

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 92

Izlazi subotom

Zagreb, 20. veljače 2010.

Marijan Krmpotić, prof.

OSEBUJNOSTI

HRVATSKOG JEZIKA

- PIŠI ZA OČI,
ČITAJ ZA UŠI

Akademik Mirko Vidović

EFENDI ISO

ČORLUKA

- VUKOVI

I SUPOVI

STRVINARI

VRIEME

JE

POČINJU UPISI NA ANTIFAŠISTIČKI FAKULTET U
ZAGREBU, BOLJEŠEVIČKI SMJER, BLEIBURŠKI ODJEL

Urednik

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- Antun Bonifačić: Ostanite vjerni sebi i svojoj zemlji.....3

Pogled iz uredništva

- POČINU UPISI NA ANTIFAŠISTIČKI FAKULTET U ZAGREBU, BOLJEVIČKI SMJER, BLEIBURŠKI ODJEL (1. dio).....5

U žarištu

- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (1).....7
- Marijan Krmpotić: OSEBJUNOSTI HRVATSKOG JEZIKA - PŠI ZA OČI, ČITAJ ZA UŠI (1. dio).....7
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (2).....9
- Josip Kokić: TRIBINA HRVATSKOG KULTURNOG VJEĆA O USTAVNIM PROMJENAMA.....9
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (3).....10
- Akademik Mirko Vidović: EFENDI ISO ČORLUKA - VUKOVI I SUPOVI STRVINARI.....11
- Višeslav Knez: "ISUS KRIST HRVATSKI PREDSEDNIK" (3. dio).....13
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (4).....16
- Mladen Schwartz: HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE (6. dio).....17
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (5).....19
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIČU I OKOLICI (6. dio).....21
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (6).....22
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (8. dio).....23
- Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec: SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (7).....24
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (4. dio).....25
- Harun Yahya: PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (15. dio).....27
- Stjepan Marčetić: POSLIJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (12. dio).....28

Stajališta

- dr. Slobodan Lang: DOBROTA I PRAVDA (2. dio).....29
- Josip Kokić: DUBOKI RASKORAK IZMEĐU KARDINALA STEPINCA O PEDESETOJ OBLJETNICI NJEGOVE SMRTI I DANAŠNJIH VISOKIH KLERIKA, PRIMARNO BISKUPA O ODNOSU PREMA DRŽAVI I SVOJEM VJERNIČKOM PUKU U OČUVANJU VJERE I NACIONALNOG PONOSA HRVATSKOG PUKA.....30
- prof. Filip Čorlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (4. dio).....32
- Jure Prpić: MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA (2. dio).....31
- Zvonimir R. Došen: KOŠLJEV KRITERIJ.....33
- Vjekoslav Škrebilin: NESUGLASTICE I PRIEPORI VLADAJUĆE NOMENKLATURE.....33

- Branko Stojković: HRVATI! MESIĆ VAM JE ODUZEO NAJMANJE DESET GODINA ŽIVOTA!.....34
- prof. Žarko Marić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (3. dio).....35
- Đivo Bašić: DUBROVAČKI SENAT (1. dio).....37

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (3. dio).....39
- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (10. dio).....40
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (16. dio).....41
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941-45. (36. dio).....42
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (12. dio).....43
- dr. Mile Budak: BAZALO (32. nastavak).....44

Bosno moja

- dr. Antun Radić: NAŠI TURCI (4. dio).....48
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (10. dio).....49
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (15. dio).....49
- Marko Dragić: SREDNOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (4. dio).....51
- mr. Nurija Omerbašić: PODJELA DRŽAVNE IMOVINE BIH ZNAČI SMRT DRŽAVE BIH I POČETAK NOVIH STRAHOTA (2. dio).....52
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (10. dio).....53
- UROTA U KARADORĐEVU (1. dio).....54
- Bilal Hasanović: AHLAK - ISLAMSKI MORAL (7. dio).....56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (41. nastavak).....56

Bog nas je stvorio

- I NEDJELJA DOŠAŠĆA.....57
- Ivan Dugandžić: SNAGA NEMOĆI.....58
- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLIJEDICE (6. dio).....60

Ustaški hitrozo

- Gen Kamen: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVEČITE SA NAM!! (6. dio).....61
- Mr. Ivan Čulić: SRAMNO RJEŠENJE (1. dio).....62

Kolači

- Marija Dragun:.....63

OSTANITE VJERNI SEBI I SVOJOJ ZEMLJI

Antun Bonifačić, "Mladice", Matica Hrvatska, 1938.

Braćo i sestre,

Ostanite vjerni sami sebi. Svirači neka Vam sviraju starinske pjesme, koje ste sami izmislili, kad ste bili veseli i tužni. Iz svake te pjesme govore hiljade vas samih, pod tim riječima skriva se vaša duša i ona pokreće vaše noge na ples i veselje.

Ostanite vjerni sebi i svojoj zemlji.

Vi ste svi samo jedno tijelo, rođaci ste, vezani krvlju, vaša krv se miješa kao i vaše sjeme po poljima, probrana i očišćena, jer kod nas se sjeme uvijek čisti i baca ljulj i kukolj iz njega.

Ostanite vjerni ovoj zemlji, koja je natopljena vašim znojem i vašom krvlju.

Vi ste krvarili u borbi protiv divljih turskih horda, koje su htjele da vas ubiju, da vam zadave dušu, da vas uškope i pretvore u janjičare.

Ali ta borba nije bila samo u prošlosti, vi tu borbu vodite svakog dana protiv onih, koji vam otimlju vaš znoj u bescijenje, koji vas gledaju s prezirom, jer imate ruke pune žuljeva, a ruke su vam pune žuljeva, jer ste im rezali kruh i pogaču.

Preziru vas, jer imate gnoja na bijelim haljinama, koje ste noću sami tkali, a iz tog gnoja raste život za vas i za sve njih. Preziru vas, jer ste vezani sa samima sobom, jer vjerujete u red i pravdu, jer ne primete tuđe gluposti, nego slušate vlastitu pamet.

Mene su proglasili luđakom, jer sam poslušao glas svoje majke i glas svog oca, jer sam svima na glas rekao, da je njihov život otimačina, laž i nasilje.

Ne otimlju nam samo kruh i meso, cvijeće i voće, nego **hoće da nam otmu i dušu, da nas uvjere, kako je bijelo crno, a crno bijelo.**

I svi luđaci, koji već ne mogu razlikovati boja, kao onaj, koji je slijepio i vikao, da se sunce gasi, **proglasuju svakoga onog, koji čuva svoj obraz i svoje ime, luđakom.**

Oni bi htjeli da, kao psi za košću, tako i mi ostavimo sve, što je naše, sve, što cijenimo i sve, što volimo i da se pretvorimo u majmune, koji će u šarenim krpama zaboraviti na sve, što su nas očevi i matere učile.

Ostanite vjerni sebi, braćo i sestre, ljubite se, kako nam je Bog rekao i odgojite sinove, koji se ne će stidjeti svojih žuljavih ruku, ni gnoja na svojim odijelima.

Mi smo cvijeće zemlje, zato to cvijeće vezemo na ubruse i odijela, mi se ne odričemo onoga, što je oko nas, i što možemo vlastitim rukama uhvatiti, za ludorije i maglu i lude priče. Tkogod se otkine od ove crne i gnojne zemlje i ne priznaje nas, koji svakog dana slušamo njezin glas i njezinu mudrost u rastu trava i cvjetanju cvijeća, postaje samo otrgnuti list i su-

**Obitelj
Ivice i Marije Vukić
iz Tolise (Bosanska Posavina)**

Iz tiska izašla NOVA knjiga
Iz tiska izašla NOVA knjiga

dr. sc. Tomislava Draguna

ognjište

Nakladna zadruga,
Zagreb, Pete poljanice 7,
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756,
fax: +385-1-2923-757,
mob: +385-91-3388-433

Na naslovnici: Vladimir Šeks,
tvorac hrvatskog pravosudnog
bespuća
Godinja izdanja: 2010.
Meki uvez, 373 stranice
Format: 15,5x23 cm

Cijena: 75,00 kuna

POČINJU UPISI NA ANTIFAŠISTIČKI FAKULTET U ZAGREBU, BOLJŠEVIČKI SMJER, BLEIBURŠKI ODJEL (1. dio)

Uporno ističu. Uporno ponavljaju. Uvjeravaju nas neprekidno.

"Mi smo antifašisti!"

Ne prihvaćamo to. Uglavnom.

"Niste vi antifašisti. Vi ste ..."

Tako unedogled.

Tko je u pravo? Jesu li oni doista antifašisti ili su ...?

Radi se zapravo o nesporazumu.

Prihvaćam. Svi moramo prihvatiti: "Oni su zbilja antifašisti!"

"Čekaj. Stani malo. Imam nešto važno da ti kažem: Tito im je bio vođa. On je okorjeli komunist."

"Da. I što onda?"

"Onda su i oni komunisti. Boljševici."

"Da. I što onda?"

"Pa, nisi li rekao da su oni antifašisti?"

"Da. I što onda?"

"Antifašisti. Komunisti."

"Da. I što onda."

"Jesu li oni antifašisti ili su komunisti?"

"Jedno i drugo. Oni su komunisti koji u Hrvatskoj nose špicname – antifašisti."

"Hoćeš reći ..."

"Da. Upravo to. Vladimir Bakarić je Vladimir Bakarić, ali je istodobno i Mrtvac. Josip Broz je Josip Broz, ali je i Tito. Aleksandar Ranković je Aleksandar Ranković, ali i Leka. Josip Perković je Josip Peković, ali i Tomo Novaković."

"Znači ..."

"Da. Upravo to. Komunisti jesu komunisti, što

oni niti ne poriču, ali su istodobno – za opći demokratski dojam - i antifašisti. Osobito nakon što su posvađali sa svojim subratom Adolfom Hitlerom, koji je Adolf Hitler, ali je i Führer."

"Uvijek dvojno?"

"Da. Upravo tako.

Što sve pas s maslom ne će pojesti."

"Ne žele da ih se prepozna."

"Da. Upravo tako."

"Vode Hrvatski sabor. Ne napuštaju Predsjedničke dvora. Od osamostaljenja Republike Hrvatske. Vlada RH je, na svoj način, u njihovih rukama, odnosno djeluje po njihovom nadzorom. Hrvatska sveučilišta ..."

"Da. Upravo tako. Pluralizam samoupravnih interesa. Nije zgodno što komunisti imaju glavnu riječ u znanosti i naobrazbi. Na sveučilištima. Treba im stvorili konkurenciju, omogućiti ljudima mogućnost izbora."

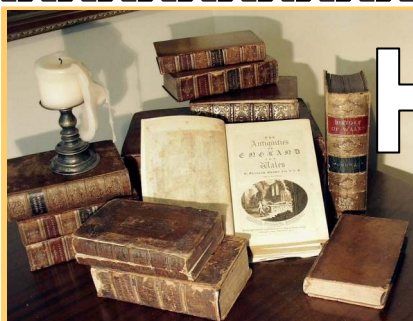
"Hoćeš reći ..."

"Da. Upravo tako. Nužno je osnovati Antifašistički fakultet – i tako im se suprotstaviti. Neka komunisti malo uzmaknu."

"Ljudi, je li to moguće?"

"Da. Naravno. Antifašistički fakultet, ali Antifašistički fakultet boljševičkog smjera s elitnim bleiburškim odjelom! Stjepan Mesić je rasterećen. Mogao biti dekan. Uz Josipa Perkovića kao savjetnika."

T. Drugun

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

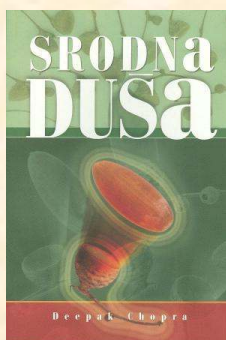
**Nova
izdanja**
75,00 kuna

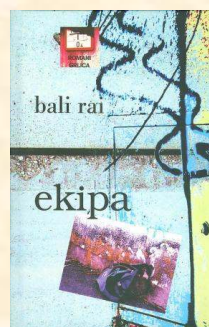
Iz ponude antikvarijata preporučamo:

Carlos Castaneda:
PRIČE O MOĆI
90,00 kuna

Deepak Chopra:
SRODNA DUŠA
70,00 kuna

Bali Rai:
EKIPA
80,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (1)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

U Zagrebu je dne 13. veljače 2010. održana Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, a uz sljedeći dnevni red:

1. Donošenje odluke o preustroju Hrvatske Uljudbene Vlade
2. Donošenje odluke o proglašenju Dana Hrvatskoga uljudbenog pokreta
3. Donošenje Proglasa hrvatskom pučanstvu, Komisiji Europske Unije i Vladi Sjedinjenih Američkih Država
4. Donošenje Deklaracije o Bosni i Hercegovini
5. Imenovanje članova izaslanstava za posjete Apostolskoj Nuncijaturi Zagrebu, Misiji Delegacije Europske Komisije u Republici Hrvatskoj i veleposlanstvu Sjedinjenih Američkih Država u Zagrebu

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA - PIŠI ZA OČI, ČITAJ ZA UŠI (1. dio)

Marijan Krmpotić, prof. – Zagreb

Gle čuda! Čak su se i Slavisti, duhovni otc i vukovaca organizatora Zagrebačke slavističke škole u Dubrovniku, koji nisu priznavali hrvatski posebnim jezikom – u znatnom broju u zadnje doba – predomislili. Ima ljudi u nas koji još nisu čuli da je na 12. međunarodnom skupu slavista u Opatiji 26.3.2007. izpred 140 znanstvenika i stručnjaka g. Mario Grčević u uvodnom predavanju analizirao razloge zašto je došlo u Slavistici do odvajanja hrvatskog i srbskog kano dva zasebna jezika. Jerbo, hrvatski se jezik ubraja među poviestne jezike, kaže g. Grčević, budući da se njegova izgradnja može pratiti stoljećima unatrag. Tako se još i danas po bielom svijetu javljaju ljudi koji nama Hrvatima otkrivaju toplu vodu. Naime, oni pišu čak knjige, jedna se takva nedavno u prievodu našla i u nas, da su oni, eto, otkrili da je hrvatski poseban jezik – kano da mi to ne znamo još od Marka Marulića. Ako nam pak hoće kazati da je hrvatski poseban jezik od srbskoga, onda mi njih poučiti moramo da i ne može drukčije biti, jerbo Srbi i Hrvati su dva posebna naroda koji imaju ne samo posebne jezike – nego danas čak opet imaju i svoje posebne države. Premda su nam jezici slični, srbski je jezik drugog naroda – jerbo **sličnost nije istost**. To vidimo i po tome što se sve teže razumijemo jerbo kulturna i civilizacijska baština u Hrvata je zapadnolatinska, a ne iztočnobi-zantska.

I gle! Negdje sredinom pošlog mjeseca dnevni tisak nas je obavijestil da je hrvatski jezik u EU preživjel još jedan napadaj jezičnog jugounitarizma u europskom ruhu! Radi se naprosto o pokušaju da se prije pristupa Hrvatske u EU hrvatski jezik tako obradi da ne će spriječavati kasnije zaključivanje sveobuhvatnog sporazuma o jezicima BiH, Crne Gore i Srbije kada te zemlje postanu članicama EU-a. Tako bi se spriječilo povećanje troškova za prievode na sve te jezike i tumače što bi znatno utjecalo na proračun institucija sirotoj EU. Nije to prvi, a vjerojatno nije ni zadnji nasrtaj na hrvatski jezik u europskim institucijama. Sjetimo se samo članaka iz Večernjeg lista 12.5.2009. g. Josipa Pavičića: "S kakvim jezikom u EU" i Denisa Derka iz Obzora Večernjeg lista 23.5.2009.: "Hoće li Hrvatska u EU sa srbskim jezikom?" OPAZKA! Zar se, uostalom, hrvatski već ne nalazi u kolonijalnom položaju u t.zv. haažkom SHB jeziku.

Nu, nad takvim čudesnim pojavama što nas zapljuskuju iz tuđine moramo se ozbiljno zamisliti. Doista, dokgod se javljaju takvi veleumovi koji su mislili da je jedina razlika između srbskog i hrvatskog samo u tome što Hrvati pišu latinicom, a Srbi ćirilicom, pa se hrvatski jezik može opet obraditi u neki hibridni srbskohrvatskokrnogorskobosanski jezik kako EU ne bi zbog nas Hrvata imala troškova oko prijevoda – to onda znači da smo stvorili: međunarodno priznatu državu, ali ne i međunarodno priznat jezik.

Također, to znači da smo glede hrvatskog nam jezika negdje u nekom odsudnom trenutku grdno podbacili! I da to moramo popraviti dok nije prekasno!

Zaista, što je Hrvatima danas hrvatski jezik? Koliko ga volimo? Koliko ga znamo? Koliko osjećamo potrebu rabiti ga u javnom životu? Koliko su Hrvati po svojem govoru i pisanju prepoznatljivi tuđincima ili strancima? I po čemu?

(a) Auditivno: govorom. Hrvatska jezična uporaba vuče svoje korijene iz ikavske čakavštine, a to ju čini suprotnom susjednim joj južnoslavenskim jezicima.

(b) Vizualno: pismom. Hrvatskim korienskim pravopisom.

Može li tuđinac ili stanac u prvi mah prepoznati samo po govoru Hrvata, Srbijanaca, Bosanaca, Crnogoraca? Teško, naročito ako ih prvi put čuje. Ali po pismu hrvatskim pravopisom odmah će uočiti razliku između hrvatskog i drugih južnoslavenskih naroda. Hrvati pišu korienskim pravopisom. Svi zapadnoeuropski jezici pišu se korienskim pravopisom.

Nu, jezik je uvijek bil i političko pitanje, jedna od glavnih poluga svakog imperijalizma. Zato su najveći neprijatelji korienskog ili tvorbenog pravopisa vukovci, kulturni jugounitaristi koji ne dopuštaju ni najmanju razliku između srbskog i hrvatskog i oni bi vrlo rado da nam EU propiše novi jugounitaristički pravopis. Po pristupu EU izgubit ćemo dio državnog suvereniteta (vrhovništva), a gubitkom jezika došlo bi i do postupnog nestanka nacionalnog nam identiteta. Zato da bismo tuđincima i strancima pokazali da hrvatski ne pripada među ostale južnoslavenske jezike, moramo sve učiniti da tuđinci i stranci to i vide. Naime, moramo pisati korienskim pravopisom, jerbo korienski pravopis je naš hrvatski! K tome hrvatski pravopis je za nas Hrvate najjednostavniji, najkraći, najlogičniji. Složno ga je složio i prema tradicijskom korienskom ili tvorbenom načinu pisanja sredio Ljudevit Gaj, zato ga i zovemo "Hrvatskom gajicom" za razliku od slovenskog korienskog pravopisa "Slovenske gajice".

Hrvatski korienski pravopis je kratak i logičan i lako ga je naučiti jerbo ima samo jedno osnovno pravilo koje ga i čini tvorbenim jer se pri pisanju suglasnici u skupovima ne mijenjaju, ne gube, ne sljubljuju, ne jednače po zvučnosti, ili "po srbskosti". Pođimo redom:

(1) Tako svi predmetci (prefiksi) **raz-, bez-, iz-, nad-**

-, pred-, pod-, ostaju nepromienjeni, na pr.: razpad, razstava, bezplatan, bezsmisla, bezžično, izpad, izseljenik, nadčovjek, nadporučnik, predplata, predhodnica, predkršćanski, predpostavka, podpredsjednik, podhodnik, podporučnik, podkriepiti, podkrovlje, i t.d.

(2) Tako u bilo kojem padežnom položaju imenice ili promjene u vrsti riječi **suglasnici se ne gube i ništa od tvorbenne osnove riječi se ne mijenja**, na pr.: vrabac > vrabca; Rab > Rabska plovidba; Rabac > Rabca; Zagreb > Zagrebčanka, Zagrebčanci; sladak > sladka, gladak > gladka, gladčati (peglati); težak > težki; sudac > sudca; otac > otca, otče; svetac > svetca, svetc; bolest > bolestnik; viest > viestnik; srdačan > srdce; redak > redka redci; metak > metka, metci; očevidac > očevidca, očevidci; gubitak > gubitci, probitak > probitci, petak > petci; ždriebac > ždriebci; želudac > želudčane smetnje; i t.d., i t.d.

(3) U hrvatskom **nema slova "dž" izim u tuđicama**. Tako hrvatski pišemo: jednačba prema jednačiti; lučba prema lučiti; naručba prema naručiti; predočba prema predočiti; > promičba prema promicati; svjedočba prema svjedočiti; srčba prema srditi; učbenik prema učiti; vračbina prema vračati;

POMNJA! Budete li se držali ovih osnovnih pravila tvorbenog pisanja, pisat ćete za oči, a čitati za uši, jerbo izgovor tako napisanih riječi ostaje isti, a vi ćete pisati hrvatskim korienskim pravopisom i tako tuđincima pokazati da hrvatskom jeziku nije mjesto među ostalim južnoslavenskim jezicima. Jerbo, hrvatski se jezik i pravopisom razlikuje od ostalih južnoslavenskih naroda i njihovih jezika, izim dakako slovenskog koji također rabi korienski pravopis Ljudevita Gaja iz 1836.

Pišimo korienskim pravopisom. Korienski je pravopis naš hrvatski!

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (2)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

Donesena je Odluka o preustroju Hrvatske Uljudbene Vlade, i to kako slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana
SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Zagreb, dne 18. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruga za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 18. veljače 2010. godine donijela je sljedeću

ODLUKU

o preustroju Uljudbene Hrvatske Vlade

Članak 1.

Preustroj se Uljudbene Hrvatske Vlade utemeljena dne 20. lipnja 2009. kao ustroj Hrvatskog uljudbenog pokreta iz Zagreba, koji djeluje u svrhu poticanja državnog političkog vrha na svrhovito, zakonito i domoljubno djelovanje.

Članak 2.

Prihvaća se činjenica da Diana Majhen iz Zagreba i Leo Pločkinić iz Mostara nisu dali suglasnost na članstvo u Uljudbenoj Hrvatskoj Vladi, pa će ona nastaviti rad s 13 članova.

Članak 3.

Za predsjednika Uljudbene Hrvatske Vlade imenuje se dosadašnji dopredsjednik Radovan Smokvina, dok će Tomislav Dragun zauzeti položaj jednog od dopredsjednika.

dr. sc. Tomislav Dragun
Predsjednik

TRIBINA HRVATSKOG KULTURNOG VIJEĆA O USTAVNIM PROMJENAMA

Josip Kokić, Zagreb

Danas 15. veljače 2010. u prostorijama Hrvatskog slova u 19 sati održana je tribina o zaista protu-ustavnim promjenama hrvatskog Ustava, koju je vodio gosp. Hitrec. Govorili su prof. dr. sc. Horvatić, sudac Ustavnog suda u mirovini gosp. Vuković, ...

Izlaganja su bila vrlo upečatljiva s različitih stajališta, i obuhvaćala su vrlo širok kontekst hrvatske mukotrpe povijesti. Jasno prof. Horvatić bio je najizravniji i vrlo precizno razjasnio što znači i najmanja promjena Ustava, koja za sobom vuče niz drugih članaka i dovodi u pitanje sam Ustav i njegov rekao bih duh, koji je donesen u suglasnosti s izraženom voljom cjelokupnog hrvatskog naroda, nazvan Božićni Ustav.

Nakon završetka izlaganja popraćena burnim pljeskom slušatelja, javio sam se za riječ i predložio nekoliko prijedloga, kako bi osnažio sva njihova izlaganja, koja su bila stručna, argumentirana do srži i koja zaslužuju da dopru do svih Hrvata, ma gdje bili. To je ujedno i razlog ovog mog osvrta, a prijedlozi su slijedeći:

1. zahtijevati od HTV-a nastup u emisiji "Otvoreno", barem dvojice, a to su prof.

Horvatić i Milan Vuković, jer teško će biti odobreno za svu četvoricu,

2. zahtijevati javno iznošenje stajališta hrvatskih biskupa kroz HBK o ustavnim promjenama i

3. Zahtijevati javno stajalište ugledne institucije Hrvatske akademije znanosti i umjet-

nosti o ustavnim promjenama.

Isto tako sam upozorio na realnost onih kome se šalju ta stajališta, a to su na prvom mjestu Hrvatski Sabor i Vlada RH, koji su već na stravičan način pokazali, koliko im je stalo do NACIONALNIH INTERESA VLASTITOG NARODA I DRŽAVE, krvlju izborne nakon tolikih stoljeća, velikim dijelom razorene i gospodarski uništene, prilikom PROTU-USTAVNOG GLASOVANJA O GRANICI SA SLOVENIJOM.

Zbog svega toga vrlo su važna stajališta hrvatskih biskupa i Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, kako bi bitno utjecali na odustajanje od tih, ponavljam, protu-ustavih promjena na štetu naroda i države. Znamo da su se sve odluke u komunizmu donosile u ime naroda, a bez naroda, a tako je i danas u tzv. demokraciji.

Osobno ću uputiti i zahtjev gospođi Hloverki da omogući predloženi javni nastup u svojoj emisiji

OTVORENO, jer ako se to vrlo brzo ne dogodi, ta emisija će postati ZATVORENO, a do sada ima priličan ugled uz sve nedostatke. Izreći ću i nešto osobnog iskustva s gospođom Hloverkom, kad sam je molio, da ono što je već bilo snimljeno kamerom HTV-a na Kamenitim vratima prigodom mojeg petodnevnog štrajka žeđu i glađu zbog sramnog sporazuma o granici sa Slovenijom, nije imala hrabrosti objaviti. Nedugo iza toga, eto više nije glavna urednica, a bio sam joj predlagao časnu ostavku, ukoliko joj oni iznad nje ne dopuste objavljivanje. Sada ima priliku postupiti časno i pozvati to dvoje istaknutih pravnika, kako bi građani čuli i drugo zvono u ovako sudbomosnom vremenu. Ako to opet ne učini, račun će stići kad-tad, kao i svima u životu, koji ne rade u interesu čovjeka, odnosno naroda, a to znači općeg dobra svih građana kojima je narod i Domočina na srcu.

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (3)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

Također, donesena je i Odluka o dopuni imenovanja članova Uljudbene Hrvatske Vlade, i to kako slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Zagreb, dne 13. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 13. veljače 2010. godine donijela je sljedeću

ODLUKU**o dopuni imenovanja članova Uljudbene Hrvatske Vlade****Članak 1.**

U Uljudbenu Hrvatsku Vladu imenuju se sljedeći članovi:

1. Radovan Smokvina, Zürich, predsjednik
2. Tomislav Dragun, Zagreb, dopredsjednik
3. Ivo Matanović, Zadar, dopredsjednik
4. Tomislav Nürnberger, Zagreb, dopredsjednik
5. Vladimir Biondić, Zagreb, ministar za provedbu projekta „Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata“
6. Josip Kokić, Zagreb, ministar bogoštovlja
7. Lovorka Dragun Mirković, Zagreb, ministrica za provedbu projekta „Dani slobodne knjige“
8. Marko Frančišković, Zagreb, ministar za hrvatsku povjesnicu
9. Hrvoje Mirković, Zagreb, ministar za provedbu projekta „Izborne prosudbe“
10. Mladen Schwartz, Zagreb, ministar za uklanjanje boljševičkih tragova iz društvenog života RH
11. Branko Stojković, Bjelovar, ministar za suradnju s državnim i upravnim tijelima RH i vjerskim zajednicama
12. Vjekoslav Škreblin, Zagreb ministar za pitanja korupcije i ostalih oblika društvenog kriminala u RH

13. Šime Tolić, Stuttgart, ministar za obnovu hrvatskog duha među Hrvatima u cijelom svijetu

Članak 2.

Mandat članova Uljudbene Hrvatske Vlade traje 5 godina, računajući od 20. lipnja 2009.

Članak 3.

Prava i obveze, te djelovanje članova Uljudbene Hrvatske Vlade regulirat će se Pravilima o radu Uljudbene Hrvatske Vlade.

dr. sc. Tomislav Dragun
Predsjednik

EFENDI ISO ĆORLUKA - VUKOVI I SUPOVI STRVINARI

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Aman, svašta li se oko mene u šeheru zbiva. Podo' ja da ću na Čaršiju, popit kahvu u miru i divanit malo sa starim imamom, po istillahu i o našoj Bosnoj. Batrljam ti ja 'nako sav bunovan jer sam malo prilego, nisam mogo zaspat kat me je šejtan potento da gledam 'federalnu' televiziju, pa se digo poslije ručka. Velim ja samome sebi: daj, ba, Iso daj ustani pođi na Baščaršiju pa reci imamu šta ti je na dinu, pa nek on s munare Bogu zafali što nam strpljenja ne fali.

Ma, bližim se ja Dervinoj kahvani, kad šta ti vidim - sjedi imam i merači uz Dervinu kahvu - seiri i, a kako i ne bi, i sam muku muči se federima iz federacije: malo nam je bila ona zubata, pa nam navališe na pleća još i ovu krezubu.

I šta ću - priđem ja k starome imamu pa Selam aleikum - Aleikum selam i naručim i ja svoju kahvu. I tako gledajuć kut 'ko 'oda, i šta 'ko radi, ja ću prvi, jer taki je red kad si sa svetim čovikom za sinijom:

Jesi li, efendija, mogo sklopit oči?

Osta imam šuteć gledat kako svijet zalazi u harem pred Begovom đamijom, pa k'o da se nečeg dosjeti, reče potihom:

Iso, znaš li na koga sam mislio? Na staru Nurku iz Bihoraca Ćamila Sijarića. Ne reko' ništa i on nastavi: Stara Nurka je u 'na luda vrimena bila veći junak od mnogijeh kukavica koji se sakriju u tv-kutiju pa lažu li lažu i kukaju kukaveljsko-kukavički.

Reče Nurka: Ako te boli pa ne ćes nikom kazat, da ti se zdravi ne narugaju, onda tebee k'o da i

ne boli, pa te ni'ko ne će ni sažalijevat. Pa na što ćeš se onda požalit, ako samoga sebe ne žališ? Eto tako je nama: šejtani udoše u vukove, vukovi se razbjesniše i poklaše nas. Pa kako ne znamo svijetu reć gdje nam je najveća bol da nam pomogne, oni pomisle da nam je dobro dok je jaram na našem vratu da i dalje vučemo kola na kojima oni sjede i zanovijetaju da ne idemo brže u budućost. Ne daju oni nama ni na radio ni na televiziju. Ne čuje se nigdje naš glas, pa zato oni kažu: narod šuti jer - dobro je i ovako, da ne bude još i gore.

Eto, o tome ja mislim pa nikako da smislim - šta ćemo reć raji koja nosi jaram, a daju joj sve manje i manje 'ljeba. Skapat ćemo, Iso! Ako radnik nema, od čega će živit penzioner?

Ti bi, efendijo - velim ja - da ja kažem svoju i o tome i o drugome?

Pa kako on klimnu glavom ja otvorim svoju suru u kuraniji:

Da nije bilo Srebrenice, Merkala i Tuzle, teško bi

nam bilo izać iz Manjače, Dretelja i iz Kazana. A, eto - s nakim dušmanom, gadno nam je bilo, ali Bog čuva svoje kako god šejtan zaprži - uvijek sebe ukalja. Jer, đikani s crvenom petokrakom na šajkači nisu ni na kraj pameti imali da veće zlo koje oni nanesu nama, more bit još veće zlo baš njima!

Ih - veli imam - ti si zbilja pravi muslim! Jer, ko je Bogu pokoran, taj se zakona drži i smrti se ne boji. A po tome se i znadu Bogu pokorni muslimi, jer u smrti ne vide svoju propast nego li svoj spas! Ma da je bar kaurinu bolje, imo bi se čemu nadat, kad se divani o jednakosti. Aman, Iso, mi jesmo izjednačeni: u zlu i u nevolji. Tuđin nas u našoj kući uči kako ćemo svoju zemlju voljet i svoga komšiju poštivat. Luđaci su nas svojim 'krmačama' raspametili, šta li?

A ja ba slušam svetog čojka ko što se svet čojk sluša. Teško je fukari koji nema krave reć da prestane molit Boga da i komišiji krepa krava. I nastavim svoju, jer s vjerom moreš izać na kraj s pametnim čojkom, a s gazapom koji se s teбом ruga kad mu Boga spomeneš, koliko god bilo zbora, ne će bit dogovora. Evo zašto:

Velim ja starome imamu: Ja bolan e bi'o, 'ko je čuo da vuk priča kakav mu je bio djed ili pradjed, a kamo li dje mu je zavičaj i u njemu svoja nafaka. Vuku je dobro svudje dje ima šta za klapit i jamit, ne vodi on računa o tome čije je šta. Zato vuk kolje sve što stigne, a ne samo koliko može da pojede. Vukovi su korisniji SUPu strvinaru nego li sebi. Zato je iza Mladića išlo jato šejtanli pilića s nožem među zubima: zakolje čojka pa samo obliže krv. A strvi ostave da ih pojedu crvi.

Imam će na to: kako bude u onom tamo ratu, kad se Tito i đeneral Draža dogovoriše o podjeli Bosne - pa bradonje počеше sve od reda klat, tako je bilo i uoči početka pa i u toku ovog rata: Za 'ajdučkog zemana bila je ona: Đurđev danak, 'ajdučki sastanak. A devedesete: Kako bude Kara Đorđu - zločinci bi sjekli Bosnu!

Nastavim i ja po imamovoj: Menee, efendija, muči ono što su moje oči vidjele i uši čule u živoj stvarnosti, a ne na federalnoj televiziji kad zločinci počmu lagati pa nas mučit još i svojim lažima: kad oni dođu iza onog šejtanskog pendžerića, još nas veća ufati muka: ispada da smo mi krivi što su oni nas 'morali' klat, jer se nismo htjeli sami poubijat, stali. Da se domognu naše zemlje, zemlje plemenite Bosne.

Ja, bolan ne bio! nastavi efendija. Ti si malo mlađi pa se morda dobro ni ne sjećaš. Da bi čojk razumio ove sto se opijaju te u Tivtu, te u Gratzu, pa u Fojnici, pa u Prudu i najzad i na Butmiru - nema druge do li zapadnjacima tutnut pod nos ono što su oni i to zajedno s nama u ono vrijeme prodeverali:

Zamisli ti, Iso, da su se na prvi aprila četrdeset pete našli na okupu i to u Nürnbergu Hitler i Staljin, sa Ždanovim i s Goebbelsom, pa se dogovorili kako će izgledati 'novi poredak' u Evropi, ako se njija dvojica nagode dje će biti razgraničenje između Istočnog i Zapadnog entiteta Ujedinjene Europe. Da li bi to prihvatili i 'implementirali' Churchill, Roosvelt, De Gaulle i Papa u Rimu?

Eto, to je ono što EU-nija traži od naše bosanske nacije: da se zločinci koji su skrivili rat dogovore u nekom novom 'butmiru' o tome gdje će ostati linija razgraničenja kao konačna granica između entiteta, a nama, njihovim žrtvama, ostala bi mogućnost ili da samo sebe pobijemo ili da se iselimo.

Bajagi - da krivci rata budu jedini graditelji mira?

Pa gdje je tu pamet?!

Muka, muka da ne mere bit veća!

Bilo bi nam još gore kad bi se mi, pognute glave, poklonili pokvarenim demokratskim diktatorima i pokorno prihvatili da o našoj sudbini i dalje odlučuju oni koji u Karađorđevu rekoše da nas nema. Pa ima. Pa opet i na kraju: ima da ih nema!

Nisu oni još dobro vidjeli šta znači Bosanski hrb: od ramena do lakta - od lakta do šake i u šaci: sablja damaskinja!

Jao onome koji čeka da ga tuđa ruka počese!

U tom trokutu treba tražiti smisao Bosne!

"ISUS KRIST HRVATSKI PREDSJEDNIK" (3. dio)

Predsjednički Izbori u RH: POST FESTUM

Višeslav Knez, Zagreb

„Svima koji protiv mene pišu na Internetu poslije Izбора sjest ću za vrat!“ –

zaprijetio je svima koji se ne slažu s njim (22.XII.2009. na TV-u) vrli nam demokrat, nesuđeni sudac ICTY-a i pisac haaških optužnica (<http://forum.net.hr/forums>). I takav nam je došao na čelo države. Jadna (li) nam majka! Vjernici-birači, svaka Vam čast na odabiru i na postojanosti Vaše vjere! Zahvaljujući upravo Vama petokraka je konačno porazila sveti nam Križ. Nu, zamislite nje, agnostika, vaše novo božanstvo, koji je proizvod jedne zločinačke partije kako 18. veljače A.D. 2010. na kraju predsjedničke prisega kaže: **„Tako mi Bog pomogao!“** Kad čujete ove riječi iz njegovih usta (za)počnite se diviti sebi, a ne njemu i ne zaboravite, jer zapisano je:

„Ima i siromašnih bogataša i bogatih siromaha, bogataša duhom i duhovnošću i neizlječivo bolesnih siromaha koji u materijalnim vrijednostima vide rješenje svega!“ (Štambuk, ibid.)

Svjetlonoša je u svom obraćanju naciji, a ne narodu rekao i ovo: **„Pozivam ovog trenutka vas ovdje i sve koji imaju pravo glasa u zemlji i inozemstvu da glasaju za pravdu, za bolju i pravedniju Hrvatsku (koju valja izručiti haaškom sudu!?, op. p.), za svjetlo, ne za tamu!“**

I ponovno se vraćam našem blaženiku Stepincu, koji nam proročanski zbori: **„Mnogo se, istina, govori o ljubavi prema narodu. Ali ne rijetko govore o njoj već za to što koristi njihovom džepu. Drugi opet za to da lakše pokriju razne prljavštine. Treći zato što su željni slave. No, za uvjerenog katolika ljubav prema narodu nije predmet trgovine ni za novac ni za slavu, nego je ona moralna i etička dužnost.“** (Alojzije STEPINAC, Propovijedi, govori, poruke (1934. - 1940.), Zagreb, 2000., str. 231.)

Veritas amara est - Vae victis! (Istina je goraka - Jao pobijedenima!)

dr. Franjo Tuđman

Naš Svjetlonoša - predsjednički kandidat SDP (i svih medija u RH), taj kreator *Nove pravednosti*, čiji izborni slogani bijahu: **„PravDA za Hrvatsku!“** (valjda na haaškom sudu!) i **„Pošten predsjednik** (s 4 stana u Zagrebu!, op. p.) **za pravednu Hrvatsku!“** (**„Budući da su stambeni kvadrati u metropoli isto toliko skupi kao i u zapadnoj Europi, pitamo se odakle mu to. Na Zapadu netko iz profesorske struke treba dobiti Nobela da bi mogao kupiti četiri stana!“**, Gojko Borić: *Tragikomedija hrvatskih predsjedničkih izbora*, Hrvatski list, god. VII., br. 274, str. 22, Zadar, 24.prosinca 2009.). uvjerljivo je (60,29% prema 39,71%) u drugom izbornom krugu porazio 'čovjeka, a ne stranku' Milana Bandića, u pobjedničkom zanosu, obraćajući se naciji, reče:

„Pobjeda nije samo moja. To je pobjeda svih poštenih ljudi. Pobjeda koju slavimo svi. Svaki građanin ove zemlje večeras je pobjednik, jer duboko vjerujem u to da je svačiji cilj bolja Hrvatska. Duboko vjerujem da svi želimo živjeti u zemlji u kojoj se rad plaća, a kriminal kažnjava, u zemlji socijalne sigurnosti i jednakih šansi za sve. Posebno, obraćam se građankama i građanima koji nisu glasovali za mene. Bit ću i vaš predsjednik! Želim spajati, ne razdvajati. Stojim ovdje pred svima vama, bez obzira za koga ste glasovali, svima pružam ruku i kažem: Služit ću vam, služiti ću Hrvatskoj.“

(<http://www.ezadar.hr>).

Poslije ove njegove sramotne pobjede (**„Izabrali su me katolici!“**, Večernji list, god. L, br. 16.553, str. 1, Zagreb, 12. siječnja 2010.) hrvatski branitelji (i preživjeli sudionici Križnog puta iz krvavog svibnja 1945.) hrvatskome narodu (nakon što mu javno izraze sućut!) mogu slobodno reći kako isti (narod!) uopće i nije bio vrijedan njihove žrtve - čak ni jedne suze, ni jedne jedine kapi prolivene krvi, a u krajnjem slučaju niti vlastite slobode. O državi bolje da i ne govorim.

Jedina utjeha njegovu protukandidatu - *tamnom* Milanu Bandiću ostaju vlastite riječi, izgovorene na konferenciji za tisak 7. siječnja 2010.: **„Više bih volio izgubiti izbore s tolikom potporom branitelja (preko 200 udruga!), nego ih bez te potpore dobiti!“**

Logiko, stid te bilo!

A, je li uopće ova predsjednička lakrdija morala završiti ovako. Mislim da ne. Za ovakav ishod predsjedničkih izbora kriv je ponajprije naš „Big Brother“ - bivši hrvatski premijer dr. Ivo Sanader, koji je ovlastio zloglasnu britansku tajnu službu MI6 da u Hrvatskoj, pod izlikom lova na generala

Stjepan Mesić

Antu Gotovinu, prisluškuje građane. (Nacional, br. 458, Zagreb, 24. kolovoza 2004.). Ako je vjerovati nekim *glasinama*, Alistair Summerland, koordinator MI6 za Balkan, Sanadera je prisilno (i) udaljio s premijerskog mjesta, a isti je najvjerojatnije i upriličio njegov nedavni „puč“ u središnjici HDZ-a.

MI6, kako vidimo smjenjuje ili pak imenuje najviše hrvatske dužnosnike. Po svemu sudeći takav slučaj bijaše i s Josipovićem.

Jer, ruku na srce, tuđinski centri moći su i izabrali: „...*novog predsjednika Hrvatske koji neće dirati u haašku nepravdu, koji će nastaviti Mesićevu politiku, koji će biti spreman na dogovor sa Srbijom i na povlačenje tužbe protiv Srbije. Išlo se tako daleko da su i davali podršku onom predsjedničkom kandidatu koji je spreman za takve ustupke i za kontinuitet takve politike. Zato su se svim sredstvima nastojali eliminirati prof. dr. Miroslav Tuđman i Andrija Hebrang već u prvom krugu, a Milan Bandić u drugom krugu.*“ (prof. dr. Zdravko Tomac, *Strah od istine*, <http://www.hercegovina.info/vijesti>).

Ima li Josipović uopće bilo kakvog izbora? Ima i nema, jer dr. Tomac mudro zaključuje: „*Treći hrvatski Predsjednik može birati: nastaviti kontinuitet sramotne hrvatske politike, pokorne, pokorničke i sluganske, ili se suprotstaviti svim ultimatumima i ucjenama i tražiti podršku i slogu hrvatskog naroda u obrani istine.*“

Iako je, kako rekosmo, u Hrvatskoj danas sve moguće ipak (nam) je teško vjerovati da će ortodoksni komunist (Josipović) postati istinski „(pre)obraćenik“, tj. demokrat *novoga* kova. Jer, ne zaboravimo riječi našeg blaženika Alojzija

Stepinca: „*Komunizam se od laži rodio, od laži živi, i od laži će umrijeti.*“

Treba(mo) li uopće poštovati volju naroda, iako je voljom manje od trećine od ukupnoga broja birača (u nedjelju 10. siječnja t.g.) u osobi prof. dr. Ive Josipovića, inače kandidata Socijaldemokratske partije, Republika Hrvatska napokon dobila *legalnog* i *legitimnog* trećeg predsjednika?

Usudujem se reći: „NE!“ Jer: „*Otkako je SDP sada izabranog predsjednika prihvatio kao svoga službenoga kandidata, on je odmah javnosti nametnut kao jedini favorit te je postao službeni kandidat ne samo svoje stranke nego i određenih centara moći koji djeluju daleko od očiju javnosti, a to je uskoro rezultiralo specijalnim medijskim tretmanom, kako u neformalnom tako i u formalnom predizbornom i izbornom razdoblju. Nakon prvoga izbornog kruga, u kojem je već izabrani predsjednik gotovo nedostižno odskočio, stigla je otvorena potpora dosadašnjega Predsjednika RH, bliskih političkih stranaka, uključujući i neke od onih koje su sada u vladajućoj koaliciji, zatim čak i predsjedničkog kandidata HDZ-ova disidenta, a u konkretnim okolnostima neizjašnjavanje glavnih stranka vladajuće koalicije - po onoj 'tko šuti, taj se slaže' - značilo je također svojevrsnu potporu izabranom predsjedniku.*“ – (Ivan Miklenić, *Potvrda kontinuiteta*, Glas Koncila, broj 3 (1856), 17.1.2010.

Nakon svega gore navedenog dolazimo do pogubnog zaključka gdje već sutra smjera Josipovićevo „*Najdraža Hrvatska!*“ Što reći nego: „Logiko, stid te bilo!“

Jer: „*Što god tko o njoj mislio, jedna logika kaže: Ako nije vjernik, kako može biti domoljub, pogotovo u zemlji u kojoj se do 90 posto stanovništva kršćanski opredjeljuje!*“ (Milan Ivkošić, *Rodoljubna zanovijetanja*, Večernji list, god. L., br.16.556, str. 16, Zagreb, 15.siječnja 2010.).

„Pobjeda! Neobično mi je čuti kako mnoštvo skandira moje ime“ jedan je od naslova u rubrici „Moj prvog predsjednički tjedan“ iz pera novoizabranog i velikoumnog predsjednika Josipovića, koji je između ostalog napisao i ostao živ: „Stavljam u CD Mozarta...“ (v. „Divna je Čarobna frula: ljubav i mudro upravljanje zemljom“, Večernjakov prilog Obzor, br. 326, str. 8, Zagreb,

16.siječnja 2010.) jer on je, nemojmo zaboraviti, navodim:

„... pomagao haškom sudu pisati optužnice protiv hrvatskih generala. Sedamdeset pet posto optužnice protiv hrvatskih domoljuba Ivo Josipović je napisao sam a drugih 25% je dodao haaški sud.

Interesantno da svi novinari to prešućuju. Bio je i dugogodišnji savjetnik haaškoga suda i od njih dobivao plaću, natjecao se za stalnog suca haaškog suda, ali nije prošao.

To što je Josipović napravio je jedan od najljigavijih poteza u zadnje vrijeme u hrvatskoj politici. On je odglumio brigu za hrvatski teritorij, ali njegova stranka nije glasala protiv te arbitraže. Zašto nije iskoristio svoj utjecaj i pritisnuo svoje drugove, zašto nije osudio one koji nisu kao on glasovali protiv? Očito je imao razloga biti protiv.“ (Drago Kontrec, *Kovač naše (ne)sreće?!*, <http://hr-hb.blogspot.com>).

Čitajući novine (koje svašta pišu!) doznajem(o) i ovo, navodim: „**Stariji brat Ivine majke Milice, rođen 1930., imao je krsno ime Tito. Tito Staničić bio je kurir u partizanima, a poslije rata u Zagrebu je bio profesor na Strojarsko-tehničkom fakultetu. Poslije rata Tito je morao promijeniti ime u Mate jer mu komunističke vlasti nisu dopuštale da se zove kao josip Broz. Krsno ime dobio je po katoličkom biskupu Titu**“ (Večernji list, god.L., br. 16.558, str. 17, Zagreb, 17. siječnja 2010.).

Novinar Zvonimir Despot u komentaru „**Josipović pao povijest**“ (ništa čudno za jednog istaknutog sveučilišnog profesora, koji „**za zvijezdu petokraku kaže da je simbol antifašističke borbe, a da su zločini pojedinačni**“!) navodi kako Josipović „**u Bleiburg neće ići 'dok se ondje pojavljuju ljudi u crnom', iako su mu i potomci žrtava dali glas**“ (Večernji list, god. L., br. 16.559, str. 32, Zagreb, 18. siječnja 2010.).

Blesavi hrvatski narod (mislim tu na apstinente od prošlih predsjedničkih Izborna i, dakako, na Josipovićeve birače!) načas me podsjetio na onaj šaljivi

Ivo Josipović

vi prizor iz filma „**Ta divna stvorenja**“ kada majmun podigne ploču, ispod koje vidje zvečarku i onesvijesti se. Čim je došao svijesti opet je podigao ploču i ponovno se onesvijestio, vidjevši zvečarku. Eto, takvi smo vam narod mi Hrvati. „**Malo nas je al' smo govna!**“ – divno je jednom netko to primijetio, jer (slikovito kazano!) i da je dr. Franjo Tuđman, tvorac hrvatske države, bio jedan od one dvanaestorice predsjedničkih kandidata, vjerojatno bi bio potučen do nogu, i uopće ne sumnjam da bi ispao već u prvom krugu.

Scenarist pak jednog drugog šaljivog filma „**Što je muškarac bez brkova**“, Bogohulnik, kvaziknjiževnik i lihvarski novinar, Ante Tomić, koji se u navedenom uratku na posve ciničan i imbecilno satiričan način obrušio na Hrvatsku vojsku i Katoličku crkvu (sjetimo se zaljubljenog katoličkog svećenika i po AT-u liječenog alkoholičara!), inače jedan od viđenijih Josipovićevih „logističara“, CUH optužuje poradi, vjerovali ili ne, služenja crnih misa (sic!). Evo navoda:

„A što se to strašno dogodilo u biću naroda da je jedan vjernik, katolik, čeljade kršteno i krizmano, u nedjelju izgubio izbore?“ (Ante Tomić, *Za Josipovića služene crne mise*: Jutarnji list, god. XIII., br. 4147, str. 71, Zagreb, 16. siječnja 2010.).

Ovaj razbaštinjeni Imoćanin je, nakon ovog pamfleta, već postao slučaj za psihijatrijsko razmatranje. Nu, lako je nama za Tomića, ali... Nažalost mi zapravo nikada i nećemo moći dokučiti smisao poslanja (Titovog gardista) dr. Ive Josipovića, koji kao trećerazredni i loši pedagog, navodim: „**...ocjenjuje Mesića čistom peticom za ovakvo poražavajuće stanje u Hrvatskoj što je samo po sebi nevjerojatni contradictio in adjecto, kojim može, doduše, obmanjivati mediokritetski duh, ali je nedopustiv za dignitet jednog intelektualca (...)** Dr. Ivo Josipović je solidan intelektualac, premda ne i jedini takav u ovoj netom završenoj kampanji. Kolektivna fascinacija njegovom učenošću u jednom je trenutku i mene uzela kao žrtvu, sve dok ga nisam čuo kako govori da je najbolji Mesićev potez bio to što je otjerao najzaslužnije ratne generale u mirovinu uz lažnu izliku da je vojno-redarstvena operacija Oluja bila i etničko čišćenje, što je klasična velikosrpska propaganda teza kojom se osporava veličina i vrijednost Domo-vinskog rata.

Tada sam shvatio da vrhunsko obrazovanje i uljudenost nisu dostatni za predsjednika države. Predsjednik Hrvatske, predsjednik bilo koje zemlje na svijetu, mora imati dušu za svoju zemlju i svoj narod, s dr. Josipović je tu dušu, ako ju je uopće ikad i imao, izgubio negdje po putovima revolucije, kojima se očito nadahnjivao u mladosti.“ (Ivica Marijačić, Josipović još jedna obmana ili stvarna nada?, Hrvatski list, god. VII., br. 277, str. 11, Zadar, 14. siječnja 2010.).

Nu, Tomić nije usamljen slučaj (i postkomunistički *jurišnik*!) u hrvatskom novinarstvu. Jedan od njih (budući Josipovićev *savjetnik*!) je čak zalutao i u samu crkvu, jer veli:

„Sjedim u ispovjedaonici i čekam pokajničke. Stiže mušterija za Duha Svetoga. I to ne bilo tko. Pokraj mene kleči Anđelko Kaćun-ko“ – napisa (Carlos) Drago Pilsel (novinar, intelektualac, *antifašist* i humanist – po Slobodnoj Dalmaciji od 18. travnja 2009.) nediplomirani teolog u svom idiotskom članku „U Hrvatskoj je sada lakše biti i agnostik!“ (Večernjakov prilog Obzor, br. 326, str. 10, Zagreb, 16. siječnja 2010.) u kojemu možemo pročitati i ove veleumne riječi: „Crkva nije komitet premda se kao takva često i postavlja!“

Pilsel je neiscrpna tema koju valja(m) naknadno obraditi:

I što reći na kraju!? Nažalost moram reći kako veliki nam biskup msgr. Štambuk uopće nije u pravu. Jer, poslije svega izrečenog, čisto sumnjam da bi se Isus Krist uopće (i) mogao kandidirati za hrvatskog Predsjednika. A, zašto!? Ponajprije je upitno bi li On uopće mogao prikupiti onih potrebitih 10.000 potpisa građana RH koji bi podržali njegovu predsjedničku kandidaturu. I ne samo to, čisto sumnjam da bi mu čak i dopustili da pristupi biralištima (u ovom slučaju) kao *običan* birač, ali bi zato vjerojatno dopustili SDP-u da nam u Hrvatskoj u školama ukinu vjeronauk. Uopće ne sumnjam da bi i referendum o tom prijedlogu odmah prošao ali ne s oko 93 posto ZA, nego u nešto manjem postotku.

Jer, zamislite, kad bi Isus Krist danas došao u Hrvatsku ne bi ga imao tko dočekati (**„K svoji- ma dođe, a njegovi ga ne primiše“**), a niti mu se pokloniti osim ona naša (slikovito kazano) Sveta Tri Kralja (zvjezdonošci Gašpar, Baltazar i Melkior - sljedbenici zvijezde koja ih je dovela do mjesta Kristovog rođenja), iz ovoga članka, imenom i prezimenom: msgr. dr. Mile Bogović, msgr. dr. Valentin Požaić i msgr. Slobodan Štambuk,

Zapitajmo se gdje li nesta sveta nam vjera!?

Laku noć, Hrvatska! Per omnia saecula saeculorum. Amen!

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (4)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

Isto tako, donijeta je i Odluka o proglašenju Dana Hrvatskog Uljudbenog Pokreta, i to kako slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Zagreb, dne 13. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 13. veljače 2010. godine donijela je sljedeću

ODLUKU

o proglašenju Dana Hrvatskog uljudbenog pokreta

Članak 1.

Hrvatski uljudbeni pokret registriran je dne 18. veljače 2003.

Članak 2.

Proglašuje se 18. veljače Danom Hrvatskog uljudbenog pokreta.

Člana 3.

Skupština će svake godine donijeti Program proslave Dana Hrvatskog uljudbenog pokreta.

dr. sc. Tomislav Dragun

Predsjednik

HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (2. dio)

Mladen Schwartz, Zagreb

BEZ PRAVIH KANDIDATA I PRAVIH BIRAČA

Mjerila predsjedničkih kvaliteta i popis neuspjelih predsjedničkih pretendenta dostaju već za stvaranje predokusa o kampanji što je uslijedila, te o izboru kojim je okrunjena. Niti je bilo pravih kandidata, niti pravih birača. Dvanaest apostola demokracije pripuštenih u ring većinom se tek nebitno razlikuju od onih otpalih zlosretnih rubničara. Na „tržištu predsjedničkih kandidata“ postrojili su se ljudi bez ideja i ideala, bez oduševljenja i strasti za velike stvari, bez plemenitosti i karizme, bez spremnosti na samozatajnost, na potpunu predanost visokom nacionalno-državnom cilju. Sukladno tomu je i cijela „kampanja“ protekla nedostojno, sitničavo, u zamornom natezanju oko imovine pojedinih kandidata, te o količini novaca utrošenih na samoreklamam, uz glupe, neukusne i neinventivne „spotove“, te uobičajena demokratska prazna obećanja koja oni, zahvaljujući minijaturnim predsjedničkim ovlastima, ne bi mogli ispuniti čak ni kada bi to nekim čudom htjeli. Stoga je predizborje uporno sugeriralo pomisao da bi za ovu i ovakvu Hrvatsku bilo najbolje da uopće i nema predsjednika: dobroga ne će, a i ne može birati, posve lošega ipak nije zavrijedila, a kakav bio da bio, da je i najbolji, ne smije istinski vladati. Ali je, nakon te skupe (barem 70 milijuna kuna što su ih spiskali kukavni pretendenti), suviše, dosadne, pače iritantne proce-

dure, uz zdušnu asistenciju naručenih plaćenih anketa, objavljivanih po potplaćenim općilima, **izabran od svih najgori:** kako je i bilo predvidivo, predviđeno i zapovijedeno. Skupio je čak ponosnih 60 % glasova, a njegovi su mediji, tepajući mu nježno, taj postotak, posve nematematički, proglasili „dvotrećinskom većinom“!

Pritom se rado zaboravlja da se Josipovićeve trijumfalni postotci odnose tek na masu biračkoga tijela izišlog na izbore: polovica upisanih birača apstinirala je, odrekla se svetoga demokratskog prava, jer joj je dodijala demokracija. **Polovica birača glasovala je dakle prešutno za – protudemokratsku Novu Hrvatsku Desnicu** (ta nisam li u listopadu 2007 na OTV-u, upravo na desnim stajalištima, dobio oko 96 % glasova u anketi nakon emisije?). Sav doseg te istine očitovat će se u punoj dramatičnosti kada, vrlo uskoro, tekuća katastrofa hrvatskoga propadanja u Ništa dosegne dno ispod kojega se više ne može, i kada narod, kojemu je ponestalo svake nade, zavapi za jedinim spasom.

KAKO DA POBIJEDI NAJGORI?

Kako je jednom građaninu, nepoznatom koliko i nesposobnom za dužnost prvoga među Hrvatima, uspjelo odnijeti doista uvjerljivu pobjedu? Svi su se čimbenici našli na zajedničkom poslu: i makinacije bjelosvjetskih gospodara, i manipula-

cije špijunskih općila, i zdušna asistencija domaćih petokolonaša, ali i prostodušnost iscijeđenoga, duševno i moralno posrnulog puka. Od početka jasno je sugerirano tko smije u drugi krug, pa se tako i zbilo. **Odmah se počelo baratati četveročlanom bandom Josipović – Hebrang – Vidošević – Pusić.** Pritom je bilo prilično jasno da je Pusićka ovdje bez izgleda, tek radi ženske kvote, a bit će im posve dobra, pače još i korisnija, u sutrašnjoj ulozi Milanovićeve ministrice vanjskih poslova. Vidoševića se, kao i Primorca, ubacilo u igru da osigura Hebrangov neuspjeh, a tome su, više neplanirano, nu objektivno, doprinijeli i marginalci s umjerene desnice Tuđman jr. i Jurčević. Niti za „desnoga heroja“ iz nevolje Milana Bandića, koji je u zadnji čas dosta nespretno mobilizirao glasače „manjega zla“, da se spasi što se može, nije tu više bilo mjesta, unatoč respektabilnom razmjernom uspjehu od 40 %, koji bi, međutim, polučio i neki drugi suparnik Ive Josipovića. Da je, kojim slučajem, Bandić ipak prešao magičnu granicu nadpolovične većine, posve bi nedvojbeno bio pokrenut gazdin „plan B“, i izborni bi se rezultati morali izravno krivotvoriti.

Slavko Vukšić

VELIČANSTVENIH DVANAEST

Uz navedenu četvorku, napokon je u utrku krenulo još osmero potencijalnih predsjednika, i svih dvanaestero dađu se svrstati u slijedeće skupine:

(1) Neupitni postkomunistički favorit **Josipović** ugrožen od eks-komunista **Bandića**, te isto-mišljenica mu ljevičarka **Pusić** i lijevi *istrijski* secesionist **Kajin**; (2) Hadezeovac **Hebrang**, ugrožen (unaprijed i programirano) od partijskih mu kolega **Vidoševića** i **Primorca**; (3) Marginalci i *outsideri*: umjereno desni **Tuđman** i **Jurčević**, ničija **Škare-Ožbolt**, davno potrošeni **Mikšić** te apsolutni gubitnik sa **slavonskim šeširom**. U čemu je uopće bio smisao tih i takvih pretendencija? Što bi Hrvatska s njima dobila? **Vesna Pusić** nudila je anacionalnu, građansku, jugonostalgичnu, liberalno-individualističku državu, a **Damir Kajin** pak (kojemu je punu potporu pružio i Veljko Džakula, nakon povlačenja s festivala demokracije), perspektivu rasapa hrvatskoga nacionalno-državnog jedinstva te utapanja tako nastalih pokrajina u šarenu Europu regijâ, uz možebitno pripojenje koje od njih susjednim državama. Što su pak, osim općih izlizanih fraza, najavljivali **Škare** i **Slavonac** (kojemu se, čitatelj je već zapazio, trenutačno ne mogu prisjeti-

ti imena), nije lako reći. Kauboj **Mikšić**, koji si je naivno bio umislio kako je moguća repriza uspjeha iz 2005 u posve drugim okolnostima, i ovoga je puta briljirao svojim nastranim shvaćanjem šefa države i narodnoga vođe kao Prvog *Biznismena*.

Od ozbiljnijih, premda ne i izglednijih kandidata, **Tuđman Sin**, inače čovjek NATO-a, igrao je, nagovoren od dijela HAZU s Aralicom i Pečarićem, na kartu prezimena i fizionomije – unaprijed gubitnička strategija. A poštenje, stručna naobrazba... to, ruku na srce, same po sebi doista nisu političke kvalitete! Ne čudi dakle kada je, umjesto autentične vizije, tek demagoško-utopijski oglasio da će se, pod njim, o Hrvatskoj, premda ju i on kani ugurati u EU, tobože odlučivati u Zagrebu, a ne u Straßburgu i Brusellu. Također i on, posve neoriginalno, zagovarao za Hrvate u BiH status „konstitutivnog naroda (uz još dva takva, navodna) – što će reći neku vrstu indijanskog rezervata. Predizborni mu dioskur **Jurčević** uporno je, kao svoju glavnu prednost, isticao okolnost da do sada nije bio ni u politici niti u aferama: ispada da je to isto; u demokraciji dobrim dijelom i jest! Ali, nuditi umjesto jasne alternative neiskustvo, to ne djeluje odveć mudrim. Jurčević je očitovao vjeru u to da se narod (ovakav kakvim su ga učinili demokrati!?) dade prosvjetliti, nu njegovo mantranje ravnovjesja Bleiburga i Jasenovca teško je moglo uvjeriti da kandidat hoće nešto čega se već nismo siti naslušali.

Kandidat **Primorac**, ex-komunist (kao uostalom i veći-

na kandidata) od Hebranga optužen za dezerterstvo (pravodobni bijeg u USA), otvoreno se predstavio kao izraelski čovjek, što i ne čudi imajući na umu židovsku krv njegove banjolučke majke (židov je kao i Hebrang!), te činjenicu svojega dvogodišnjeg boravka, nakon Amerike, u židovskoj državi. Boraveći prije ovih izbora ponovno u židovski okupiranoj Palestini, poslao je biračima poruku kako ga podupire – Izrael! Teško bi se našlo prispodobu ovakvu pozivanju predsjedničkoga kandidata na potporu inozemstva, i to k tomu još neprijateljskog! I vrativši se u Zagreb, pozirao je izazovno s izraelskim političarima i novinarima, dijelio po *Caritasu* izraelsku (košer?) hranu, pa je, uz njegovu ionako ispraznu, zagrizeni i sitničavu kampanju, ostao jasan dojam da je on od Izraela instaliran tek kako bi, slabeći Hebranga, osigurao pobjedu po judeo-masonskim gazdama predviđenom pobjedniku Josipoviću. Od popratnih kurioziteta, šteta bi bilo ne podsjetiti kako je Primorac u kampanji uporno prešućivao rodno si mjesto Banju Luku, misleći valjda – veliki domoljub! – da je taj negdašnji glavni grad Hrvatske zapravo „republika srpska“!

A „poslovni čovjek“ Vidošević – navodni ratni profiter (koji je u zadnji čas nekako uspio popraviti promukli glas, ali ne i obraniti dobar glas) i jedan od brojnih hrvatskih građana koji nikako ne uspijevaju svladati tekst hrvatske himne – trebao je mobilizirati one spomenute, koji drže da predsjednik mora biti uspješni mešetar, vjerujući kako će ih osloboditi gladi; ali mobilizirati također i takve kakvi su nastojali smanjiti broj Hebrangovih glasova.

Željko Malnar

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (5)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

Prihvaćen je i Proglas hrvatskom pučanstvu, Komisiji Europske Unije i Vladi Sjedinjenih Američkih Država, i to kao slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Zagreb, dne 13. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 13. veljače 2010. godine prihvatila je sljedeći

PROGLAS

hrvatskim građanima, Komisiji Europske Unije i Vladi Sjedinjenih Američkih Država

1. Republika Hrvatska je u katastrofalnom stanju: društveno, gospodarski i politički. Državom, uglavnom preko Hrvatske Demokratske Zajednice, vladaju preoblikovani komunisti-boljševici, okorjeli udbaši i mafijaši. Kriminal, korupcija. Droga i šverc cigareta. Ubojstva. Zatvaranja nepoćudnih. Blokirani mediji. Sve se bez imalo stida može kupiti (tuđim, inozemnim, novcem), pa i fakultetske diplome, državni dugovi se ubrzano gomilaju bez imalo izgleda da bi se taj proces mogao zaustaviti, pravosuđe služi jedino za držanje pučana na koljenima.

2. Tako je u Republici Hrvatskoj, jer je ona i dalje u okovima projekta političkog Tajnog Politbiroa iz 1990. (Dr. Franjo Tuđman, Ivica Račan, Josip Manolić, Josip Boljkovac i Dr. Dušan Bilandžić) i gospodarske Skupine Hennessy (Mladen Vedriš, Dr. Franjo Gregurić, Ante Todorić, Željko Čović, Zlatko Mateša, Milan Artuković, Miroslav Kutle,

itd.), kojima je kao "čarobnom palicom" tijekom pretvorbe i privatizacije društvenih poduzeća, posebno banaka, opljačkana sva vrijedna nacionalna i državna imovina. Sankcija nema, jer su one u rukama vodećih dijelova dotičnog zločinačkog sustava, a s jasnim ciljem da se sve to prikrije. U prvom redu odnosi se to na pravosuđe koje sada vode Mladen Bajić, Branko Hrvatin i Ivan Šimonić. Svakako uz – izravne ili neizravne, otvorene i prikrivene, operative

ne i prikrivene, operative iz zakonodavne i izvršne vlasti: Vladimira Šeksa, Dr. Ivu Sanadera, Ivana Jarnjaka, Luku Bebića, Damira Polančeca i dr. Otvoreno se opstruira izručenje Josipa Perkovića, udbaškog glavešine, njemačkom pravosuđu. Hrvatska Demokratska Zajednica, po treći put za redom, za glavnog državnog odvjetnika nameće

Mladena Bajića, iako njeni zastupnici u Hrvatskom Saboru ne uživaju potporu više od jedne desetine (10 %) hrvatskog biračkog tijela.

3. Pučanstvo sve zna, trpi – i šuti. Gore je nego li je bilo u Jugoslaviji! Na žalost, moramo čak i to reći. Neizlasci na izbore jasan su pokazatelj postojećeg stanja. Dokad će vladati mir na hrvatskim ulicama?

4. Hrvatski uljudbeni pokret, Udruga za zaštitu prava građana, iz Zagreba, registriran 18. veljače 2003., nastoji, koliko može, potaknuti procese kojima bi Republika Hrvatska izišla iz tunela i mraka u kojem se sada nalazi. Podnose se kaznene prijave i tužbe, građanstvo se informira. Međutim, pritisak sklopa struktura komunista-boljševika, udbaša i mafijaša stalan je, neizdrživ. Traži se zabrana rada Hrvatskog uljudbenog pokreta, ometa se slanje čitateljima njegovih internetskih časopisa "Glasnik" i "Ognjište".

5. Posebno je na meti njegov predsjednik dr. sc. Tomislav Dragun, kojega se na svaki način želi ušutkati, bilo (najavljenim) ubojstvom, bilo (kroz iskonstruirane optužbe za nepostojeća kaznena djela kao što je primjerice "prodaja dionica po cijenama većim od nabavne") slanjem u zatvor. Zašto? Zato, jer se on otvoreno suprostavlja (sudski i na druge zakonom predviđene načine) izvedenoj

pljački u pretvorbi i privatizaciji, te drugim aktualnim oblicima gospodarskog kriminala najužeg državnog vrha. Posebno se tu ističu slučajevi vezani uz trgovačka društva "Podravka" Koprivnica, "Validus" Varaždin, "Croatia bus" Zagreb, "Slobodna Dalmacija" Split i "Brodvin" Slavonski Brod, a o kojima je dr. sc. Tomislav Dragun otvoreno govorio.

6. Nije zato neočekivano, da je odjednom je iz Hrvatskog državnog arhiva nestao i dosje dr. sc. Tomislava Draguna, kojega su o njemu još od 1956. vodili UDBA i DS. Prestao je biti politički slučaj!

7. Hrvatski uljudbeni pokret zatražio je dopuštenje za održavanje (jednom mjesečno) priredbe "Dani slobodne knjige" na Trgu Josipa Jelačića u Zagrebu. Gradsko poglavarstvo (Milan Bandić) nije dopustilo postavljanje ni najosnovnijih pomagala: stolova. Isto je i s priredbom "Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata" za koju se ne dopušta donijeti ni govornicu. Zašto? Zato jer su to priredbe na kojima bi se trebala postavljati pitanja glede komunističkih zločina i njihovih izvršitelja (Stjepan Hršak, Josip Manolić, Josip Perković, itd.)

8. U Republici Hrvatskoj nema oporbenog djelovanja. Hrvatska Demokratska Zajednica i Stranka Demokratskih Promjena samo su dvije frakcije sustavnog društvenog ustroja za nastavak komunističko-boljševičke "teorije i prakse". Hrvatski uljudbeni pokret zato je ustrojio "Vladu u sjeni": Uljudbenu Hrvatsku Vladu, koja bi bila – barem – glas vapijućeg u pustinji. Nu, teško će ići. Pojedinci se pozivaju i od njih se traži istupanje.

9. Hrvatski uljudbeni pokret utemeljio je Časni lustracijski sud, te je zatražio od hrvatskog državnog i političkog vrha sredstva i prostor za njegov rad. Nije mu niti odgovoreno.

10. Zbog kontinuiranih političkih progona dr. sc. Tomislav Dragun zatražio je 7. studenog 2007. (br. K-4755/07) azil u Republici Sloveniji. Nije ga dobio, jer i dalje boravi u Republici Hrvatskoj. Sad će ga ponoviti.

11. Tražimo:

provođenje lustracije komunističkih

kadrova na svim razinama u Republici Hrvatskoj,

b) demokratizaciju javnih glasila i njihovu dostupnost svim građanima Republike Hrvatske,

c) međunarodni nadzor nad poslovanjem banaka u Republici Hrvatskoj,

raspuštanje Hrvatskog Sabora i predstavničkih tijela na svim razinama vlasti u Republici Hrvatskoj,

d) istraživanje kaznenih djela u sljedećim slučajevima:

- * zamjena dionica u kuponskoj privatizaciji temeljem nalaza Državnog ureda za reviziju RH (Milan Kovač, Stipe Hrkač, Darko Ostojica, grof. Georg Eltz, Jako Andabak i Milan Horvat),

- * likvidacija Hrvatskog domovinskog fonda (Mladen Jurković, Miroslav Kutle i Ivica Todorić),

- * nenamjensko korištenje sredstava Fonda hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji (Jadranka Kosor, Đuro Dečak i Josip Đakić),

- * zlouporaba u namjeni, korištenju i procjeni vrijednosti zaloga za menadžerske kredite (Franjo Gregurić i Milan Artuković),

- * primjena statičke metode u procjeni vrijednosti društvenih poduzeća u pretvorbi umjesto propisane ekonomske (Zlatko Mateša),

- * apsurdno korištenje interne dokapitalizacije s popustima do 150 % (Emilija Rajić),

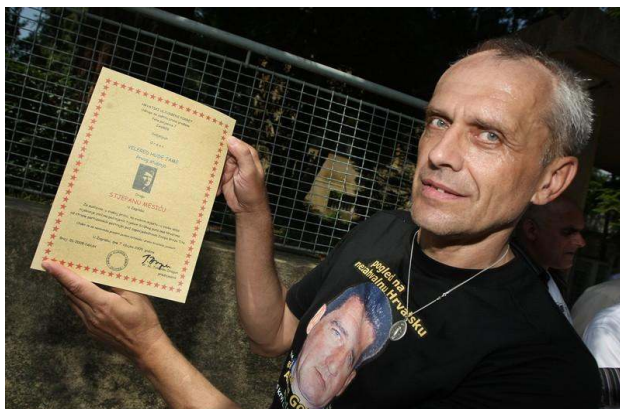
- * kupo-prodaja neadekvatno procijenjenih poduzeća za 1 kunu (Ivo Sanader i Ivica Todorić),

- * maglovita privatizacija Zagrebačke banke d.d. (Franjo Gregurić, Ante Marković i Franjo Luković),

- * skriveno stjecanje dionica (primjerice Tvornice duhana Rovinj = ADRIS) uz korištenje institucije skrbničkih računa (Franjo Gregurić, Franjo Luković).

12. Aktualna hrvatska vlast nije u stanju udovoljiti našim i sličnim traženjima. Zato želimo Republiku Hrvatsku što prije u Europskoj Uniji i u što čvršćem savezu sa Sjedinjenim Američkim Državama.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (6. dio)

mr. sc. Nikola Bičanić, Zagreb, - "Glas Koncila"
br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi širjoj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

PRIJETNJA GOSPIĆKOG "PRVOBORCA"

Partizani su posebno okrutni bili prema mladoj učiteljici Anđelki Čačić čija je jedina krivnja bila što se g. 1944. udala za ustaškog tenkista, Dalmatinca od Šibenika, Ivana Rošu zvanoga Bartol. Nju je svega dvadesetak dana dijelilo od poroda kad su ju s 4. na 5. travnja 1945. oko ponoći njezini bivši školski kolege, Gospićani u partizanskim odorama, jedan Hrvat i jedan Srbin, odveli iz kuće. Pronašli su je susjedi izmasakriranu na Vranić Barici uz obalu rijeke Novčice 7. travnja 1945.

Njezina sestra Nena Krmpotić pričala je da ju je vidjela da je bila sva izbodena noževima i kako joj je jedan hitac, vjerojatno iz samokresa, probio glavu ispod desnoga zatiljka i izbio joj desno oko. Njezin otac, umirovljeni financ Ivan Čačić, nikomu se nije usudio žaliti i kriomice ju je odvezao u desetak kilometara udaljeno selo Trnovac i tamo je pokopao na katoličkom groblju sv. Nikole.

Pokojničina sestra Nena također je pričala da je partizanski "prvoborac" Pajo Kosović iz Ličkog Novog, koji je s Anđelkom išao u isti razred u gospićkoj

učiteljskoj školi, još prije zločina poručio da će Anđelku, kad dođe, objesiti u Gospiću pred kapelicom sv. Ivana Nepomuka.

Jedan od onih koji je također unaprijed bio određen za odstrel bio je kapelan, vjeroučitelj u gospićkoj

gimnaziji i nekadašnji duhovnik križarskoga bratstva u Gospiću Vladimir Kargačin. Njega su partizani izvukli iz kuće Jose Milinkovića zvanog "Amerikanac" u gospićkoj Kaniži i bez suda ubili. S njime su pogubili i njegova gimnazijskog kolegu prof. matematike Gljeba Krilova, koji je pred boljševicima u vrijeme Oktobarske revolucije pobjegao iz Rusije.

Vladimir Kargačin rođen je 17. travnja 1906. u Novom Vinodolskom, školovao se u Zagrebu i u biskupijskom sjemeništu u Senju, gdje je maturirao. Diplomirao je teologiju u Ljubljani, gdje je 5. srpnja 1931. bio zaređen za svećenika, nakon čega je bio duhovni pomoćnik u rodnome mjestu i potom u Bribiru, a u Gospiću je premješten u rujnu 1933. S njime su u kući Rude Ritza u Gospiću stanovale njegova majka i sestra, koja je išla u gimnaziju, i koje su partizani, nakon što su ga ubili, izbacili iz stana. Primila ih je tada na stan Marica Dobrijević u Žabičkoj ulici, ali su ih "antifašisti" i odande protjerali.

**Žrtva nekažnjenog komunističkog zločina u Gospiću:
kapelan Vladan Kargačin**

Gospić

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (6)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

koridor kod Brčkog), Bosanska Posavina i Bihaćko područje.

Prihvaćena je i Deklaracija o Bosni i Hercegovini, i to kao slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Članak 5.

Republika Bosna i Hercegovina osigurava najvišu razinu političke autonomije srpskom narodu u okviru Republike Srpske kao srpske regije.

Članak 6.

U Republici Bosni i Hercegovini potiče se na državnoj razini financiranje naseljavanja Hrvata muslimana u Banjalučkoj regiji, gospodarska suradnja s poslovnim subjektima u Republici Hrvatskoj, pomoć Hrvatske vlade amaterskim kulturno-umjetničkim, književnim i športskim društvima.

Članak 7.

Kroz posebnu zakladu financira se naseljavanja Hrvata muslimana u Banjalučkoj regiji.

Članak 8.

Na cijelom konfederalnom području Bosne i Hercegovine i Hrvatske istražuju se i promiču književna, povijesna i etnička ostvarenja Hrvata muslimana.

Članak 9.

Svehrvatski savez skrbi o dobrobiti Hrvata muslimana u Bosni i Hercegovini, u Hrvatskoj i u čitavom svijetu.

Članak 10.

Hrvati muslimani u Republici Hrvatskoj imaju ista prava na domovnicu, na izgradnju vjerskih objekata, na potporu siromašnima, na zapošljavanje i na promicanje lokalne uljudbe kao i svi ostali Hrvati.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Zagreb, dne 13. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 13. veljače 2010. godine prihvatila je sljedeću

DEKLARACIJU

o ustroju Republike Bosne i Hercegovine i položaju Hrvata muslimana

Članak 1.

Republika Bosna i Hercegovina i Republika Hrvatska jedna su zemlja politički poželjno ustrojena kao konfederalna zajednica dvije nezavisne države.

Članak 2.

U Republici Bosni i Hercegovini žive četiri konstitutivne etničke skupine (abecedno): Bošnjaci, Hrvati katolici, Hrvati muslimani i Srbi.

Članak 3.

Temeljne sastavnice Republike Bosne i Hercegovine su regije sastavljene od općina, i to (abecedno): Banjalučka regija (regija mješovitog pučanstva), Herceg-Bosna (hrvatska regija), Republika Srpska (srpska regija) i Vrhbosna (bošnjačka regija).

Članak 4.

Banjalučku regiju čine: zapadni dio sadašnje Republike Srpske (u odnosu na

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (8. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**,
Velenje, Slovenija

Temeljem članka 6. Zakona o utvrđivanju ratnih i poratnih žrtava kojim je propisano da Komisija ima ovlaštenje zahtijevati od arhiva, muzeja, crkvenih institucija, političkih organizacija, poduzeća, državnih organa i drugih institucija, organizacija i tijela da joj stave na uvid dokumentaciju kojom raspolažu, a koja bi mogla biti od značenja za njenu zadaću, a institucije, organizacije i tijela iz stavka I. ovoga članka dužni su postupiti po zahtjevu Komisije, pristupilo se proučavanju dokumentacije bivše Službe državne sigurnosti (SDS) Republičkog sekretarijata unutrašnjih poslova (RSUP) Socijalističke republike Hrvatske (SRH), koja se nalazi u pismohrani Ministarstva unutarnjih poslova RH i u Hrvatskom državnom arhivu.

Najveći dio dokumentacije SDS-a značajan za rad Komisije uništen je. Prema izjavama svjedoka, **"pročišćavanje" dokumentacije SDS-a od kompromitirajućeg materijala za rad SDS-a, njegovih dužnosnika i službenika te suradnika, zbivalo se u više navrata u godinama prije prvih višestranačkih izbora u Hrvatskoj, a glavno uništavanje takve dokumentacije dogodilo se neposredno prije višestranačkih izbora.** Prema izjavama svjedoka, ta se dokumentacija uništavala u krugu RSUP-a SRH, Centra SDS Zagreb, u spalionici Sabora SRH, u pećima tvornice ferolegura u Dugom Ratu itd. Svjedoci iz BiH govore

o uništavanju dokumentacije iz republičke centrale SDB-a u Sarajevu, koja je kamionima odvožena u tvornicu celuloze u Maglaju i tamo bacana u kiselinu.

U suradnji sa suborcima, rodbinom i pravnim zastupnicima poratnih žrtava komunističkog sustava ubijenih u inozemstvu te uz pomoć diplomatsko-konzularnih predstavništava (DKP) RH u inozemstvu, Vijeće je pristupilo i prikupljanju dokumentacije i saznanja od nadležnih državnih tijela (sudovi, državna odvjetništva, kriminalistička policija i sl.) zemalja u kojima su se dogodili ti zločini. Najopsežnija dokumentacija prikupljena je o djelovanju jugoslavenske tajne službe protiv hrvatskih emigranata u Njemačkoj, Francuskoj, SAD i Australiji.

Nakon toga, u suradnji s drugim državnim tijelima RH, pripremljeni su i obavljeni brojni razgovori s nekadašnjim rukovoditeljima i djelatnicima jugoslavenskih tajnih službi. Ovi razgovori bili su vrlo koristan izvor saznanja općenito o tehnologiji rada jugoslavenskih tajnih službi, ali i konkretnih podataka za pojedine slučajeve likvidacije hrvatskih emigranata.

"HRVATSKA NEPRIJATELJSKA EMIGRACIJA" - "HNE"

Pod terminom hrvatske neprijateljske emigracije (HNE) Udba je podrazumijevala hrvatske emigrantske političke, društvene, kulturne, športske i vjerske organizacije te razne politički aktivne grupe i pojedince.

Imajući u vidu postupke odlučiva-

vanja, organiziranja i izvođenja otmica i likvidacija hrvatskih emigranta, te operacije jugoslavenskih tajnih službi mogu se podijeliti u nekoliko razdoblja. U godinama neposredno nakon završetka Drugog svjetskog rata OZNA je napadala prvenstveno one hrvatske emigrante koji su imali dobre veze sa savezničkim centrima moći (npr. Drago Jilek) ili su uživali neokrnjen ugled među narodom u Domovini (npr. dr. Ivo Protulipac). Padom Aleksandra Rankovića 1966. i relativnim omekšavanjem represivnog sustava unutar Jugoslavije naglo se povećao broj "ofanzivnih akcija" prema hrvatskim političkim emigrantima, odnosno broj otmica i likvidacija u emigraciji. Od pada Rankovića do konca 1971., dakle u razdoblju za koje se pretpostavljalo da su u Zagrebu vlast preuzeli hrvatski orijentirani komunisti, ubijena su dvadeset i četiri hrvatska emigranta, a desetorica su slučajem preživjela atentate i jedan je otet. Ta crna serija nastavila se i nakon 1971., a naročito neposredno nakon Karadorđeva, dakle tijekom 1972. godine te u razdoblju nekoliko godina prije i poslije smrti Josipa Broza Tita, a trajala je praktički do pred sam raspad Jugoslavije.

SKUPŠTINA HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA (7)

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec., Zagreb

Na Skupštini Prihvaćena je i Deklaracija o Bosni i Hercegovini, i to kao slijedi:

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

SKUPŠTINA

Zagreb, Pete poljanice 7

Zagreb, dne 13. veljače 2010.

Na temelju čl. 7. i 22. Statuta, Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta, Udruge za zaštitu prava građana iz Zagreba, na sjednici održanoj dne 13. veljače 2010. godine prihvatila je sljedeću

ODLUKU

o imenovanju članova izaslanstava za posjete Apostolskoj Nuncijaturi Zagrebu, Misiji Delegacije Europske Komisije u Republici Hrvatskoj i veleposlanstvu Sjedinjenih Američkih Država u Zagrebu

Članak 1.

Imenuju se članovi izaslanstava koji će u Apostolskoj Nuncijaturi Zagrebu, u Misiji Delegacije Europske Komisije u Republici Hrvatskoj i u veleposlanstvu Sjedinjenih Američkih Država u Zagrebu predstaviti aktiviste, djelovanje i Proglas Hrvatskog uljudbenog pokreta.

Članak 2.

Izaslanstvo za Apostolsku Nuncijaturu u Zagrebu čine: Josip Kokić (predsjednik), Vladimir Biondić i dr. sc. Tomislav Dragun.

Članak 3.

Izaslanstvo za Misiju Delegacije Europske Komisije u Republici Hrvatskoj čine: Mladen Schwartz (predsjednik), Vjekoslav Škreblin, Žarko Marić, Branko Stojković i dr. sc. Tomislav Dragun.

Članak 4.

Izaslanstvo za veleposlanstvo Sjedinjenih Američkih Država u Zagrebu čine: Tomislav Nürnberger (predsjednik), Ivo Matanović, Josip Prpić, Ana Lučić i dr. sc. Tomislav Dragun.

Članak 5.

Posjete iz čl. 1. ove odluke ostvarit će se do 30. svibnja 2010.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (4. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

U jeseni i zimi 1941. godine srbokomunističke bande vrše mjestimične napade na vojsku pojedinačno ili u manjim grupama. Vrše i razne sabotaze. Ruše željezničke pruge i drugo. U proljeću 1942. godine bili su oni još aktivniji i bolje organizirani. Jedan od glavnih njihovih ciljeva bio je pridobiti što više onih, koji će pobjeći k njima u šumu, a da u tome uspiju, nastojali su na razne načine prisiliti narod, osobito Srbe. Oni bi došli u srbsko selo, na čijem je području trebalo porušiti željezničku, prugu ili izvršiti kakvu drugu sabotazu. Za ovaj zadatak digli bi cijelo selo. **Sila je sila a kad se radi o partizanskoj sili, gdje glava ide za ništa, teško se je njoj oduprijeti.** Nakon rušenja pruge partizani nestaju, a selo ostaje na velikoj muci čekajući daljnji razvoj događaja. Slijedećeg jutra, na poziv željezničkih vlasti, dolazi vojska na lice mjesta i diže to isto selo, koje je sinoć rušilo prugu, da je danas popravlja. Naravno, selo to čini, jer su je sinoć, makar i protiv svoje volje, rušili. Nakon svršenog posla vojska odlazi postavivši na tom mjestu pisanu opomenu da će, ukoliko se slučaj ponovi, odvesti toliko i toliko taoca i zatvoriti ih. Partizanske bande to jedva i čekaju, pa odmah slijedeće noći dolaze i sile selo da prugu ponovno ruši. Onda oni odlaze i čekaju rezultate svojih prljavih poslova.

Naravno, ukoliko selo prije ponovnog dolazka vojske nije pobjeglo u šumu, to će učiniti poslije

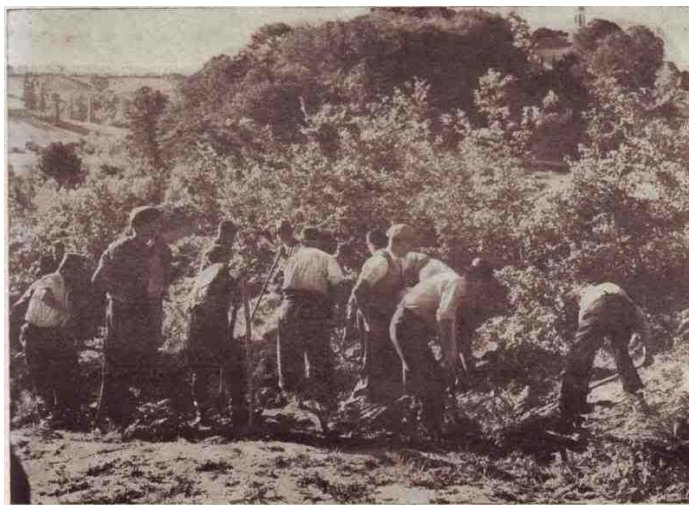
od vođenja tao- ca. U oba slučaja srbokomunisti likuju. Zatim oni kroz svoju lažnu promičbu udaraju u dreku, kako hrvatska vojska, ustaše i Nijemci progone, zatvaraju i tuku nevini narod. Oni neupućeni misle, da je to sve tako, pa osuđuju hrvatsku vlast, okivaju u zvijezde partizane, bježe u šumu, povećavaju broj partizana, a srbokomunisti zadovoljno trljaju ruke.

Na brojne druge načine, prvenstveno kroz svoju lažnu promičbu, vršili su srbokomunisti pritisak na narod da priđe na njihovu stranu. Kako je iza svega toga stajao srbokomunistički nož, koji je prijetio svima i svakome, tko se odupre, srbokomunisti su uspjevali u svojem planu. U većini slučajeva narod nije bio dovoljno zaštićen, pa je u opasnosti za svoj život prelazio na njihovu stranu misleći, da je dobro učinio.

Srbokomunisti su slali u narod svoje sluge i agente, koji su ga svim mogućim sredstvima nastojali pridobiti za sebe. Dobojski advokat Omer Muftić, na pr., sa Kuranom u rukama obilazi muslimanska sela Bosne i govori im:

"Tako mi Allaha i ovoga Kurana, nama muslimanima je jedino mjesto među partizanima."

Kad naš nepismeni seljak ugleda pred sobom ovakog stranca u selu ili u šumi, tadase mnogi

Na ovom mjestu, na uzvisini zvanj Glavica na Pašincu kod Prijedora, pronađena su četiri skupna groba poubijanih Hroata. Snimka prikazuje početak izkopavanja mrtvih tijela.

Slika s ekshumacije nekih od najmanje 229 žrtava partizansko-četničkog terora u Prijedoru u srpnju 1941. (Izvor: "Odmetnička zvjerstva i pustošenja u NDH")

interesira za istog i najprije ustanovi, da je musliman, da mu je ime Omer, da je advokat i da u rukama drži uzvišeni Kuran. Kad se sve to dozna, onda se u selima preko komunističkih agitatora donese brzo zaključak, kako ovaj pismeni čovjek i advokat ipak zna nešto više nego oni seljaci, pa tako u selu postanu svi partizani.

Mnogo puta su partizani dolazili u muslimanska sela, organizirali molitvu i klanjanja u džamijama, u kojima su bili prisutni svi muslimani partizani. Kad selo to vidi, opet se donosi zaključak, kako je laž, da komunisti progone vjeru.

Tako se je okolo trubilo za vrijeme rata, a kad su srbokomunisti uzeli vlast u svoje ruke, svim mogućim sredstvima progonili su i uništavali vjeru, a svakog onog, koji bi govorio o bilo kakvom progonu vjere kažnjavali bi robijom, a mnoge i ubijali. Slučaj velikog sina Hrvatske, kardinala Stepinca, samo je jedan od mnogih sličnih slučajeva.

Tokom rata mi smo govorili narodu, da komunizam čovječanstvu donosi zlo i nesreću. Govorili smo mu, da će ukoliko komunizam zavlada, doživjeti sve ono, što je stvarno i doživio. Sve smo to narodu iskreno govorili, ali on nije vjerovao nama, nego srbo-komunistima, koji su im lagali. Poslije dolazka komunista na vlast, trebalo je samo proći kroz narod i poslušati plač i jadikovanje, kojim su ljudi dokazivali, da je ona vlast, koja je prošla, bila daleko bolja. Narod je sada proklinjao nove zulumčare ogrnute u nekakvo "demokratsko" ruho.

PRIJEDOR I OKOLICA

Sve do ljeto 1942. godine hrvatske vlasti nijesu po svojim garnizonima držale jake vojničke posade. To su srbokomunisti znali, pa su se odlučili na otvorene napade na sve gradove. Obzirom da im je Prijedor, koji gravitira njihovim leglima u Kozari i Grmeču, bio neophodno potreban, to su se dne 16. svibnja 1942. godine skupili sa svih strana i velikim brojem iznenadili mali garnizon Prijedora i njegovo pučanstvo, te ušli u grad. U gradu su se zadržali 25 dana i za to su vrijeme građanima nanijeli mnogo zla.

Za tih 25 dana pobili su preko 1.100 građana i vojnika, čije su grobove razbacali svuda oko grada prema selima Ćela, Gomjenica, Hambarine, Crna Dolina, Kozarac, Majkovača i drugdje. U samom Pašincu nedaleko od crkve zakopano je u **pet zajedničkih jama preko četiri stotine građana grada Prijedora i okolice**, koji su predhodno bili najzvjerskije mučeni i iznakaženi, a onda pobacani u spomenu te jame. Nakon protjerivanja komunističkih bandita iz grada, prilikom odkopavanja identificirano je preko dvije stotine žrtava.

Svoje živote izgubili mnogi nevini građani, među kojima su bili: načelnik obćine Miralembeg Kapetanović i njegova sestra Nura; župnik Msgr. Josip Kaurinović i njegova služavka; Anđelka Sarić, Esadbeg Kapetanović, Rizo i Ahmet Kapetanović; službenik redarstva Ljeskovar i njegov sin Ahmet; Himlija i Abdulah Sarajlić;

Ivan Slišćević, Ago Spahić, Omer Halilović, Zaim Pašić, Osman Avdagić, Arif Džubur, Suljo Zahidić, Vid Brstilo i njegov sin; Aden Čepić, Feridbeg Jusufbegović; Hasim i Asim Resić; Dr. Karlo Zgaga, liječnik; Konstantin Babić, apotekar; Ivo i Serafin Jurić; Huška Kurtović, Jerko Matanović, Ante Šarić, Zahid Travljanin i mnogi, mnogi drugi.

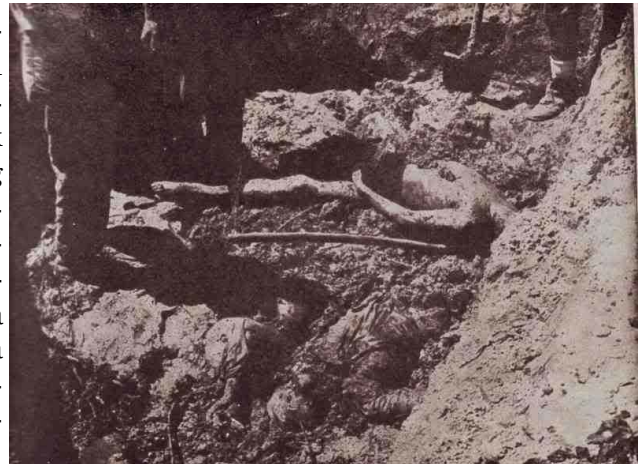
PREDGOVOR (4. dio)

Prof. dr. Miljenko Dabo-Peranić, robijaš St. Grad. 4.167

Nestale su i te dvie Hrvatske, kada su ih gnjeli u ime i Križa i Polumjeseca s jedne i s druge strane. Pobratile su se u zajedničkoj obrani: Hrvati katolici su dielili kobnu sudbinu kapetana Huseina Gra-dašćevića, "Zmaja od Bosne".

Perfidija Beča i Pešte je ponovo bila stvorila dvie Hrvatske, ne dvie teritorijalno odijeljene, nego Hrvatsku manjeg otpora uslovljenu novim ekonomskim zakonima XIX. i XX. stoljeća i Hrvatsku Starčevića, Radića, Pavelića (nadodajem i Otpora i Podpisnika Deklaracije hrvatskih naućnih ustanova).

Srbokomunističko mahnitanje skida granice s te dvie najnovije

Slika s ekshumacije nekih od najmanje 229 žrtava partizansko-četničkog terora u Prijedoru u srpnju 1941. (Izvor: "Odmetnička zvjerstva i pustošenja u NDH")

Hrvatske. Ne razumiju to oni koji ne mogu vidjeti realnost. Jaskića mogu razumjeti samo robijaši — već je rećeno, pa i zato tu Novu Hrvatsku grade baš ti Jaskićevi robijaši, bili oni trpnici Zenice ili Lepoglave, nekadašnji Križari (u stvari dobrovoljni robijaši što je Jaskić najbolje pokazao svojim primjerom) ili pak intelektualni robijaši Zagreba i hrvatskih kulturnih ustanova. "Smatram — kaže Jaskić na str. 390 — da nam je svima sveta dužnost biti na okupu bez obzira na naša stranaćka gledanja, trebalo bi da se kad za to dođe vrieme uhvatimo zajednički pod ruku i složno pohrlimo u zarobljeni hrvatski kraj da našem patnićkom narodu, nakon tako dugog robovanja, skinemo robske lance i konaćno donesemo slobodu koju on od nas već davno oćekuje." "Samo onda — nastavlja dalje na str. 391 — kad jedna jedina truba zatrubi i kad kroz nju jedno jedino hrvatsko vojno zapovjedništvo pozove razasutu hrvatsku emigraciju pod hrvatsku zastavu i pod hrvatsku pušku, samo tada će uspjeh biti zagarantiran i samo tada će srbokomunizmu odzvoniti."

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (15. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

KRIVOTVORINE EVOLUCIJE (1)

Ne postoji konkretan fosilni dokaz koji podržava sliku "čovjeka-majmuna" koja se neprekidno naučava i propagira od strane medija i evolucionističkih akademskih krugova. S četkicama u svojim rukama **evolucionisti proizvode imaginarna bića**, a činjenica da **ovi crteži ipak ne odgovaraju fosilima**, predstavlja ozbiljan problem za njih. Jedan od interesantnih metoda kojima se služe da bi zaobišli ovaj problem je "proizvesti" fosile koje ne mogu pronaći. Piltdownski čovjek, najveći skandal u historiji znanosti, tipičan je primjer ovog metoda.

Piltdownski čovjek: Orangutanska čeljust i lobanja čovjeka!

Dobro poznati doktor i također amater paleoantropolog, Charles Dawson, tvrdio je da je 1912. godine pronašao čeljusnu kost i dio lobanje u jami u Piltdownu u Engleskoj. Pa iako je čeljusna kost bila više nalik na majmunsku, zubi i lobanja bili su kao u čovjeka. Ovi primjerci su nazvani "Piltdownski čovjek". Za njih se tvrdilo da su bili 500 hiljada godina stari, a izloženi su u nekoliko muzeja kao apsolutni dokaz evolucije čovjeka. Tokom više od 40 godina napisani su mnogi znanstveni članci o "Piltdownskom čovjeku", načinjene su mnoge interpretacije i crteži, a ovaj fosil je bio predstavljen kao važan dokaz evolucije čovjeka. **Ne manje od pet stotina doktorskih teza bilo je napisano o toj temi.** Čuveni

američki paleoantropolog Henry Fairfield Osborn, dok je bio u posjeti British Museumu 1935., rekao je: "...Moramo se uvijek nanovo podsjećati da je priroda puna paradoksa i ovo je jedno zadivljujuće otkriće o ranom čovjeku..."

Godine 1949. Kennet Oakley iz paleontološkog odjela British Museuma iskušao je metod "testiranja florom", jedan novi test korišten za **određivanje dobi fosila**. Proba je načinjena na fosilu Piltdownskog čovjeka. Rezultat je bio zapanjujući. Za vrijeme testa se shvatilo da **čeljusna kost Piltdownskog čovjeka ne sadrži nimalo fluorina**. Ovo pokazuje da je **bila sahranjena pod zemljom ne više od nekoliko godina**. A lobanja, koja je, kako se na testu pokazalo, sadržavala samo malu količinu fluorina, bila je **stara samo nekoliko hiljada godina**.

Posljednje kronološke studije napravljene metodom fluorina otkrile su da je lobanja stara samo nekoliko tisuća godina. Utvrđeno je da **zubi u čeljusti pripadaju jednom orangutanu i da su bili umjetno umetnuti**, kao i da su "primitivne" alatke koje su otkrivene zajedno sa fosilima ustvari samo jednostavne **imitacije koje su bile izoštrene čeličnim oruđima**.

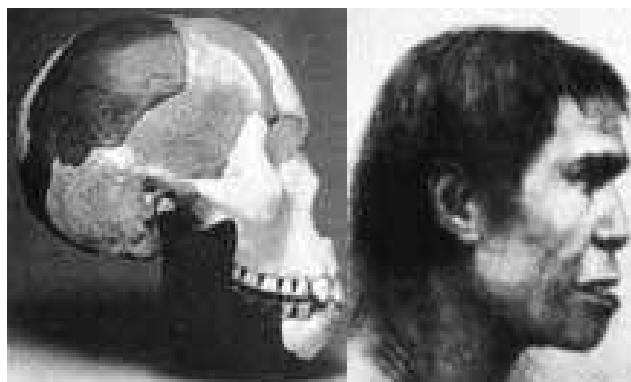
ČELJUST ORANGUTANA I LUBANJA ČOVJEKA

Fosil Piltdownskog čovjeka, koji je **obmanjivao svijet znanosti tokom više od 40 godina**, bio je ustvari **znanstvena prevara**

počinjena od strane evolucionista kombiniranjem dvije kosti koje su pripadale kosturima dvaju raličitih vrsta - majmunskoj i ljudskoj.

Lijevo je lažni fosil i ilustrirani imaginarni Piltdownski čovjek baziran na njemu.

U detaljnim analizama upotrijebljenim od strane Weinerja ova krivotvorina je javnosti otkrivena 1953. Lobanja je pripadala 500 godina starom čovjeku, a donjočeljusna kost je pripadala nedavno uginulom majmunu! Zubi su nakon toga bili specijalno smješteni u niz i dodani čeljusti, a zglobovi su bili napunjeni u namjeri da podsjećaju na zglobove čovjeka. Onda su svi ovi dijelovi **obojeni kalijevim dihromatom da bi dobili zastarjeli izgled**. Ova boja počela je nestajati kada su dijelovi fosila bili umočeni u kiselinu. Le Gros Clark, koji je bio član tima koji je razotkrio krivotvorinu, nije mogao sakriti svoje zaprepaštenje i rekao je da "tragovi" umjetne abrazije odmah upadaju u oči. Ustvari, toliko su bili očigledni da sa pravom možemo pitati - kako to da su izmakli pažnji ranije? Nakon svega ovoga "Piltdownski čovjek" je žurno premješten iz British Museuma gdje je bio izložen više od 40 godina.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (12. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Kada su naši borovnici jurnuli prema njima, među njima je došlo do potpunog meteža. Jedni su odstupali bježeći i svoje ranjene vukući, a oni su vikali, jaukali i proklinjali. Naši im nisu iz svoga ponosa pucali u leđa nego njima preko glave, a oni su bježali što ih noge nose prema svojim položajima. Kada su došli i prešli svoje rovove tu su popadali kao snoplje, jer da nisu naši njih, oni bi nas, ako i nisu uspjeli danas, možda bi im to pošlo za rukom sutra. ...jer 16. muslimanska zaista je bila ludo hrabra vojska, ali su stradali duž cijele naše bojišnice, a posebice oko Vlaške Male."⁴⁸

BORBE U ODŽAČKOJ POSAVINI U SVIBNJU 1945.

Borbe koje su na ovom prostoru počele još 6. travnja 1945. nastavljene su kroz cijeli taj mjesec. Dan za danom, a moglo bi se reći i sat za satom smjenjivali su se **partizanski napadi na hrvatsku obranu**. Partizanski juriš za jurišom ponekada bi i dao neke rezultate, ali su branitelji ovoga posavskog kraja odmah organizirali protunapade i ne samo vraćali izgubljeni prostor, nego i proširivali područje koje su držali i odmah se na novooslobođenom položaju čvrsto ukopavali. Hrabrost koju su branitelji Odžaka, Vlaške Male, Garevca, Potočana, Jakeša, Pećnika, Srnave, Mrke Ade i drugih posavskih sela tada pokazali bila je nevjerojatna i čovjeku nepojmljiva. To su jasno priznali i sami partizani koji su se tada našli u čudu i pitanju protiv koga se mi to borimo. No ne može se osporiti niti hrabrost partizanskih jedinica, naročito 16. muslimanske brigade koja je na Odžaku i Vlaškoj Maloj izgubila prema svemu sudeći par stotina svojih vojnika. Ipak upornost i hrabrost branitelja Odžaka je jasna. Ona je proizvod obrane svoje zemlje, svojih parcela, kuća, svojih

kućnih pragova, svoga golog života.

Drugog izlaza nije bilo. Kasnije će se opravdanim pokazati zapovijedi Petra Rajkovačića koji **naređuje da predaje nema**, jer predaja je značila sigurnu smrt. Česta je situacija bila da su se branitelji ovoga kraja puno puta tijekom uzastopnih borbi našli na svome vlastitom pragu, u svome dvorištu i u svojoj kući štiteći svoje vlasništvo i goli život.

Sudionik ovih događaja Marko Marić o pogibijama i motivu partizanskih vojnika za borbu kaže:

"Na povratku prema našim položajima, promatram izginule momke, njihova mlada tijela leže beživotna po zemlji. Oni su svoje završili. Svojim kućama, obiteljima, roditeljima, djevojkama, ženama, djeci svojoj, prijateljima, znancima, oni se neće vratiti. Za čije su interese oni tu ostavili svoje mlade živote?"⁴⁹

To je pitanje na koje za razliku od hrvatskih borovnika, oni odgovora nisu znali.

Odlaskom 25. divizije i smjenom kojom krajem travnja 1945. na ovo područje dolazi 27. istočnobosanska divizija sa 16. udarnom muslimanskom brigadom na čelu kao glavnim činiteljem napada borba na Odžaku i okolici postaje još intenzivnija i krvavija. Zapovijed je morala biti izvršena, a branitelji Odžaka i okolice i dalje nisu odstupali ni metra.

Borba koju je vodila 16. muslimanska brigada početkom svibnja 1945., a naročito 5./6. svibnja bila je jedna od najžešćih borbi u kojoj se ova brigada do tada našla. Prema Đonlagićevim tvrdnjama te noći izgubili su 18 partizana, a ranjenih je bilo 13.

Iste te noći je i 19. birčanska brigada imala 7 mrtvih, 11 nestalih i 23 ranjena partizana. No prema kazivanjima preživjelih branitelja ovoga hrvatskog kraja taj broj poginulih i ranjenih partizana je vjerojatno morao biti znatno veći. Juriš pred strojnice, čistina, a s druge strane dobro ukopani hrvatski branitelji spremni na borbu do posljednjeg morali su dati veći broj poginulih na neprijateljskoj strani bez obzira na drukčije tvrdnje partizanskih zapovjednika.

Pripadnik Hrvatskih Oružanih Snaga u plavoj "finskoj odori" – krajem

⁴⁸ Isto, str. 119.-121.

⁴⁹ Isto, str. 120.

DOBROTA I PRAVDA (2. dio)

*dr Slobodan Lang, Zagreb –
odabrala Maja Snajder, Milano*

III. Pokažite poštovanje za hrvatske branitelje. Predsjednik Mesić je prvi predsjednik u modernoj povijesti koji nije tražio izvješće o zdravstvenom stanju veterana. Naredite da se objavi registar branitelja. Sastanite se i saslušajte nas bez obzira na razlike i pružite ruku dostojanstvu, nama, sebi i Hrvatskoj.

IV. Upoznajte stanje suđenih branitelja i njihovih obitelji. Zatvorska ćelija generala Slobodana Praljka je istraživački centar istine o hrvatskoj obrani. Iz dana u dan on neumorno, veličanstveno poput Arhimeda ponavlja europskim legionarima 'ne dirajte moje krugove', kao Osip Mandeljštam staljiniste, on pita 'Da li vi osuđujete nevine ili ne', kao tužioc Jackson u Nürnbergu, dokazuje da je agresija najveći ratni zločin i kao David Frankfurter, Zrinski i Frankopan, brani hrvatsko dostojanstvo i pravo na slobodu. Razgovarao sam s gđom. Venerom Kordić suprugom Daria Kordića koja će se odazvati ako ju pozovete.

V. Predstavljanje u inozemstvu. Zatražite izvješće od MVP-a kako su svijetu prikazivali obranu i stvaranje Hrvatske. **Nisu i nema nijedne knjige na engleskom jeziku.** Hrvatskoj se sudi za zločinački pothvat. Ako ne bude osuđena svi će veličati Predsjednika Tuđmana, a ako bude napadat će ga. Hrvatska treba pokazati hrabrost samostalnog mišljenja.

VI. Formirajte centar za strateška istraživanja, istraživanje i

edukaciju o stvaranju i obrani Hrvatske. Pozovite Prof. Miroslava Tuđmana koji okuplja brojne hrvatske intelektualce koji su sudjelovali u obrani i stvaranju Hrvatske. Kažite mu da Hrvatska treba strategiju i pozovite ga na suradnju.

VII. Otvorite Hrvatsku uglednim i odgovornim svjetskim intelektualcima. Zadnjih godina Hrvatska je odsječena od kontakta s vodećim ljudima misli i dobra u svijetu. Pozovite nosioce socijalnih ideja: Jeffreya Davida Sachsa (održivi razvoj, ukidanje dugova, olakšanje siromaštva i bolesti), Joseph Eugena Stiglitz (nobelovca socijalne orijentacije), Tony Blaira (bivšeg premijera Velike Britanije, socijaldemokrata koji je postao katolik), Jirgena Habermasa (filozofa koji je posvetio život komunikaciji i povezivanju a ne dijeljenju i sukobima). Posljednjih deset godina u Hrvatsku nije pozvan ni jedan istaknuti vjerski intelektualac kao: Charles Hard Townes, Allan Sandage, John Polkinghorne, Francis Collins, Jonathan Sacks i toliki drugi.

Pozovite Noama Chomskog, Umberta Eca, Václava Havela, Paula Krugmana, Amartya Sena, Naomi Klein, Thomasa Friedmana, Slavoj Žižeka, Fareeda Zakariu, Orhana Pamuka ... Otvorite Hrvatsku mišljenju!

VIII. Pokrenite Konferencije za strateški razvoj. Vizija i razvoja se stvara povezujući znanje, civilnu zajednicu i državu. Uvedite godišnju konferenciju Predsjednika, na temu: Zdravlje, Demokracija, Gospodarstvo, Školstvo, Međunarodni odnosi, Kultura, Povjest, Ekologija ... Mi pripremamo II. Hrvatsku Konferenciju o preventivnoj medicini i unapređenju zdravlja, koja će se održati u listopadu. Postanite nam pokrovitelj.

Za VII. i VIII. područje zadužite Dr Miranda Mrića i Dr Andra Vlahušića i promijenit ćete budućnost Hrvatske.

IX. Primitite predstavnike Udruge za vjersku slobodu u Hrvatskoj.

X. Zaštite prava mladih na budućnost. G. Predsjedniče ne smije se mladima Hrvatske, oduzeti

pravo na školovanje, rad, obitelj, očuvanu zemlju, pristojan život i mir. Dužničko ropstvo koje im se nameće kao sudbinu jednako nekadašnjoj prodaji sunarodnjaka u ropstvo, kolonijalnom sluganstvu i rasnim zakonima. Istupite za slobodu mladih.

Poštovani gospodine Predsjedniče, kao savjetnik Predsjednika Tuđmana uputio sam mu 160 savjeta. Predsjedniku Mesiću sam podnio izvještaj o 10 godina humanitarnog rada.

Neki su željeli da Vam se ne obratim javno, ali to nije mogu-

će. Od stvaranja i obrane Hrvatske, djelovanjem, mišljenjem i pisanjem zalažem se za ostvarivanje dobra. I Vi, ali i svi građani ste imali pravo da Vam se obratim. Odgovornost je svih nas. Ovo pismo ću uputiti i na Vaš mail klubsdp@sabor.hr Dr Mirandu Mriću. Vi ćete ga vjerojatno vidjeti i pročitati. Ako u Hrvatskoj ima bar 10 ... hrvatskih državljana, koje će to potaknuti da se nakon čitanja (ali javno, pismom Hrvatskom Listu, hrvatski.list@hi.t-com.hr ili na navedeni mail) pridruže, s drugim ili podrškom iznesenim pri-

jedlozima, tada to više neće biti pismo jednog čovjeka već demokratski poziv javnosti da gradimo hrvatsku nade, pravde i prije svega dobrote.

Ako ostanem sam u mojim molitvama zgriješio prema Bogu, što nisam prepoznao koliko je malo dobrih ljudi i koliko je Hrvatska u grijehu.

S poštovanjem

dr Slobodan Lang

DUBOKI RASKORAK IZMEĐU KARDINALA STEPINCA O PEDESETOJ OBLJETNICI NJEGOVE SMRTI I DANAŠNJIH VISOKIH KLERIKA, PRIMARNO BISKUPA O ODNOSU PREMA DRŽAVI I SVOJEM VJERNIČKOM PUKU U OČUVANJU VJERE I NACIONALNOG PONOSA HRVATSKOG PUKA

Josip Kokić, Zagreb

Ključno načelo Stepinca kao osobe i hrvatskog pastira tijekom njegovog života bilo je: **Ljubiti pravdu a mrziti nepravdu**, a u ljubavi hrvatskog naroda od nikoga se nije dao natkriliti!

To svoje načelo stavio je u službu Boga i čovjeka do kraja svojeg života, zbog kojih je i položi-

o svoj život na oltar Domovine. Upravo zbog toga je ostao i ostaje uzor svim iskrenim vjernicima za sva vremena. Nažalost nakon smrti kardinala Šepera i Kuharića, hrvatski vjernički puk ostao je bez ikoga.

Svi oni, primarno klerici, koji ga danas slave i njime se javno diče, čast pojedincima, **daleko su od njegove baštine i njegove kršćanske i ljudske vjerodostojnosti**. Karikirano rečeno što ga više slave to su dalje od njega, i to je žalosna stvarnost u ovoj teškoj i surovoj današnjici, možda najtežoj u našoj dugoj povijesti. Tko danas čuva nacionalni i vjerski ponos naroda i države Hrvatske, stvorene i krvlju i suzama koje ne prestaju, da bi nas isporučili bahatim i bešćutnim moćnicima koji žele zadominirati

cijelim svijetom u trci za profitom i nadmoći nad siromašnima diljem svijeta.

Tim svojim maloumnim i nemoralnim ponašanjem zatiru sve nevine žrtve koje su dale svoje živote za Domovinu i sva buduća pokoljenja. Ako hrvatska država nije u stanju osigurati normalnu egzistenciju za svega četiri i po milijuna žitelja, na ovako, kako se kaže Bogom danom prostoru sa svim prednostima i daru prirode, tada su najveći krivci oni koji njome upravljaju. Ako to svjetovna vlast ne čini, već isključivo radi protiv vlastitog naroda i države, tada je neminovno ozbiljno uplitanje vjerničkih struktura.

Građani su ionako itekako izmanipulirani, a u većini se bave vlastitim preživljavanjem, nakon dugog i krvavog rata sa

Mrčevo kod Dubrovnika

strašnim posljedicama, pa ih je teško osuđivati, dok ostali u vjerničkim, dakle crkvenim strukturama zasigurno žive enormno bolje i sigurnije, a tu mislim primarno na biskupe, jer oni su najodgovorniji kao pastiri Crkve. Koga među njima izdvojiti danas, teško mi je reći, ali **odgovornost pada na sve.**

Mogao bih iz vlastitog iskustva, kao itekako angažirani katolički laik još mnoga toga nabrajati što je bilo izvan kršćanske autentičnosti, ali to prepuštam

brojnim vjernicima i njihovu savjesti.

Isto je tako činjenica da bi rijetko tko iz vjerničkih struktura, bilo kleričkih ili laičkih ovako otvoreno pisao. **Ovako pišem jer volim svoju Crkvu i svoj narod i jer je i moje načelo kao i Stepinčevo,** moja životna odrednica. Nikada se nisam bojao od malena kao i moj otac i majka, pa zašto bi se danas bojao u vlastitoj državi.

Nažalost u dugo doba komunizma nailazio sam na dale-

ko više ljudskosti, pa čak i među samim komunistima, dok **danas ljudskosti ni za lijek** od onih koji po svojoj dužnosti moraju brinuti o čovjeku i cijelom narodu. Na kraju zaključujem, što nam je stanje gore, naša vjera mora biti jača i čvršća, a pouzdanje u Boga i majku Božju neograničena.

Pouzdamo se u onu znamenitu BOG I HRVATI, pa ćemo prebroditi i ovo užasno stanje kojemu se ne nazire kraj.

MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (2. dio)

Moto: "In Te, Domine, speravi." (U tebe se, Gospodine, uzdam.)

Jure Prpić, Zagreb

Tako je Zagreb bio četiri puta bombardiran i to na sam fašnik 1944.: Zavod za socijalno osiguranje (Okružna blagajna), Gornji grad, Franjevačka crkva na Opatovini, Krešimirov trg, Ugao Nodilove i Vrbaniceve ulice, Tvornica ulja, Kušlanova škola, Križanićeva škola i Kapela Kraljice Krunice. Meta drugog bombardiranja je bio Zaprešićki most. Treće bombardiranje išlo je na vojni kolodvor Kustošija, dok je pri četvrtom bio najžešći noćni napad na vojni kolodvor Borongaj, gdje su se prvi puta vidjele svjetleće bombe (krisbaum-božićno drveće).

Kada je dr. Ante Pavelić vidio da se približava kraj rata odlazi u audijenciju nadbiskupu Stepincu da nadbiskup preuzme izvršnu vlast. Nadbiskup je sa sljedećim riječima odgovorio Poglavniku: "To je Vaša stvar kome ćete predati vlast. U poli-

tiku se ne miješam ali ostajem tu, pa bilo što bilo".

Njemu su se sa svih strana obraćali siromasi i prognanici.

Prihvatio je tristotinjak svećenika potjeranih iz Slovenije. Njegov je Caritas pomagao ne samo ugroženim Hrvatima, nego i svima drugima: Srbima, Židovima, Slovencima, Poljacima itd. Zbog svega toga, a osobito zbog osude fašističkih i nacističkih pogroma, postao je vlastima nepoćudna osoba.

Hitlerov GESTAPO pripremio je plan da ga ubiju, a vlasti su više puta tražile da ga Sveta Stolica makne s nadbiskupske stolice u Zagrebu.

Dolasku na vlast komunisti nisu po svome ateističkom uvjerenju vršiti pritisak na crkvu. Međutim, posljednjim hodočašćem na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije kada su se hodočasnici vraćali na Kaptol da čuju pozdravnu propovijed te da od nadbiskupa prime blagoslov, po Maksimirskoj ulici od svih vjernika koji su dočekali romare kao i od samih ro-

mara, zaorila se slavna pjesma: "Hoćemo Boga za Oca Svoga".

Među narodom bila je vojska koja je bila zaprepastena kada je vidjela kolika je to snaga običnog puka prema vjeri. U takvim okolnostima nastoje odvojiti pastira od stada, jer će tako moći narodu nametati svoju ideologiju. Međutim, nadbiskup je bio toliko čvrst u vjeri da prihvati odvajanje vjere od Katoličke crkve. Stoga su proganjali sve osobe koje su vezane za Katoličku crkvu. Uz to otimali su sva materijalna dobra koje su crkvene institucije godinama stjecale za dobrobit ljudi. Zatvarali su škole i razne crkvene ustanove. Čak su bogoslovni fakultet dekretom ukinuli.

Najviše im je smetao nadbiskup Stepinac sa svojom Božjom snagom. Stoga su montirali sudski proces. Odjednom je tuženik postao tužitelj. Pobijao je sve laži što ih je iznosio tužitelj Jakov Blažević. U takvim okolnostima vođenja procesa od strane obrane od 35 svjedoka, sud je prihvatio samo sedam svjedoka.

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (4. dio)

prof. Filip Čorlukić, Pula

Starčevićansku tvrdnju da su muslimani etnički najčistiji Hrvati, Pavelić je još prije dolaska na vlast pojačao tvrdnjom da su oni „cvijet hrvatskoga naroda“, **među muslimanima je bila oduševljeno prihvaćena.**

U svome specifičnom odnosu prema nacionalnim posebnostima i pravu na nacionalnost, komunisti su konačno izmislili jednu lukavu podvalu. **Proglasili su muslimansku naciju, s velikim početnim slovom M.** Teško je shvatiti da su tu podvalu s „religijskom nacijom“ prihvatili islamski vjernici. No ostali su bili zadovoljni tom besmislicom, jer nije bilo „opasnosti“ da će neki Hrvat (katolik), ili Srbin (pravoslavac) „prijeći“ u muslimansku nacionalnost, a bošnjačka bi nacionalnost mogla biti mamcem za takvo opredjeljenje – posebno u miješanim brakovima.

Stoljećima okruženi imperijalističkim susjedima Austrijom, Mađarskom, Turskom i Italijom, na ovim se prostorima krajem 19. stoljeća pojavljuju **ideje o osnivanju Zajednice južnih Slavena, koju je đakovački biskup Strossmayer nazvao Jugoslavijom**, a kako je on fi-

nancirao i osnivanje u Zagrebu Akademije znanosti i umjetnosti, on ju je nazvao Jugoslavenkom. Pred kraj rata kada se već pouzdano znalo da će ga Centralne sile izgubiti, u Hrvatskoj je „privatno“, **bez odobrenja Hrvatskog sabora oformljen Jugoslavenski odbor** u koji su ušli poznati intelektualci, ali politički naivci. Oni su sa srpskom Vladom, na čelu koje je stajao izvanredno sposobni i lukavi političar Nikola Pašić, pregovarali o načinu i uvjetima sjedinjenja. Presudnu pomoć Pašiću davali su engleski i francuski političari koji su što veće slabljenje Austrije i Njemačke smatrali svojim „strateškim interesom“, a pripajanjem Slovenije, Hrvatske i Bosne njihovom savezniku Srbiji, ostvario bi se najveći dio tih nastojanja.

Starčevićanska Hrvatska stranka prava i Hrvatska seljačka stranka Stjepana Radića snažno su se tomu protivile. Krajem rata, odnosno **29. listopada 1918. g. sastao se Hrvatski sabor i izglasao dalekosežne odluke o budućnosti Hrvatske.** Pregledao sam mnoge povjesnice i u njima sam nailazio na nekakve vrlo skraćene, a danas znadem i iskrivljene

prikaze događanja, **ali se cjelovite odluke nigdje ne spominju.** Sve je prešućeno. Tek sam prošle godine slučajno naišao na knjigu nigdje ne spominjanog povjesničara Rudolfa Horvata: **LJETOPIS HRVATSKE 1918. - 10. travnja 1941.** u kojoj

se navodi **puni tekst zaključaka**, koje ću ovdje navesti u glavnim dijelovima:

* * *

„Raspadanje Austro-Ugarske

Hrvatska se proglašuje nezavisnom državom

Za 29. listopada 1918. bio je u Zagrebu sazvan Hrvatski sabor. Znalo se, da će zastupnici odmah na prvoj sjednici zaključiti prijelom s Ugarskom i s Austrijom. Da se ovaj čas i vanjskim načinom manifestira, sastade se na Markovu trgu silan sviet. Uz građane i đake dođoše onamo i organizirani radnici. Na trg dođoše časnici, koji su 28. listopada sa svojih kapa poskidali stare austro-ugarske rozete, pa ih zamijenili hrvatskim kokardama. Veliko je oduševljenje zavladalo kada su se pojavile vojničke glazbe 25. domobranske i 53. zajedničke pukovnije, s časnicima i vojnicima. To bjaše dokaz, da uz hrvatski pokret pristaju general pješaštva Šnjarić i podmaršal Mihaljević (Šnjarić bijaše u Hrvatskoj zapovijednik zajedničke vojske, a Mihaljević zapovijednik domobranstva). I zaista se Šnjarić i Mihaljević 29. listopada s čitavom oružanom silom staviše na raspolaganje „Narodnom vijeću“. Oni su dapače s podmaršalom Ištvanovićem i s generalom Josipom Plivelićem unišli u hrvatsku sabornicu, gdje ih narodni zastupnici i narod na galerijama pozdraviše pljeskom i poklicima: „Živjela narodna vojska“.

KOŠIJEV KRITERIJ

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

U sovjetskoj Rusiji, čuvenom matematičaru dođe prijatelj i kaže mu **da će ga sutra tajna služba uhapsiti i osuditi** - sad na strijeljanje ili na Sibir - još se ne zna.

Pita on šta da radi... Prijatelj mu kaže da pobjegne što dublje u unutrašnjost, da se prijavi u neki kolhoz kao nepismeni radnik, da ore i kopa jedno dvije godine, pa da se prijavi u večernju školu - to komunisti vole. Na kraju će završiti kao nastavnik u nekoj školi i nitko ga neće primijetiti.

On tako i uradi. Poslije dvije godine, dođu i pitaju tko hoće u večernju školu, on digne svoju žuljevitu ruku i pozovu ga. Tko bude dobar u školi - može i u partiju!!!

Krene on u školu. Jezik, prvo vuku kose crte dva sata, pa uspravne dva sata... Sve on to preživi, ali dođe matematika.

Prvi sat brojevi od jedan do deset. Jedno peti sat, nastavnica napiše na ploči, poslije objašnjenja od pola sata, o zbrajanju, $1+1=?$ i pita tko će to riješiti. On popizdi i javi se. Krene s integralima, diferencijalima, limesima, vektorima, vektorska polja...

Na kraju dobije rezultat $1+1=3$. Zapanjen stane, i pita - gdje li sam pogriješio. Iz zadnjeg reda se stidljivo digne ruka jednog drvosječe koji kaže - **kod Košijevog kriterija konvergencije nizova!**

* * *

Slične stvari su se događale u svim satelitima boljševičkog raja na zemlji, a posebno u Titoslaviji.

Tako, kao što je svima poznato, oko 60% Titinih "oficira" na koncu rata bili su analfabeti, podpužno nepismeni. Negdje 1952. došlo je do čišćenja tih analfabeta, e da bi se "narodnooslobodilačku armiju" barem donekle dovelo u nekakav red. Ipak, radi velikih zasluga u "bojevima" (klanju nevinog hrvatskog pučanstva, pljački, paležu i t.d.) velik broj tih analfabeta nije bio "demobilisan" nego poslan u škole za "opšte vaspitanje".

Nu, to je bila državna tajna, te je Udbe strogo pazila da se nitko osim ovih učenika i njihovih profesora ne približi tim specijalnim školama.

Takva jedna škola bila je i u Kragujevcu gdje je profesor Đoka Smrdoglavčić, uz "azbuku" predavao i nauku o Njegoševom

Gorskom vijencu, kojeg su, radi nedostatka ikakve "sopstvene" literature osim one o Marku Kraljeviću, ukrali Crnogorcima. Jednoga dana došlo je vrijeme da učenici polože ispit. Pred vratima škole stražario je pukovnik Udbe, Srba Krkalović. Od jednom se otvore vrata i profesor Đoka sav crven izjuri van i potuži se Krkaloviću: Ma čuj bre družo pukovniče, onaj ludi major Sava Kradikoza me mnogo uvredio. Ja ga pitam, ajde bre kaži ti meni ko je napisao Gorski Venac, a on meni lepo: "Pa šta bre mene pitaš, ja ga nisam pisao". Krkalović mu odgovori: "Ne brini bre profesore, ja ću već da ga, onako po naški, protresem". Sutra dan kad je profesor Đoka htio ući u školu zaustavi ga pukovnik Srba i kaže: "Čuj bre profesore, može da bidne da onaj ludi Kradikoza nije napisao taj Gorski venac, celu noć smo ga mlatili ko Panta pitu i nikako nije hteo da prizna".

NESUGLASTICE I PRIJEPORI VLADAJUĆE NOMENKLATURE

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Neki pokazatelji govore mi kako u vladajućoj nomenklaturi postoje međusobni prijevori i ogromne nesuglasice u svezi djelovanja u smislu

svekolikog procesuiranja NOTORNIH KRIMINALACA i u samom vrhu Republike Hrvatske.

Vidi se to iz nekih "malih" sudskih procesa čija konačnica izrav-

no i u tim "malim" procesima kompromitira sadašnje visoke državne činovnike...

Uvjeran sam kako je do takve situacije između ljudi koji su nositelji "logistike" sadašnjih

kriminalaca došlo i voljom međunarodne sigurnosne zajednice...

Oni će naočigled svižu nas odreagirati kada iznervirani sumnjivci počnu vući "krive" poteze primjerice hapsiti osobe koje imaju neoborive dokaze počinjenja kriminala, a koje poteze NITKO više neće moći držati pod tepihom.

Osjećam kako se to vrijeme bliži.

Osobno se ne osjećam s te strane izravno ugrožen od strane SUMNJIVACA, jer sam dio jedne svekolike i moćne "zavjere" i dio sam KLOPKE koja po mojim procjenama samo što se nije zatvorila nad dolijalim kriminalcima.

Mene stoga više brine pitanje, da li smo spremni za taj trenutak na koji se mora ODMAH odreagirati, kako se na scenu opet ne bi popeli razni lopovi i vucibatine te nam opet okupirali državu.

Želim svima mnogo uspjeha, odvažnosti, jakosti, Božjeg blagoslova i sreće!

HRVATI! MESIĆ VAM JE ODUZEO NAJMANJE DESET GODINA ŽIVOTA!

Branko Stojković, Bjelovar

Stjepan Mesić na kraju svoga predsjedničkog mandata kaže vam: "Hvala, što ste me podržavali i glasali za mene, odlazim s najviše državne dužnosti i funkcije zadovoljan". No, o tiraniji nad cijelim hrvatskim narodom nema ni riječi. Sve je bilo uspješno, lijepo i ruže su cvale... Mesić je otišao s predsjedničke dužnosti 18. veljače 2010. godine, ali njegovi bankovni računi puni su novca, dok su džepovi naroda prazni. U primitivnom shvaćanju stvarnosti, što vi Hrvati imate - pitam vas? Tijesno vam je i u vlastitoj zemlji. Živimo u Hrvatskoj, koja sve više nestaje, u kojoj sve manje ima odgovornosti. Životinjska farma na Pantovčaku od Mesića, no sada, ona je od Ive Josipovića, njegov životinjski park, koji je važniji čak i od hrvatskog naroda.

U poremećenom sustavu vrijednosti, narod kukavički trune i šuti... O argumentima nasljeđa, govore nam sad oni, koji su nam to nasljeđe ostavili. U utorak 16. veljače 2010. godine, i to samo dva dana prije nego što je istekao desetogodišnji mandat predsjedniku Stjepanu Mesiću, on se

je obratio preko državne televizije Hrvatskom narodu - kazavši kako je radio vrlo mudro i provodio suvremenu politiku u korist hrvatskog naroda. Iznad svega Mesić je spomenuo kao glavni uspjeh, svoje zalaganju u vanjskoj politici i antifašizam... A o tome kako smo visoko zadužena zemlja nije bilo niti jedne riječi. Zna se tko nas je zadužio. O "dužničkom ropstvu", izgleda - sve najbolje, no nitko i ne pita. Već samo hvalospjevi o uspjehu hrvatskog turizma i lijepoj našoj obali...

Mesića bi trebalo strpati u doživotni zatvor, za sve zlo - što je napravio nama Hrvatima. Nije on kao sitni lopov ukrao kokoš, Mesić je uništio našu Hrvatsku na sve moguće načine. Svaka čast novinarki RTL-a Ivani Brkić, koja je u svom intervju sa Stjepanom Mesićem, raskrinkala ga, u svim pogledima. Ona je Mesića upitala: "Drži li vas glavni odvjetnik Mladen Bajić u šaci?" Mesić je vrlo ljuto reagirao, između ostaloga, on se je digao sa stolca i otišao... Taj susret novinarka i Mesića bio je samo

nekoliko dana prije nego što će Stjepan Mesić otići s dužnosti predsjednika Republike Hrvatske. Mislim da je Mesić spreman za zatvor, za sve što je učinio (samo) kao Vrhovni komandant JNA 1991. godine, kada je rušio i pustošio Hrvatsku. A poslije svojih ratnih zločina, s punim ustima je pjevao himnu "Lijepu našu".

Izgleda Hrvati i to malo njih, žele zaviriti u mračnu stranu "hrvatskog Stipe". Pitam: Gdje su milijarde i milijarde dolara i eura hrvatskih dugova od kredita? Gdje je nestao taj ogroman novac? Jesu li se Hrvati prodali "starim UDB-ašima" za mrvice što padaju s njihovih stolova. Mesić je dopeljao Hrvatsku u "čorsokak" i nikoga za to očito

nije briga. On odlazi zadovoljan i za nagradu još dobiva državnu vilu od 2,5 milijuna kuna na korištenje. Ome svemu treba pribrojiti benificije i mirovinu od 18.000,00 kuna, još i osobnog vozača, dva službenika i fizičku zaštitu... Na sve ovo često se pitam: Jesu li Hrvati teško bolesan narod? Zašto je jedan diletant, zlikovac, lažni predsjednik... toliko u nas uvaženi?! Mesić je kao čarobnjak, osobno izvukao iz šešira Ivu Josipovića, svog nasljednika. Sve je to volja naroda "fol demokracija", tj. inauguracija koja se odvija na trgu. Kao opet je izabran pošten i napredan predsjednik.

Haračem se ubire imovina od građana. Dok su Mesić i Josipović u Požegi zajedno proslavljali Valentinovo, uživajući, plešući i ispijajući šampanjac i kavu ...

narod u bijedi i dalje sluša dnevne političke fraze. Mnogi korumpirani mediji sve nam to uljepšavaju. S druge strane kada nam Jadranka Kosor, premijerka vlade RH, govori o stanovima, odnosno o rješavanju stambenih pitanja građana, mislim da je u Hrvatskoj država je dobila, ili bolje rečeno utužila, mnogo imovinu od građana, koji nisu mogli platiti osnovne stvari za život: vodu, električnu energiju, plin, itd. Mnogo Hrvata je ostalo bez svojih stanova, kuća, vikendica... Od uvođenja kriznog poreza i više stope PDV-a do danas je u Hrvatskoj gotovo ostalo 100.000 ljudi bez svoje imovine. Država ima još potraživanja od ljudi, koji nisu sposobni vraćati kredite za koje su zaduženi kod banaka. Zanimljivo je, da je Stjepan Mesić: ratni zločinac, ratni profiter, izdajnik, a

omiljen je kod Hrvata kao čovjek.

Što je imidž države? Identitet? Brend? Gospodarstvo? Što je naša pozitivna slika? Hrvatska je pala sa 61. na 72 mjesto po konkurentnosti u svijetu. Pretekla nas je čak i Crna Gora. Preko 300.000 ljudi je nezaposleno u Hrvatskoj. Isto tako je ta brojka i izbrisanih ljudi sa svih Zavoda za zapošljavanje. Uglavnom je, da smo mi pobjednici u "Domovinskom ratu" nad velikosrpskim agresorom, koji je predvodio 1991. sedam mjeseci Stipe Mesić. **Ima u svijetu predsjednika, koji su nakon svojih mandata otišli u zatvor.**

Na kraju moram reći da je izvješće (bivšeg) hrvatskog državnog poglavara Stjepana Mesića "teško sranje".

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (3. dio)

prof. Žarko Marić, Zagreb

Nad našu Hrvatsku su se nadvili crni gusti oblaci: EU globalo okupatorski, EU globalo imperijalistički i EU globalo kolonijalistički. Poslije kiše koja će se iz njih ispadati, u Hrvatskoj neće trava rasti i cvijeće cvjetati, nego će Hrvatska i Hrvati nestati. S prvim kapima kiše spustili su se i šareni špijunski daždevnjaci koji su već premrežili sve institucije, političke stranke i udruge civilnog društva.

Baš ovako sam počeo svoj govor prije 5 godina, na Trgu bana Jelačića, kao jedan od govornika našega pravaškog protuglobalističkog skupa. Nama prepoznatljivi okupatorski mediji su nas ignorirali. Jedino je izvijestitelj riječkog Jugolista, pardon Novog lista zagrizao, proglasio nas čudacima i preporučio nam jedan park kao u Engleskoj, gdje se slobodno može

svašta govoriti.

O našem suverenitetu i identitetu je riječ. A nacionalne suverenitete i identitete treba pospremiti u podrum da bi mogla zaživjeti bezlična, anacionalna, unitaristička i nekršćanska Europska unija kakvu su je zacrtali masonsko birokratski, ludoždersko kapitalistički, za nas imperijalistički meštiri. Vidjeli smo, nismo ćoravi. Sredstvima prikupljenima od članarina pravili smo letke i plakate „NE EU,“ kojima smo oblijepili cijeli grad. Citirali smo Starčevića: „Niti s Bečom, niti s Peštom...“, lansirali smo sintagmu 4 B (Beč, Budimpešta, Beograd, Brussel). I stihove kao moćno sredstvo smo koristili.

**EU sutra plan s nama ima,
zemlju i vodu prodati strancima.
Stalno bruje uvoz kapitala,
poslastica naša im obala.**

**Svoju zemlju strancima prodati,
pa na tuđoj potomke radati,
I nama će ostati puno toga,
neće dirati zraka Hrvatskoga.**

Plaćenici, izdajnici i veleizdajnici kolo vode i pjesmu ore.

**Ne živi se stotinu godina,
igraj Stipe prodana je INA.
Ja sam bećar cijelo selo znade,
teško kući koja me imade.**

**Šalaj smo se sastali bećari
pa nijedan za kuću ne mari.
Kućo moja bagremove grede,
sve sam prodo prodat ću i tebe.**
Zapjevajmo i mi pjesmu tužnu.

**Stoj' prodano tom povratka nema,
kupac svoje grunтовnički sprema.
Vlasništvo se i oružjem brani,
na Srbiji su ga isprobali.**

**Tko se bude počeo buniti,
ksenofob će i rasista biti.
Za vrat hvatat svakog terorista
odluka je komiteta 300.**

**Kao Bosna ponosna nekada,
i Hrvatska danas šaptom pada.
Suverenost ode na tanjuru,
osamnaesta vazda nam na umu.**

**Sve što pišem vjerovat ne mogu
istina mi nanosi tegobu.
Još vjerujem moj narode u Te,
da ćeš pronać do izlaza pute.**

U narod se uzdaju i pera iz još par preostalih listova koji nisu pod okupatorskom kontrolom.

"Bez svoje smo puške na svom ramenu, bez svoje lisnice u svom džepu i konačno bez svoje pameti u svojoj glavi. Od pokorenih medija treba stvoriti nove narodne medije. To ne mogu učiniti postojeće institucije niti rashrvaćene stranke. To može napraviti samo narod u cjelini." (Romano Barić, Hrvatski list 14.1.2010. u članku: "Hrvatska pod pipcima udbomasonske hobotnice").

"3. siječnja 2000. god. smo doživjeli neprijateljsko preuzimanje naše zemlje. Nemamo nikakve parlamentarne stranke koja bi štitila interese hrvatske države. Zbijmo svoje redove, molimo Boga, radimo i vjerujemo da će doći doba naše slobode kada ćemo imati i medije u svojim rukama", piše dr. Ružica Čavar u Hrvatskom slovu 15.1.2010.

S novim predsjednikom se samo agonija nastavlja. (I poslije Mesića Mesić.)

"Novi hrvatski predsjednik zasigurno neće igrati na nacionalnu kartu", napisao je dobro obaviješteni Der Standard iz Beča. Mi smo ponosni i dostojanstveni, jer ne priznajemo okupaciju i kapitulaciju. Borimo se svim prihvatljivim i raspoloživim sredstvima. Živimo u nadi i vjerujemo u narod da će naći put do izlaza.

Spasit će nas ljubav

Jura Stublić

**Kada bi Bog, otvorio vrata raja,
I rekao mi: "Hajde, momče,
Udi unutra i odmori se."
Ja bi stao na pragu njegovog doma,
I rekao: "Čekaj draga,
Reci još samo dvije, tri riječi,
Moram nešto da te pitam:
Gdje su moji drugovi,
Gdje je djevojka koju sam ljubio,
Ja ne želim tvoj raj,
Ako u njemu moram biti sam."**

**Anđele čuvaru,
Kada dođeš po mene,
Morat ćeš imati velika krila,
Da njima zagrliš cijeli Grad,
A mi ćemo slomiti,
Tvoja bijela krila,
I bit ćeš jedan od nas,
Samo čovjek u dimu kafea,
Bit ćeš pali anđeo.**

**Suzama operi ulice,
Krvvari do jutra i oboji Grad,
Napiši na svakom zidu,
Svoje riječi kao posljednji dar:
"Spasit će nas ljubav!"
To je parola dana,
Istina piše na zidu,
Crvenom bojom kao krv,
Istina piše na zidu.**

DUBROVAČKI SENAT (1. dio)

Priredio **Đivo Bašić**, Dubrovnik

Jorjo Tadić (24. travnja 1937, str. 15-16) kaže (ponešto kroatizirano):

"Prvotno Dubrovnik nije bio aristokratska država kao u kasnijim vijekovima, te su vlastela morala dijeliti svoju vlast s običnim narodom. Teško je točno i određeno utvrditi kakvo je političko uređenje imao Dubrovnik u to vrijeme, a još teže je kazati kako i kada je plemstvo preuzelo svu vlast u svoje ruke. Dubrovnik je u ranijim epohama svoje povijesti bio neznatno i maleno mjesto, pa zato ni o važnijim događajima iz tih vremena nemamo pouzdanih vijesti. Možemo jedino nagađati i na osnovi nekih neznatnih i dosta sumnjivih podataka stvarati približno vjernu sliku njegovog ranijeg političkog uređenja, ali nikako ne možemo znati kako su nastale i kako su se mijenjale i razvijale državne institucije Dubrovnika. A ipak je to jedno od najvažnijih pitanja iz njegove kulturno-političke povijesti, jer time ne bismo samo objasnili postanak konstitucije [ustrojstva] u Dubrovniku, nego i odnošaj vlastele prema narodu, kao i problem odakle dubrovačkom plemstvu kasnija vlast i da li

je političku vrijednost pojedinaca određivao socijalni ili ekonomski momenat, da li su, naime, svi plemići morali biti Romani, a svi pučani Slaveni [Hrvati] ili ne. Dugo će se oko ovoga pitanja okretati dubrovačka historiografija, a možda ga neće moći nikada riješiti, jer je državno uređenje Dubrovnika nastajalo polagano i jer je Dubrovnik svoju državnu formu dobio vrlo rano.

Početkom XIII. stoljeća Dubrovnik je priznao vrhovništvo Venecije, pa je kroz puno stoljeće primao Mlečane za svoje knezove. Kroz to vrijeme izvršene su velike promjene u konstitucionalnom [ustrojstvenom] životu Dubrovnika, te je tek tada aristokracija dobila svu vlast u svoje ruke. I to iz dva razloga. Prvo, to je razdoblje jačanja i uređenja komuna u Europi, naročito u Italiji, i vrijeme kada poslije križarskih ratova građanstvo istupa kao jak ekonomski i politički čimbenik u zapadnoeuropskim državama. Drugo, Mlečani koji kao sizerenski [vrhovnički, suvereni] gospodari Dubrovnika direktno i vrlo osjetno utječu na njegov politički i kulturni život, uvode i u Dubrovniku svoj način uređenja i upravljanja državom. Odatle toliko sličnosti između Dubrovnika i europskih

komuna onoga vremena, u prvom redu Mletaka, pa nam zato postanak i razvitak uređenja Venecije može u mnogočemu objasniti prilike u Dubrovniku.

U nedjelju 29. svibnja 1272. godine, tijekom vladavine dubrovačkog kneza Marka Justinijanića, Mlečanina, objavljen je i prvi ustav Dubrovnika

(statut). Tek otada možemo pratiti razvijanje i mijenjanje dubrovačkog konstitucionalnog [ustrojstvenog] života, kao i zakonodavstva, jer na osnovi ovog ustava, kao i svega onoga što su Dubrovčani kasnije unijeli ili izmijenili u svom statutu, možemo dobiti jasnu sliku unutrašnjeg uređenja dubrovačke države. Jedino na toj osnovi možemo govoriti o dubrovačkom Senatu.

Međutim, **dubrovački ustav u (prvom) početku nikako ne poznaje Senat. Pri sastavljanju ustava sudjelovali su knez, Veliko i Malo vijeće, te narod zvonom pozvan u skupštinu na javnom trgu.** Dakle, u XIII., a dijelom i u XIV. stoljeću, narod još uvijek ima neku vlast u državi, pa se veliki dio ustavnih odredbi donosi voljom naroda okupljenog na javnim skupštinama. S druge strane stajalo je plemstvo grupirano u Velikom vijeću, svom aristokratskom parlamentu, i već je tada ono imalo veću vlast od naroda. U ovo [Veliko] vijeće ulazili su svi punoljetni plemići, navršivši 20 godina, a u Dubrovniku su brojili godine života od začeca [kao što to čine Kinezi], a ne, kao danas, od rođenja. U XIII. i XIV. vijeku Veliko vijeće bilo je maleno, jer nije ni vlastele bilo mnogo, pa se jedanput određuje kvorum od 60 nazočnih članova, dok u XVI. stoljeću varira oko 150. Malo vijeće je bilo egzekutivni [izvršni] organ, koje je uz kneza stajalo kao ministarski savjet, u početku biran na 2 godine, a kasnije tijekom nekoliko stoljeća samo na mjesec dana. Nije imao skoro nikakve [o]vlasti, **jer se plemstvo bojalo ugleda i prevelike moći pojedinaca.** On je bio ravan svim ostalim plemićima, reprezentirao [predstavljao] je državu, a za vrijeme knezovanja [kneziranja] živio je zatvoren

Izgrađene jame za napojiti stoku – u okolici Dubrovnika

Mrčevo kod Dubrovnika

u [Kneževu] dvoru, te samo u vrlo rijetkim prigodama svečano izlazio van[ka].

Za ovaj mjesec dana svoga vladanja napuštao je sve svoje privatne poslove i cijeli se predavao državi, a za djela koja su bila u suprotnosti s ustavom - tih je bilo dosta - mogao je biti optužen i kažnjen.

Vladanje mletačkih knezova u Dubrovniku pomoglo je vlasteli da ojača i da se nametne ostalom narodu. Taj se isti proces tijekom XIII. i XIV. vijeka zbivao u Veneciji, pa su Mlečani štiteći dubrovačko plemstvo olakšavali njegovu pobjedu nad pukom. **Nakon odlaska Mlečana iz Dubrovnika (1358.),** dubrovačka vlastela drže vlast u svojim rukama i unaprijed upravljaju državom bez obzira na narod. **Tada se polagano formira i Senat, kao jedno posebno tijelo između Velikog i Malog vijeća.** Nove prilike zahtijevale su i novo državno uređenje. Dotad je mletački predstavnik s Malim vijećem upravljao državom, te je Venecija nastojala svom čovjeku osigurati veliku vlast i utjecaj za vođenje državne politike. Zato se uz Malo vijeće, u kojem je knez vodio glavnu riječ, nije ni mogao pojaviti nikakav drugi kontrolni ili zakonodavni organ, jer bi time samo bio otežavan rad mletačkom eksponentu. Ali poslije njegovog odlaska, plemstvo ostaje svoj gospodar i ono polagano uvo-

di novu instituciju koja će unaprijed čuvati njegovu vlast prema narodu i prema knezu. Plemstvo se naročito bojalo ambicioznih knezova koji su, po pričanju, pokušavali ili namjeravali nametnuti se svima kao apsolutni gospodari. Ktome, plemstvo je sada bilo brojčano jače, pa je Veliko vijeće postajalo previše brojno i glomazno tijelo koje se nije davalo brzo sazivati, nije bilo nimalo ekspeditivno, a vrlo nezgodno za vođenje delikatnih državnih poslova. Malo vijeće je bilo previše zatvoren krug ljudi, koji nije bio pristupačan većini vlastele i mogao se izroditi u koteriju [kliku, zatvoren krug osoba i spletki]. Zato se između Velikog i Malog vijeća postavilo jedno srednje koje je bilo dovoljno veliko da ne predstavlja nikakvu opasnost za vlastelu ljubomornu na svoju vlast, a opet dosta maleno da može brzo rješavati i u potpunom povjerenju odlučivati o najvećim državnim tajnama. Tako je nastao Senat u Dubrovniku.

Senat se kao i u Veneciji službeno nazivao Vijeće umoljenih, a to otud što je dužd u Mlecima prije osnivanja Senata imao običaj, s vremena na vrijeme, pozivati na dogovor neke starije i iskusnije ljude koji su bili 'umoljeni' doći k njemu u dvor. Taj se naziv prenio u Dubrovnik, jer je i Senat, kao i uopće državno uređenje Dubrovnika, nastao imitacijom onoga što je već prije bilo učinjeno u Veneciji. **U Senat su ulazili svi članovi Maloga vijeća s knezom, pet državnih providura, dvanaest sudaca, tri nadglednika tekstilne industrije i 29 članova koje je biralo Veliko vijeće.** U početku je Senat imao 21 člana, zatim 45, pa 51 i 61, dok se **konačno nije ustalio na 45 članova.** Trajanje časti prvotno je bilo ograničeno

na godinu dana, počevši od sv. Mihajla, ali kasnije **senatori ostaju doživotno u Senatu,** jedino ih poradi kontrole Veliko vijeće iznova potvrđuje svake godine. Senat se tjedno sastajao najmanje dvaput, a po potrebi i više, pa i po noći, a predsjedavao [mu] je knez ili njegov zamjenik. O svim sjednicama Senata, kao i ostalih vijeća, očuvani su nam zapisnici na latinskom jeziku od XIV. stoljeća do 1808. godine.

U tim zapisnicima točno su naznačeni datum i vrijeme, prije ili poslije podne, svake sjednice, prijedlozi o kojima se raspravljalo, te primljeni zaključci. Knez i Malo vijeće iznosili su pred Senat prijedloge o kojima se imalo raspravljati i odmah predlagali da se prihvati. Iz Senata su stavljeni protuprijedlozi, te se tada pristupalo glasovanju. U zapisnicima su uvijek precrtani odbijeni prijedlozi, a sa strane je točno naznačeno koliko je bilo glasova za vladin prijedlog, koliko protiv, a koliko je [uzdržanih] odustalo od glasovanja. U tim starim stenografskim zabilješkama [zapravo paleografskim latinskim pismima sa siglama/skraćenicama jer to nije stenografsko/shorthand pismo] **nikada nije navedena debata** [srećom, ni zapisom debatna stenografija] oko pojedinih prijedloga, nego jedino gotovi prijedlozi, pa tako ne znamo (u)koliko su se ondašnji parlamentarni [saborski] govornici razlikovali od naših današnjih. Svi ovi zapisnici predstavljaju neiscrpan i vrlo dragocjen izvor ne samo za poznavanje povijesti Dubrovnika, nego i cijeloga Balkana [Ilirskog poluotoka]. Moramo još jednostavno podvući da je dubrovačko plemstvo sve državne službe, pa i senatorsku, vršilo besplatno, te se po tome daleko razlikovalo od današnjih [1927.] plaćenih narodnih predstavnika.

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (3. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar", br. 2 i 3, Sarajevo, 15. siječnja i 4. veljače 1945.

U dobrom i pravilnom govoru osjeća se velika razlika u značenju između ova dva prijedloga. Navedimo jedan primjer, da se vidi ta razlika, da je uzrok jedno, a cilj drugo. Zbog svoje opasne bolesti morao je što prije odputovati u Dubrovnik radi liječenja (da se lieči), ili sve je to propalo radi (mjesto zbog) naše neograničene ljubavi.

Prema tome se može zaključiti, da se u današnjem književnom jeziku kod dobrih pisaca drži jasno određena razlika između *zbog* i *radi*. Prijedlog *radi* ima **uvijek namjerno značenje** (radi podizanja mosta upućeni su stručnjaci), a *zbog* ima **uvijek uzročne značenje** (zbog porušenog mosti moralo se prelaziti).

3. *Usljed* i *u cilju* su rieči, koje ne žive u narodu, nego su skovane prema uzoru tuđih jezika, a mnogo se upotrebljavaju mjesto naših liepih narodnih rieči: *zbog* i *radi*. Tako na pr. čujemo ovu upotrebu: *Usljed* (mjesto *zbog*) velikoga gubitka krvi nastupila je smrt, ili odputovao je u inostranstvo u cilju (mjesto *radi*) usavršavanja. Ovo dolazi zbog nestajanja jezičnoga osjećaja i zbog nepoznavanja osobina materinskoga jezika te se unosi u jezik naših pisaca strano, nevaljalo i nepotrebno, a zaobilazi pravilno i narodno. Ovakvim se jezičnim nakazama daje doskočiti, samo treba da svojom glavom mislimo pa da se otresemo stranih utjecaja i potražimo, kako bi to narod u svojoj čistoći i jednos-

tavnosti izrekao. Tim se ne će pokvariti književni jezik, jer narod ima zgodne izraze, kojih se ne ćemo stidjeti niti ćemo njima jezik kvariti. **Stoga ostavimo samo kod svojih narodnih izraza zbog i radi, a odbacimo jezične nagrde usljed i u cilju, bez kojih možemo biti.**

4. Prijedlog *po* često se nepravilno upotrebljava kao na pr. u ovim slučajevima: pjesma spjevana po Ivanu Mažuraniću, ili slika izrađena po majstoru, ili primiećen po stražaru, ili odluka potpisana po ministru. U ovim slučajevima *po* se ne može upotriebiti u književnom jeziku niti to dolazi u dobrom narodnom govoru, jer je to osobina tuđih jezika, a u nas treba da stoji uz trpni glagolski pridjev prijedlog *od*, pa se kaže ovako: pjesma spjevana od Ivana Mažuranića, ili slika izrađena od majstora, ili, primiećen od stražara, ili odluka potpisana od ministra. Samo ja ovako dobro rečeno u duhu narodnoga jezika, jer kad se kaže: pjesma sastavljena po Ivanu Mažuraniću, to znači, da je netko drugi tu pjesmu spjevao po Ivanu Mažuraniću (kao po leđima Ivana Mažuranića), a izrađena slika po majstoru značilo bi, da je netko drugi izradio sliku po leđima majstora.

U novije vrijeme govori se i piše: *po* svim tim poslovima povelu se rieč, ili *po* ukazanoj potrebi naređeno je, ili *po* tom je pitanju riešeno i t. d. Ovo nije dobro rečeno, jer *po* nema takvo značenje; *po* znači ili *prema* ili ima mjestno značenje. U navedenim slučajevima treba ga zamieniti drugim zgodnim prijedlozima već prema samom smis-

Nekadašnje Sarajevo

lu. Tako treba reći: O svim tim poslovima povelu se rieč, ili prema ukazanoj potrebi naređeno je, ili o tom je pitanju riešeno.

5. Često uobičajeni izraz *čim-tim* robski je prievod iz latinskoga jezika (*quo-eo*), a načinili su ga školovani ljudi, koji ga i upotrebljavaju na štetu jezične pravilnosti. Tako često čitamo i čujemo, da se kazuje komparativ priloga instrumentalom zamjenice *čim-tim*, kao na pr.: osjeća se tim jače, čim se više stegne, ili čim prije to urediš, tim je korisnije za nas. U ovoj prilici treba govoriti i pisati u duhu narodnoga jezika nominativ tih zamjenica: što-to mjesto čim-tim: osjeća se to jače, što se više steže; ili što prije stvar urediš, to je korisnije za nas.

6. Suprotni veznik *dočim* ne živi više danas u narodu, nego je uzet iz starih knjiga; istoga ga kao zastarjeloga nije dobro upotrebljavati mjesto pravilnoga narodnoga veznika *dok* ili *a*. Zato se *dočim* i ne javlja više ni u narodu ni kod dobrih naših pisaca. Tako na pr. nije dobro rečeno: ja sam spavao u svojoj sobi, dočim se moj brat nalazio u drugoj sobi (mjesto *dok* se moj brat nalazio ...), ili otac čita knjigu, dočim (mjesto *a*) majka plete čarape.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (10. dio)

Ulomci iz knjige -

Ivo Omrčanin:

"Hrvatska 1941.", 1., 1989.

A dr Maček gleda i dalje i predviđa da će sigurno doći do njemačko-ruskog vojnog sukoba. Zato - kako mi je ministar rekao - i njemačka strana pozitivno ocjenjuje Mačkov korak, tj. njegov put u Beograd. Nijemci imaju povjerenja prema dr Mačeku, imaju povjerenja prema hrvatskom narodu koji se protiv Njemačke boriti ne želi i neće. Dr Maček smatra da bi proširivanje vojnog konflikta na Jugoslaviju izazvalo oslabljenje njemačkih snaga, koje Njemačkoj trebaju za slučaj eventualnog rata s Rusijom.

Dr Maček se bio izrazio - nastavio je ministar - da će Hitler steći najveću slavu onda ako ruskog čovjeka oslobodi od boljševičkog režima, te time spasi Evropu od katastrofe koja joj s te strane prijeti. Dr Maček zajedno sa svojim narodom sto-

ji bezrezervno na strani Njemačke i ni pod kojim uvjetima neće podržavati politiku engleskih i američkih pristaša. Ili će dr Maček uspjeti da izbori stav koji je s obzirom na današnji položaj Jugoslavije jedino razuman, tj. spriječiti borbeno raspoloženi dio beogradskih političara u ostvarivanju njihovih vojnih ciljeva - i bit će sačuvan mir, ili u tome neće uspjeti; za takav slučaj dr Maček je donio odluku koja je bila diktirana potrebama njegova naroda i interesima njegove zemlje.

Dr Maček zna da je ulica vodila katastrofalnu politiku i da su Srbi mislili da će hrvatski narod dopustiti da ga predvode srpski političari. Dr Maček je pokazao da je sudbinu hrvatskog naroda moguće osigurati i na drugoj bazi i pod drugim državnopravnim uvjetima. Dr Maček danas pregovara sa srpskim političarima o stilizaciji deklaracije koja mora biti stilizirana tako da bude prihvatljiva za Njemačku. Dr Maček - rekao mi je ministar - neće potpisati takvu deklaraciju koja ne bi odgovarala Njemačkoj.

Ministar Andres dao mi je na znanje da će biti udovoljeno i najtežem njemačkom zahtjevu, tj. demobilizaciji, iako ne u punom opsegu i ne odmah. To zahtijeva Dr Maček. Prema ministrovu mišljenju, situacija u Jugoslaviji može se razjasniti i postoje preduvjeti da se ukloni konflikt kojeg se popratne pojave već nalaze na vratima Jugoslavije.

U razgovoru o postupku dr Mačeka s ministrom Andresom izrazio sam sumnju neće li se dogoditi da dr Maček, **spasivši vjerojatno ovim svojim korakom Jugoslaviju, ujedno ne izgubi naklonost svojega vlastitoga naroda ...** U povijesti hrvatskog naroda upravo su se danas pojavili trenuci koji hrvatskom narodu pružaju mogućnost da realizira sve ono što njegovi interesi zahtijevaju. Ministar Andres rekao mi je **da dr Maček sve**

to vidi i da stoga neće učiniti takav korak koji bi ošteti njegov narod. Dr Maček danas ne nastoji spašavati Jugoslaviju, već nastoji spasiti mir i ukloniti od vlastitog hrvatskog naroda posljedice rata. Neće li danas uspjeti, dr Maček ne kani spašavati Jugoslaviju radi Jugoslavije."

Mačekovi razgovori sa Simovićem nisu vodili pametnim zaključcima jer je ovaj bulazio stare srpske doskočice pa je i Maček uvidio da se Srbi ne brinu ni zašto. Oni tjeraju svoju kozu a ta je da plate Englezima dug, koji su podigli kada su digli englesku paru. Nije vidljivo da li je Maček znao za tu paru ali je vidljivo da se uvjerio da se sa Srbijama nema što ugovarati nego gledati kako srljaju u propast a što on više nije mogao spriječiti. Kako je njemački poslanik dobio nalog od svoje vlade da napusti s poslanstvom Beograd, ostao je samo otpravnik poslova. On je petog travnja imao razgovor sa svojim kolegom Slovakom, pa je izvijestio o svome razgovoru s njime ovako:

"Slovački otpravnik poslova koji je Mačeku osobno bliz govorio je jutros s njim i saopćava mi o tome:

U Mačekovoj okolini vlada duboka utučenost ...

Sam Maček izgleda jutros slomljeni starac. On je samo s mukom mogao govoriti i svoje misli je izražavao više gestovima nego riječ ima. Osnovna tendencija izlaganja bila je: Ne mogu naći rješenje. Maček se još grčevito drži za nejasne nade ali ni sam više ne vjeruje da je rat moguće izbjeći. A na to je bio usmjeren čitav njegov napor, jer **po njegovom shvaćanju rat dovodi do raspada države.** Da sada sasvim okrene kormilo [dio teksta nečitljiv] Maček se ne može odlučiti, jer se plaši da bi Srbi tada odmah napali Hrvatsku.

Janko Turtić (1902. – 1962.), novinar i političar. Zastupnik HSS-a u Narodnoj skupštini kraljevine Jugoslavije i tajnik HSS-a. U kraljevini Jugoslaviji više puta zatvaran. 1941. sukobio se s Mačekom. Za NDH doglavljenik i ministar. 1945. emigrirao.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (16. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

O stanju u IV. operativnoj zoni obavještavaju Petar Brajović¹ i Milan Basta². Prema naredbi Glavnog štaba Slovenije od 2. svibnja 1945., IV. operativna zona dobila je zadatak "da izvrši koncentraciju cijele divizije na sektoru Smrekovec – Železna Kapela (...)". Nedugo nakon toga stigla je i dopuna: "Nijemci kapitulirali pred anglo-američkim snagama u Italiji, Tirolu i Koruškoj. Odmah uputite 14. diviziju u Korušku prema Celovcu sa zadatkom da zaposjedne Celovec i ostale naše oblasti u Koruškoj. Izvijestite o izvršenju. Tito."³

Glavni štab Slovenije naredio je 14. udarnoj diviziji da što prije uđe u Korušku i zaposjedne Klagenfurt, dok je Štabu IV. JA naređeno da s dvije divizije krene pravcem Tolmin – Trbiž – Villach (Beljak)⁴. S obzirom da se nije moglo poslati dvije divizije, posebno je osnovan Motorni odred koji je trebao preko Bazovice, Ajdovščine, Tolmina, Kranjske Gore i Villacha stići do Klagenfurta⁵. Uz to odlučeno je kako će jedna brigada 14. divizije napredovati prema Dravogradu, a druge dvije prema Črni i Žerjavu.

Otpor kod Dravograda bio je prejak,⁶ pa su partizanske jedinice preusmjerene prema dolinama Koprivne i Lepene. Nakon kraćih sukoba s njemačkim jedinicama, 6. svibnja, 14. udarna jedinica ušla je u Korušku. U Klagenfurt su zajedno sa Zapadnim saveznicima 8. svibnja, ušli Kokrški i dio Korušskog odreda, te 2. brigada "Ljubo Šerčer"⁷. Pri takvom rasporedu jedinica, Basta navodi kako u Štajerskoj nije bilo dovoljno njihovih snaga, te da je na ruku neprijatelju išla činjenica da su bili nedovoljno obaviješteni o stanju i broju

neprijateljske kolone.⁸ Isto iznosi i general Kosta Nađ u knjizi "Pobeda". "(...) **uopće nismo imali podatke o tome da je na putevima preko Zagorja i Štajerske još gotovo kompletna skupina armija E sa sto hiljada Pavelićevih ljudi i desetak hiljada četnika iz Crne Gore.**"⁹

Na području Celja 9. svibnja nalazili su se dijelovi Kozjanskog, Kamniško-zasavinskog odreda i dijelovi jedne brigade Korpusa narodne odbrane. Dijelovi I. i II. armije na ovo područje su pristigli tek 11. svibnja.¹⁰ Uzevši sve ovo u obzir, čine se opravdanim opisi koji navode kako u prvoj fazi povlačenja nije dolazilo do većih vojnih sukoba.

Celje je predstavljalo čvorište putova i raskrižje kojim je zbjegetrebao proći. U Celju (9. svibnja), prema jugoslavenskoj historiografiji započinje "šest dana rata posle rata". Naime, tog dana (u 00.00 sati) **stupa na snagu kapitulacija Nijemaca pred partizanima**. Pregovore s maršalom J. Brozom Titom trebao je voditi sam general Löhr. Ernest Bauer u svojim prilo-

zima ističe da je Löhr u tom smislu djelovao već 7. svibnja, no tek dva dana kasnije dvojica predstavnika 14. partizanske divizije dolaze u Löhrov stožer u Žalec, te ga prate do Topolšice, sjedišta IV. partizanske operativne zone.

¹ Vidjeti: P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 361.-363.; P. S. BRAJOVIĆ, "Četvrta operativna zona Slovenije u završnoj ofenzivi za oslobođenje zemlje", u: Za pobjedu i slobodu, 542.-552.; Ivan DOLNIČAR, "Okruženje i kapitulacija neprijateljevih snaga u severozapadnom delu Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 533.-541.

² M. BASTA, "Šest dana rata posle rata. Kraj jedne zločinačke armije", Nedeljne informativne novine (Beograd), god. X., br. 504. – 510., 4. rujna – 16. listopada 1960.; Vidjeti i: M. BASTA, "Rat posle rata", Vjesnik (Zagreb), god. XXVI, br. 850.-867., 18. travnja – 7. svibnja 1965.; M. BASTA, Rat posle rata. Pavelićevi generali se predaju (Zagreb 1963.); Vidjeti i: M. BASTA, Agonija i slom Nezavisne Države Hrvatske (Beograd 1971.); M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije (Zagreb 1976., 1977., 1980., Beograd 1982., 1986.); M. BASTA, "O zarobljavanju Pavelićeve vojske i odnosima s Englezima", u: Za pobjedu i slobodu, 553.-562.

³ M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije (Zagreb 1976.), 302.

⁴ M. COLIĆ, Pregled operacija na jugoslovenskom ratištu, 391.

⁵ Isto, 392.; Milan RAKO, "Od Trsta do Celovca – zarobljavanje ustaške vlade", u: Za pobjedu i slobodu, 563.

⁶ Vidjeti: M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije, 302.-303.; Vidjeti i: P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 364.

⁷ I. DOLNIČAR, "Okruženje i kapitulacija neprijateljevih snaga u severozapadnom delu Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 535.-537.

⁸ M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije, 308.-309.

⁹ Kosta NAĐ, Pobeda, 204.

¹⁰ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 377.

Varaždinci u koloni „Križnog puta“ 1945. godine
(izvor: www.safaric-safaric.si)

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (36. nastavak)

Prema knjizi: *Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH*, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 66

MIROVNO DOBA ILI MIRNO DOBA? U posljednje se vrijeme pojavilo pitanje, je li bolje govoriti mirovno ili mirno doba za vrijeme, kada narodi žive u miru, kada nije rat.

Neki su jezikoslovci izrazili mišljenje, da u hrvatskom jeziku uopće nema riječi mirovan, nego u sklopu s imenicom pregovor, ali samo u množini, pa i to kao izraz mirovni pregovori, mjesto čega bi, vele ti jezikoslovci, trebalo reći: pregovori o miru. Nadalje su ti jezikoslovci iznijeli, da u narodu postoji riječ mirovna, koja se upotrebljava samo u imeničnom značenju: hajde da popijemo mirovnu (t. j. pomirnicu). U istom se značenju, govore oni dalje, upotrebljava i izraz: dode mu na mirovno; oni tamo piju mirovno.

Proučavanjem neki naših rječnika dolazi se do ovih zaključaka:

Prema Akademskom rječniku postoji pridjev mirovan u hrvatskom jeziku već odavno, kako to (među ostalim) svjedoči ovaj primjer iz XVI. st.: "Da će za prijetu imati vse, ča bi se med njimi mirovnim i dobrovoljnim zakonom učinilo". Taj su pridjev zabilježili i stari hrvatski rječnici kao Belostenčev (mirovan, miran). Jambrešićev (miroven, pacificus - adv. mirovno, quiete u latinskom dijelu) i Stulićev (mirovan, mirotvoran, - adv. mirovno, mirno, s naznakom, da je iz kajkavskog pisca Muliha).

Mažuranićev "Pravno-povijesni rječnik" donosi za pridjev mirovan još dvije potvrde iz kajkavskog pisca Ivan Pergošića: Mirovno gospodstvo imienja: pacifice in dominio jurium possessionariium esse; mirovni stal, quietus status.

U rječniku Bogoslava Šuleka dolazi pridjev mirovan u izrazu mirovini zemlja za njem. Friedensland, mirovna plaća za njem. Friedenslohnung,

a u rječniku Ivana Filipovića nalazi se isti pridjev u značenju njem. friedfertig, friedlich. Pridjev mirovan ima i Parčićev rječnik s talijanskim značenjem pacifico, pacato.

Ne stoji dakle tvrdnja, da se pridjev mirovan pojavio u hrvatskom jeziku tek poslije svjetskoga rata, i to samo u sklopu s imenicom pregovor.

Šamšalovićev Njemačko-hrvatski rječnik ima pridjev mirovan u značenju Friedensrichter - mirovni sudac Friedensverhandlungen - mirovni pregovori, Friedensvertrag – mirovnim ugovor.

Izraz mirno doba kao oznaka za vrijeme, kada nije rat dolazi u Šulekovu rječniku, koji uz njemačko Friedenszeit znači 'uz mir, za mira, u mirno doba'.

Hrvatska jezična praksa nikako ne podnosi izraz mirovno doba u značenju protivnom od ratno doba, nego za ovakvo vrijeme upotrebljavaju svi književnici stalno izraz mirno doba (i za vrijeme mira). Tome izrazu odgovara i tumačenje pridjeva miran, kako ga donosi Akademski rječnik:

a) miran je onaj koji pripada miru, koji je znak ili plod mira (t. j. stanja bez neprijateljstva i neprijateljskih čina, bez svađe i zadjevica);

b) miran je onaj koji je bez boja i rata, bez svađe i zadjevica, koji je prijatelj i ljubitelj mira.

Mirovna

Za izraz mirno doba prema ratno doba ima i lijep primjer iz djela Bartola Kašića, jednoga od najboljih starih hrvatskih gramatičara (1575.-1650.): U vrijeme mimo i ratno... dilila je milosti.

Osim svega toga današnja hrvatska jezična praksa smatra, da pridjev mirovan znači zapravo mirotvoran, tj. j. onaj, koji pravi, stvara, čini mir, isp. na pr. mirovni sudac (pomirbeni), mirovna konferencija, mirovni pregovori, mirovni ugovori i si. Pridjev miran naprotiv ima značenje, koje smo naveli u tumačenju Akademskog rječnika.

Nema dakle nikakva razloga, da se mjesto izraza mirno doba uvede izraz mirovno doba. (A.B.K.)

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (12. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

I tako kaže i narodna pjesma očajno razpoloženje Turaka u Lici i prije, nego li se katastrofa pod Bečom dogodila, kao što je u pjesmi također i slutnja izražena, da će propast turskoga gospodstva u Lici stići od kamena Brinja.

II.

Medju vitežkimi porodicami, koje izgubivši svoja starinska imanja, služahu u kraljevskoj vojsci na Krajinu, spominje se već u prvo doba, kako Turci planinsku Hrvatsku pod mač okrenuše i svojoj vlasti pokoriše, i hrvatska obitelj *Mesića*. Ne zna se pravo, gdje joj je iskon; ali pošto je Brinje poslije, kako je u zimi god. 1530. od Turaka obojsjednuto a mjesto pred gradom sa manastiri i crkvami popaljeno, god. 1537. od Vuka Frankopana poradi bolje obrane izručeno krajiškim kapetanom kralja Ferdinanda, pa na novo naseljeno, živjeli su Mesići u Brinju, te je god. 1550. u posadi brinjskoj pod kapetanom Franjom Mudrovčićem služio Ivan Mesić, pradjed brinjskih i u obće krajiških Mesića.

Ovoga su unuci bili Marko Mesić, zastavnik vojske brinjske i Blažko Mesić, također častnik u toj vojsci, koji su oba kao pouzdanici brinjskoga puka podpisali god. 1645. sa više krajiških častnika, kapetanom vlaškim Vickom Bogutom i popom Manojlom, međa-

šni list među Brinjani i u okolici naseljenimi Vlasi „za uzbriniti veće i rizičnije nezloščine i potom veće smetnje i krvi prolića". Međutim se Mesići razgraniše i preko Kapele u Ogulin, gdje je bio na početku šestnaestoga vieka knez Bernardin Frankopan u mjesto razorene Modruše na zgodnom mjestu u klancu, kuda su Turci na četovanje prolazili u ob-

Sokol ravnice – fra Luka Ibrišimović

ližnju Kranjsku, podigao grad i crkvu, posvećenu sv. Bernardinu, koja još i danas polag staroga grada stoji. U Ogulinu služio je, poslije u vojsci kapetanovoj, već pomenuti Marko i brat mu ili barem rođak Ivan Mesić. Poveljom kralja Leopolda od 24. rujna g. 1668., kojom se potvrđuju slobode ogulinske, podijeljene god. 1623. po knezu Vuku Frankopanu kao vlasniku ogulinske i vitunjske gospoštine, budu postavljeni obćini ogulinskoj četiri vojvode: Vuk i Ivan Puškarići, Nikola Turković i Ivan Mesić, a za svu četvoricu kaže povelja, da su držani od starine kao plemići u kraljevoj vojsci.

Od zastavnika brinjskoga, a poslije stražmeštra ogulinskoga, rodi se oko god. 1640. pop Marko Mesić. Žalibože što ne znamo za daljnje rodbinske odnošaje Markove, ali pošto su mu tada već odlični brinjski plemići Holjevci rođaci bili, a on je Holjevce vazda štitio i u dobre službe postavljao, to držimo vjerovatno, da je Markova mati bila od roda Holjevčeva. Ne znamo također pravo niti to, gdje je Marko nauke svršio; po svojoj prilici pak da je on kao sin odličnijeg i imućnijeg krajiškoga častnika nakon svršenih pripravnih škola u kojem franjevačkom ili pavlinskom manastiru neko vrijeme proveo na valjano uređenih viših školah zagrebačkih Isusovaca, a poslije da je i u Italiji učio. Prvo držimo vjerovatno poradi toga, što je Mesić odnošaje u Hrvatskoj dobro poznavao i s hrvatskom se gospodom u Zagrebu vazda dobro pazio, a ono drugo dade se slutiti po njegovoj većoj naobrazbi i boljem poznavanju latinskoga i talijanskoga jezika. Za stalno pak znamo, da nije bio pitomac hrvatskoga zavoda u Bolonji, kamo su tada mnogi Hrvati na nauke išli. Njemačko pismo Mesić nije poznavao, po čem je lako suditi, da nije škole svršio u njemačkom Gradcu, u kojem su mjestu u ono doba mnogi Hrvati škole polazili. Nije čudo, što se je posvetio staležu svećeničkom, koji je stalež tada svuda, a i u Hrvatskoj napose, jako pažen bio, dok je senjska i modruška biskupija upravo jako oskudievala svjetovnih popova, osobito latinsku jeziku vještih, imajući samo popove glagolaše. Iz mladih godina Mesićevih ima manje viesti, te slika njegova života postaje jasnijom istom onda, pošto se osvojenjem Like i Krba ve njegova ličnost patriotskim radom više u javnosti iztakla.

BAZALO (32. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Napisali su napovied, djeveri su pratili mladenku svake nedjelje k crkvi i od crkve, pucali iz kurbura, objedovali kod kuće Peršića, navraćali se i preko tjedna radi dogovora, kad su ih slali - sve je išlo u najboljem redu osim jednog: Ivan se nije dao nikako nagovoriti, da koje večeri otiđe na prelo kućama Peršića. To je svakako mladoženjina dužnost koju inače momci vrše veoma rado, i redovno prečesto, al se Ivan nije nikako dao na to nagovoriti. Najčešće nije htio odgovarati, a kad bi mu tko dojadiao nagovaranjem, otresao bi se:

- Pa, ne će j' niko ukrasti! Što bi je iša gledati?!

- Na dan vjenčanja ga je svečano opremila sama majka Matija, a pomagala joj je jetrva Kata Maletina. Ivan je stajao kao ukočen, dok su ga ogledavale, poravnavale na njem odielo i potezale obuću, te je već bio sam sebi na veliku smetnju i nepriliku.

- Da sam najgrišnji bi je, već sam izvršije pokoru pod tvojimi i strininim rukami! - reče posve umorno i sjede.

- Ne, jadan ne bije! - poviče majka na njega. - Ne sidaj! Kakve će ti gaće izgledati.

- Pa ne ću ja u kolim stajati, man siditi! - odgovori on i ne mače se. - I dosta mi je već, pa da j' za spas duše. A ovo j' samo, da Ričičani vide, kako su sveto-ročki momci uredni, e l' ovako?! A meni nije do tog.

- Što ti, bluno, znaš! - ukori ga majka. - Obrkatije si, a još ne znaš, čijim zubim kru ideš! Ne znaš ti, kako se u drugom puku gleda, kad čovik dođe i običnim poslom iz drugog puka, a kamo li, kad se dođe vinčavati!

Sve je nekako prošlo sretno, dok mu ne počese namještavati kapu na glavi. I majka Matija i strina Kata su htjele, da je liepo nahe-re do desnog uha tako, da mu kite padaju i pokrivaju cielo uho, a on se na to nikako nije dao. Ženama je došla u pomoć i baba Barica Perjasova, al ni njezin ugled nije bio toliko moćan, da bi bio mogao naheriti Ivanovu kapu.

- Il će mi biti ravno na glavi ka čoviku, il je ne ću nostiti! - odgovarao je on vrlo mirno i triezno, bez uzrujavanja i srdžbe. To je prepustio ženama, a sam se je smijuljio i samo čekao, da odu i izidu iz kuće: tad će on ipak biti gospodar i svoje glave i kape na njoj.

Sve je bilo dobro do u crkvu. I pred žtvenikom je bilo sve u najvećem redu po vanjskom izgledu. Djevojka je ponosno stupa-

la prosjekom radoznalog puka, praćena djeverovima pred svećenika, no nije nikog gledala, jer se je sramila. Oborila je oči k podu, al je glavu uzdigla: ona ide u Kresojića kuću! To je dobar razlog, da bude zadovoljna i ponosna. Iza nje je stupao mladoženja, uzpravan, krasan momak, visok, već s jakim brkom. Na njemu su se ustavili pogledi svih Ričičanki, a šapat je išao od usta do usta:

- Lipa momka, mili moj Bože!

Ivan se nije ni za koga brinuo. Stupao je savršeno mirno, pristojno, al kao da baš nikog nema kraj njega. U glavi mu je bila podpuna praznina. Uobće, odakad mu rekoše, da će ga oženiti, i on pristade, čini se, uledi se njegova pamet. Uobće više ništa ne razmišlja, nego samo pušta, da ga vrieme nosi kao što rieka nosi odkinutu granu. Ni sad nije ništa razmišljao.

Došli su pred žrtvenik: djeverovi su odstupili, a Ivan pristupio mladenci. Stao je i sad posve mirno. Nije gledao ni nje ni svećenika ni naroda, koji se je gurkao oko njih kao da nije nitko od njih još prisustvovao vjenčanju, pa je sad htio vidjeti i čuti.

Počeo je obrad. Ivan je točno izvršavao svećenikove odredbe. Kleknuo je, pružio ruku, odgovarao na postavljena pitanja i - položio prisegu vječne vjernosti. Kad je sve bilo gotovo i svećenik rekao nekoliko rieči mladencima, Ivanu nešto puče pred očima: on je rekao, da je ne će nikad ostaviti, a jednostavno nije istina, da je ljubi. On za nju ne osjeća ni koliko je crna pod noktom, on je prema tome lagao pred gospodinovim žrtvenikom!

To je bila jasna misao u njegovom braku!

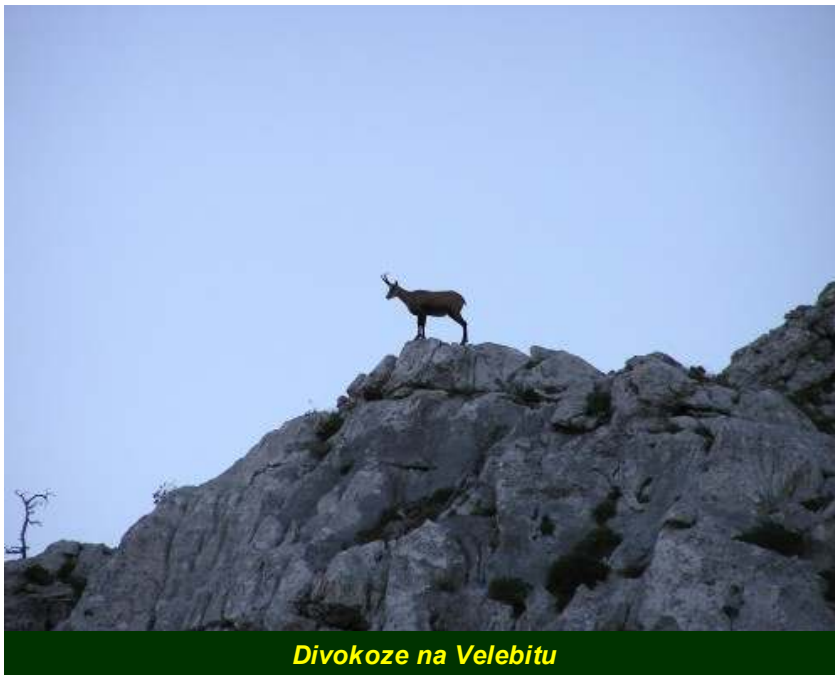
Lagao je, da voli Kaju Viduke Peršića, jer voli samo Mandu Ćorana Mrkobrada ---

- Zar voli Mandu?!

To mu je pitanje palo na mozak kao užareno željezo i nije ga se mogao nikako riješiti, a nije mogao ni preći preko njega. Titalo mu

je neprestano pred očima, te mu se gdje kad učinilo da će mu izkopati oči. To je osjetio još pred žrtvenikom i tako se je dovezao kući, sjedeći sad još nemirnije neg kad je išao k crkvi. Prije nije mislio ništa, pa se je mogao prepustiti - vožnji i gledati oko sebe kao što gleda janje, kad ga uvale u kola i voze na pazar. Tako je bilo na putu od kuće. Sad je na povratku posve nov položaj u njegovoj duši i posve novo razpoloženje. Prije je išao, da ga svećenik vjenča, jer nije nalazio u duši nikakova razloga, koji bi ga nukao, da se ne pokori želji svojih ukućana, a sad se vraća s tog posla, osjećajući, da u duši ni nema ništa drugo, nego same naslage razloga, koje ga sile na bunu i proti toj ženi, za koju rekoše, da je sad njegova zakonita žena, i proti prisezi, koju je položio, a da ga za to nije nitko ni molio, a pogotovo ga nije nitko na njemu silio. Sav se je uzplahirio i uznemirio kao poplašen konj, te je na njemu drhtao svaki mišić i posebno igrala svaka čestica krvi u žilama.

Ne voli je! Lagao je! Krivo je prisegao, jer --- Da: krivo je prise-

Divokoze na Velebitu

gao, da je voli. Ne voli je i nije mu do nje nimalo stalo kao da je nije ni Bog stvorio! Zakleo se je, da je on ne će nikad ostaviti --- Može li on to izdržati?! Mora li on to izdržati?! Može li kako proći s manjim grijehom, nego li je pretvaranje i vječno laganje, da je voli?! Smije li on njoj lažno doći i šanutu joj u uho, da je ona sad njegova, baš njegova žena?! Kojim pravom?! Sveznajući ne vidi u njegovoj duši, da je on tu bio budala, da nije uobće ništa razmislio, da nije ni pogledao u svoju nutrinju, da nije tu djevojkicu ni poznavao?! Prisegao je, da će držati nešto, što nije osnovano na istini. Je li veći grijeh izvršiti neistinu il prekršiti neosnovanu prisegu?!

To su bila pretežka pitanja, koja su pala na Ivanovu jednu glavu, te mu je sva zvonila i brujala kao da je u njoj gnjezdo stršljenova. Nije nikog vidio, kad je stupio preko praga i tamo ga dočekala majka, otčuh Jocan, stric Maleta, strina Kata, a svi na čelu starac did Perjas i njegova stara Barica. On ih je sve vidio kroz nekakovu maglu kao da je tri dana pio.

--- Laž! Sve je to laž!? I svi živu samo od laži i u vječnim lažima --- Samo je to bilo posve jasno u Ivanovoj glavi: Laž!

12.

Nekako je izdržao, dok su još bili svi triezni, no čim su počele padati zdravice ne samo trieznih, koji su govorili veoma mudro i govornički redovno tako dobro, da se ne bi trebali sramiti ni

najvećih parlamentaraca i pijanih, koji su mučili sebe i one, koji su ih morali slušati, on je posve klonuo i slomio se sam u sebe, te nije više bilo uporišta, koje bi ga moglo zadržati.

Bila su mala popasna doba, između tri i četiri sata, kad je izpod sebe nenapadno bacio pogled po svim gostima oko velikog stola, polagano ustao, kao da izlazi najnevinijim poslom, i izašao na dvorište. Tamo ga sreće čopor djece i velik broj žena. Bilo je i stranih, iz daljih kuća, a napose izpod vode Vrkljanuša. Ogledao se je na sve strane i vidio, da se ne može ni maknuti, da ga ne prati bezbroj očiju. Malko se je tamo ominjao, ogledavao, škroto odgovarao na pametnija pitanja, a preko obješenjačkog bocanja nekih žena, s obzirom na ženidbu, jednostavno je prelazio kao da ih ne čuje, te se opet zaputio u kuću. Pomislio je, da bi sjeo na kraj stola, da poslije opet lakše izide, al ga je napao stari svat kao da ga je zatekao u najvećem grijehu i nije mogao na ino, nego se provlačiti i opet sjesti na svoje prijašnje mjesto.

NAŠI TURCI (4. dio)

dr. Antun Radić, "Novi behar", br. 19-22, Sarajevo, 1940.

U novije doba naša je štampa u neko-liko navrata donosila pojedine izvode iz član-ka „Naši turci“, tiskanog u zag. „Obzoru“ od 1914 god. (br. 101) koji je povodom Čauševićevog izbora za reis-ul-ulemu muslimana Bosne i Hercegovine napisao ideolog hrvatskog seljačkog pokreta pok. Dr. Ante Radić. Time je, međutim, ovaj rad, uslijed svoje lo-gične povezanosti, gubio na vrijednosti koju inače pretstavlja u cjelini svojoj. Kako je pak napis o kojem je riječ jedna od uopće naj-uspjelije kod nas napisanih studija o bosansko-hercegovačkim muslimanima, a kako je uz to ostao skroz nepristupačan našoj javno-sti, mi ga čitava ovdje doslovice prenosimo.

Op. ur.

A Crnogorci? Jesu l' oni junaci?

— Kao i vi ... Ali da ti kažem. Ima u mene vinograd ...

- Pa šta će ti? Vi ne pijete vina ..

— Hoću ja grožđa ... Ima u mene u vinogradu i dva sina: Ibro i Ahmo. Ja u vinogradu, a eto mi Ibre. — "Babo!" — „A, sinko!" — „Kuda je put u Crnu Goru?" — „Pa eno onuda, uz onu stijenu, pre-ko onoga vrha — slijep ne bi zašao. A što pitaš?" — „Tako" — i ode. Ja o podne kući, a moj me komšija zove: „Bio kod mene tvoj Ibro, da mu dam pet fo-rinti". — „A što će mu?" — "Ide, kaže, i s bratom, u Crnu Goru." — Ja se uhvatio za glavu. Srećom znam kud sam ga naputio, pa udri ja prijekim

putom i stigoh djecu, zaustavih, plačem: zar ćete ostaviti samohrana oca, te pred kapitana, — i ja vratio djecu ... Sad reci, nije l' istina: Sunce stoji, mjesec stoji, a svijet se okreće? ..."

- A što su išli u Crnu Goru?

- Proglasio onaj njihov knjaz (izgovori porugljivo na nos) da će dati svakomu momku, koji hoće caru (turskom) u pomoć, opanke i 10 solada na dan i otpraviti ga do turskoga kajmakama u Skadru. (To je bilo za grčko-turskoga rata).

— Pa kako to, knjaz nije s carom ...

— Znam i ja ... Ali htio bi on da svi mi po-đemo za cara i da ne dođemo, a ovdje da ostanu samo ovi — i pokaže na domaćina. — Mudar je on ... i još će se caru udvoriti ...

Znao bih se ustaviti i na čaršiji — tržištu — kod kojega majstora, ili u kahvi. Po dva sata bi trebalo, dok sam dočekaio jednu riječ. No znala se onda razvezati — i onda bi se izlila godinama nakupljena, a prigušivana i gutana žuč, srdžba i duboki, teški bol, s još dubljim, teškim uzdasima. Jedna misao — car-padišah, jedna živa želja — tako iskreno, tako bijesno izražavana u sijevanju očiju — rat, na koji bi sve pošlo „radije nego na pir. Zapaliti krov nad glavom, pa ..."

Nesmiljena li udesa — koliko puta pomislih — koji je smisao u duši ovomu našem svijetu, što tako lijepo hrvatski govori, a ništa s ostalim Hrvatima zajedničkoga nema, uhvatio, svezao i odveo nekamo daleko, daleko, prestvorio ga tako da nema misli i ne-ma osjećaja, nema da-

Bulbul

pače dnevne životne sitnice, koja bi nam bila jedna, naša, te nas zbližila! Užasno!

U tom užasu i očaju nad gubitkom za naš na-rod krasnoga toga svijeta, koji govori takvim jezikom, da bi ga u kamen klešao, koji ima gospodstva, dostojanstva i ponosa u Evropi, držim, neviđena, jedina ti je duši nadica ono nešto školane inteligencije što je dočula za modernu hrvatsku misao (za starinsko, ple-mensko hrvatstvo znadu i djeca i nepismeni ljudi) i što se priljubila evropskoj kulturi. **S tima smo više ili manje svoji, pa i mi drugi, koji smo starčevićanci.** Ali masa, mnoštvo ono? Ima li u čitavom duševnom životu toga svijeta ikakva žica, pa bi bila tanja od paučine, koja bi se ikoliko čujno oglasila cvilu za-jedničke narodne duše za izgubljenom bradom? — „Čekajmo, šta će uraditi škole, prosvjeta, poslovni život ..." I čekamo, i u trideset godina malo, pa ništa ne dočekasmo.

Ali nešto kao da se u toj užasnoj tami svjetluca. U Županju me podnačelnik Osman Kokanović pozvao k sebi „po ičindiji" — oko četiri sata po podne. Ni-kad neću zaboraviti, kako me je dočekao.

— Bijah danas na čaršiji. Tvoji (katolici) broje svoje svece (kunu), a tako i oni drugi (hrišćani) svoje, a turci psuju krst, pa kako bi Bog dao dobro! Ova moja podvornica rodila me babe trideset tovara šenice, a sada ne roji ni deset. Ne da Bog! Svijet se izopačio. Pokojni moj komšija, hodža Buljug, znao bi se za glavu uhvatiti kad bi čuo da turčin psuje krst. „Nemoj psovati krsta, svi smo na priliku krsta stvoreni“ — zaviče raširivši ruke . . .

Bio sam zapanjen i — umiren. U ovom političkom metežu i socijalnim oprekama, u ovoj mješavini vjera i kultura, iz koje bi nas gdje koji sa svom svojom kulturom i filozofijom ili utekao ili poludio, — ovaj se nepismeni čovjek snašao. On je na svoj način ili porušio ili pregazio sve vjerske i socijalne pregrade i uzvinuo se do općega morala. Riječ mi njegova i do današnjega dana zvuči u ušima kao jeka nezopacene naše narodne duše, koja se pokorila udesu. Plakao

je, pričaše mi, kad bijaše odlučio da će se iseliti, pa došao kobni dan. Sjetio se, reče, kako je padiših imao bulbula (slavuja) u zlatnom kavezu, u kojem ptica nije htjela pjevati, a kad je pustiše u obližnje trnje, uzvila se i zapjevala. Ovu dušu narodnu, u kojoj još nije presahnuo izvor čovjštva u njegovu odnošaju prema Božanstvu, i originalnoga, nježnoga domoljublja, — **tu bi dušu trebalo tražiti i te duše ujed njiavati. A ostalo bi došlo samo.**

PRVI GENOCID NAD BOŠNJIACIMA (10. dio)

islamskamisao.com — pisano na bosanskom jeziku

U tim danima gorile su džamije, tekije, hanovi, mejtefi, hanovi, bašče i bezistani, gorio je jedan od najljepših gradova Europe... gorili su mushafi, gorile su knjige, vakufi, ubijani su civili, grad je opljačkano, stanovništvo otjerano u roblje... one koje nije vidjelo „ni Sunce ni Mjesec“ odvođene su da budu robinje nevjernicima. Bila je to najveća katastrofa koju je Sarajevo pretrpjelo u svojoj historiji, **i stotine godina mu je trebalo da se oporavi.**

Pošto je zima bila na pragu, to je princ Eugen odmah sa vojskom, plijenom i zarobljenicima, te „mnogo kršćanskog žiteljstva“, krenuo nazad prema Savi. Na putu je pljačkao i palio sva bošnjačka imanja. Već 5. 11. 1697 prešao je Savu i napustio Bosnu. U ovoj katastrofi koju je pretrpilo Sarajevo sačuvane su i dvije anonimne pjesme na turskom jeziku, koje nabolje opisuju neke detalje vezane za ovaj zločin.

Eugen Savojski

Anonimna pjesma o katastrofi Sarajeva (Godine 1109.)

**Austrijski nevjernici pošli su s vojskom,
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.
Kao ovce potjerali su ljude.
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.**

**Šta i šta hiljada mushafa, bezbroj knjiga
Popalili su kao i džamije; srušili su mihrabe!
Čitav grad s kraja na kraj porušili su i
opustošili.
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.**

**Stanovnici pobjegli su u planine,
Iz očiju su krvave suze prolili.
Mnoge su zarobili i upropastili
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.**

**Da li je moja draga zdravo izašla? Čudo!
Da li ju je čitav svijet gledao?
Da li je sada obukla na glavu svoj fesić?
Došli su i popalili lijepo Šehar Sarajevo.**

**Videne su i one, čije lice ni sunce nije vidalo,
Bose i gologlave su tjerane.
Mnoge su iz svoje sreće oborene.
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.
Ah, sarajevske visoke i visoke kuće!
Na četiri strane leže dobri ljudi!
Da li ste vidjeli starce bijelih brada?
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.**

Žene i djeca kao ovce jecaju.
Došao je nevjernik i grabi im imetak i hranu.
Deset hiljada ljudi zarobljeni su i plaču.
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.

One koje nisu lica pokazivale
suncu ni mjesecu
Otišle su lijepe djevojke na dar kralju.
Niko ne zna kakvo će stanje doći na glavu.
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.

Ah sarajevski ravni i ravni putevi!
I djevojke koje kao rajske
ljepotice po njem šeću!
Pogledaj sada njihovo ovo stanje!
Došli su i popalili lijepo šehar Sarajevo.

I bogataši i siromasi uzdišući plaču; kad
god to vidim srce mi rane stišću; puste su
ostale i izgorjele bašče i vrtovi. Pogledaj u
kakvo su stanje došli vinogradi i bašče!

Ko nije nimalo čitao knjige ljubavi, on ne
može razumjeti ovog nasilja i prijekora ne-
beskog. Mnogima koji nisu znali ni računa
svome imetku sada je potrebna kora hljeba.

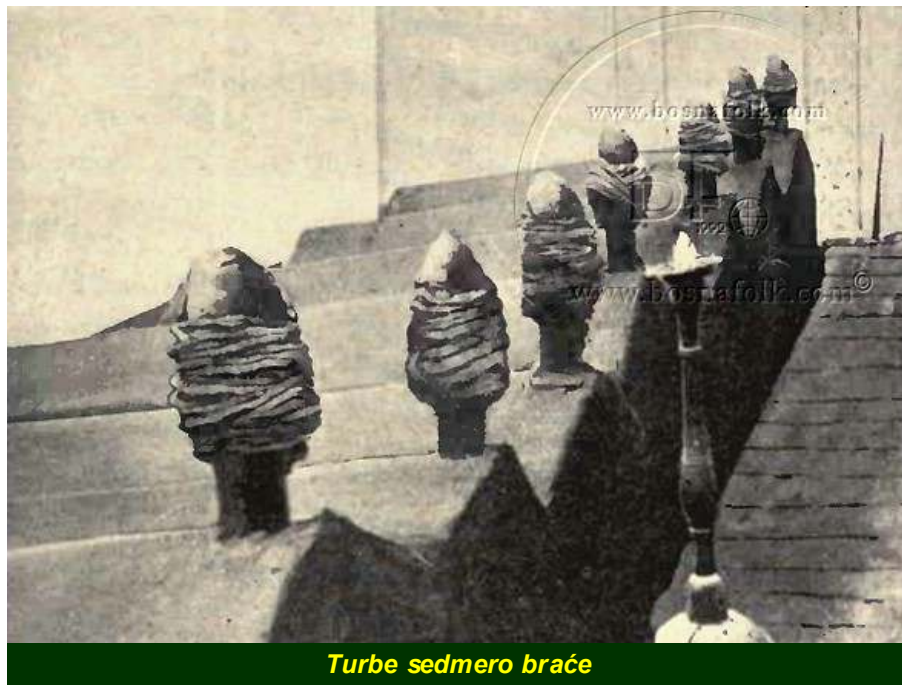
Izjednačili su se bogataši i siromasi. Stanje
se neće popraviti, a proći će hiljada
mjeseci.

Porušene su carske džamije i karavan-
saraji; pogledajte još
i bezistan!

Griješne sluge ne drže se Boži-
je naredbe; zbog toga su nepri-
jatelju postali plijenom. Stvori-
telju, ono što se s nama dogodi-
lo, nek se ubrzo dogodi u nev-
jerničkoj zemlji.

Danas nema onoga ko želi um-
rijeti i zbog toga su vidjeli ok-
rutnost neba, tolika sitna djeca
i tolike žene gologlavi gazeći
nogama po krvi.

Pogledaj šta uradi nebo onima,
što su držali simurg-pticu mu-
šicom i nebesku kuglu jago-
dom; promijenili su se oni što
su kao anđeli šetali; mnogi su
obukli opanke i postali čobani.

Turbe sedmero braće

Druga anonimna pjesma o katastrofi Sarajeva

Hajde, srce, ispriповijedaj nam malo, kako
se je naopako okrenulo svijetu; potuži se na
postupak vremena; nek su ti riječi isprav-
ne, ne pričaj neosnovanih basni!

Austrijski tabor došao je u Bosnu; saznao je
i razumio, da je ona bez glave ostala; mjesta
u koja je došao zatekao je prazna; stanovni-
ci pobjegli u planine i pustare.

Nebo nam je dalo svoj otrov da ga ispijemo
čašu po čašu; iz dana u dan povećalo nam je
tugu i svoju žestinu. Božija je odredba bila,
da je neprijatelj spalio fini grad, kuću po
kuću.

Izvan svake granice nebo je pokazalo svoju
žestinu; na

vatri rastanka ispeklo je srca njihova; iz
njihove domovine pali su u tuđinu; iz svoje
domovine ostao sam željan domovine.

Iz neprijateljskih ruku smo prekoreni... Po-
plavilo je more nesreće i tegobe i iznad gla-
ve se izdiglo. Šta da radi narod bez glave;
svi su se zbunili; svak je zapao u misao da
sebe spasi, a nijesu gledali na imetak, pos-
jed i dućane.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (15. dio)

Ahmet Alibašić, Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

Bitolj

U Makedoniji danas živi značajna i vitalna muslimanska zajednica. Nju uglavnom čine Albanci (99% muslimani), te Turci, Romi i muslimani slavenskog porijekla. Prema zvaničnim podacima po popisu stanovništva iz 1991. g., u Makedoniji je tada bilo 2,033.964 stanovnika, od čega je 1,328.817 bilo Makedonaca, 441.987 Albanaca, 77.080 Turaka i 52.103 Roma. Prema podacima Islamske zajednice, danas u Makedoniji živi oko milion muslimana ili oko 50% ukupne populacije. Procjenjuje se da Albanaca ima oko 700.000, Turaka oko 100.000, Bošnjaka oko 50.000 (u Skoplju, Velesu i Prilepu), muslimana makedonskog etničkog porijekla oko 50.000, te Roma i Torbeša oko 100.000.

Pitanje broja muslimana, a posebno Albanaca politički je vrlo osjetljivo zbog implikacija po podjelu vlasti. Politički, Albanci su okupljeni oko nekoliko političkih stranaka, dok Turci imaju svoju stranku. Muslimani Makedonije su organizirani u jedinstvenu Islamsku zajednicu sa reisu-lulemom na čelu. Zajednica ima 520 džamija, 690 mekteba, sedamnaest tekija, jednu srednju vjersku školu u Skoplju (Isa-begova medresa) i Fakultet islamskih nauka otvoren 1998. godine. U sukobima Albanaca i Makedonaca 2001. g., prema podacima IZ-e u Makedoniji, uništeno je dvanaest a oštećeno 56 džamija. Glavni problemi IZ-e su vjeronauka u

školama i vraćanje oduzetih vakufa. Albanski muslimani imaju i univerzitet na albanском jeziku u Tetovu.

Grčka

Muslimani su na teritoriju današnje Grčke stigli još 653., kada su se po prvi puta iskrcali na otok Rodos, kojem će se i kasnije vraćati. Godine 827. andaluzijske Emevije osvojile su Kritu čiji su stanovnici u 10. st. većinom bili muslimani. Otok su 961. ponovo preuzeli Bizantinci i prognali sve muslimane.

Međutim, prije dolaska Osmanlija islam nije imao značajniju ulogu u životu tamošnjeg stanovništva. Današnja muslimanska zajednica u Grčkoj vezana je za pet i po stoljeća osmanske vlasti na tim prostorima od polovine 14. st. do 1830., odnosno 1919. u Zapadnoj Trakiji. Naime 1930. samo južni dijelovi današnje Grčke (Atina, Peloponez, Kiklada i srednja Grčka) postali su nezavisni,

dok je ostatak teritorija Grčka pripojila kasnije, uglavnom nakon Balkanskih ratova. Muslimani su u tim dijelovima činili oko trećine stanovništva, ali su po uspostavi grčke države u jeku sistematskih pokolja i progona nestali. Kada je Grčkoj 1913. pripojen Epir, u njemu je oko polovine stanovništva bilo muslimansko. Zapadna Trakija je sa 61% muslimana u sastav Grčke ušla tek 1919., a neki otoci tek 1947. Tokom rata za nezavisnost Grčke (1821.-1830.) i potonjih kampanja za progon muslimana, a posebno nakon sporazuma o razmjeni stanovništva između Grčke i Turske (1923.), većina muslimanskog stanovništva, oko pola miliona, napustila je Grčku, dok se istovremeno oko milion Grka iselilo iz Turske. Procenat muslimana u Grčkoj je nakon te razmjene spao sa 13% na 4%. U periodu 1939.-1951. iz Grčke se iselilo još dvadesetak hiljada muslimana, uglavnom Turaka, zbog nacističke okupacije i građanskog rata (1946.-

1949.), koji je vodila grčka ljevica protiv vlade.

Nakon ove razmjene stanovništva u Grčkoj je ostalo pet skupina muslimana: Turci Zapadne Trakije, Pomaci grčkih Rodopa, Albanci sjeverozapadne Grčke, Turci Rodosa i Kosa te Romi. Njima je međunarodnim ugovorima, posebno Sporazumom iz Lozane 1923., dozvoljeno da imaju svoje vjerske institucije kao što su vakufi, ured muftije, neke obrazovne institucije i šerijatski sudovi, koji su i danas aktivni. Sve ove skupine zajedno broje između 120.000 i 150.000 stanovnika ili oko 1,5% ukupne grčke populacije. Najbrojniji su Turci zapadne Trakije (oko 100 hiljada ili 25% stanovništva te oblasti) i Pomaci ili muslimani koji govore bugarski na Rodopima (30.000, od kojih se većina izjašnjava Turcima).

ci imali posebne lične karte kojima su se mogli kretati samo u radijusu do 30 kilometara od mjesta stanovanja. Za daljnje putovanje trebali su posebnu dozvolu.

Neke od ovih restrikcija još su na snazi, a njihov cilj je da nagaju Pomake na iseljavanje u Tursku. U ovom trenutku nema znakova bilo kakvog vjerskog, kulturnog, ekonomskog ili političkog boljitka ove zajednice. Pored ovih domicilnih muslimana, značajno je i prisustvo muslimana iz Albanije, koji su često primorani mijenjati svoja muslimanska u grčkopравoslavna imena (pa i vjeru) da bi dobili radnu vizu. Procjenjuje se da u Atini boravi oko 30.000 muslimana uglavnom iz drugih zemalja.

U vrijeme vojne diktature 1967.-1974. položaj muslimana

Pomaci su predstavljali praktično zatvorenu zajednicu izoliranu nepristupačnim terenom i strateškim interesima Grčke sve do novembra 1995. godine, kada je dokuinut status vojne oblasti u područjima koja oni naseljavaju. Naime, grčka vlada je taj dio Rodopa proglasila vojnom zonom i zabranila pristup drugih civila u njega, dok su sami stanovni-

Grčke je bio posebno težak. Situacija se nije značajnije promijenila ni nakon 1974. g. zbog kiparske krize. Od 1977. nazivi mjesta su dobili grčku formu, dok je upotreba turskih naziva bila zabranjena. Muslimani praktički nisu bili zapošljavani u državnu administraciju, teško su dobivali dokumente koji su im često oduzimani zbog putovanja u Tursku. Njihovi lideri su često izvođeni pred sud i osuđivani zbog zastupanja nacionalnih i vjerskih interesa muslimana. Grčke vlasti također uporno nastoje manipulirati položajem glavnog muftije u Komotini, koji je vrhovni vjerski autoritet i kadija muslimana u privatnim poslovima, postavljajući muftije bez saglasnosti lokalne muslimanske zajednice.

Rješavajući jedan takav spor 1999. Evropski sud za ljudska prava je ustanovio da, iako je muftija plaćen iz državnog budžeta, grčka vlada nije zakonski postupila. Danas je situacija nešto bolja, ali još mnogo toga treba uraditi posebno na polju obrazovanja i integracije u grčko društvo.

Prema podacima grčke vlade, 1994. postojala je 231 osnovna škola za muslimane (ili bolje Turke) sa oko 12.000 učenika, dvije srednje škole i dvije vjerske škole sa oko 500 studenata. **Očit je manjak srednjih škola zbog čega mnogi roditelji svoju djecu ne šalju u srednju školu ili ih školuju u Turskoj, što dodatno otežava integraciju muslimana u grčko društvo.** Muslimanima Grčke na usluzi je 250 džamija, a u prosjeku oko 500 muslimana iz Grčke obavi hadždž svake godine.

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (4. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

Stipan Ostojić, *kralj bosanski*

Nakon smrti kralja Ostoje za kralja je, zaslugom Dubrovčana, izabran Stipan Ostojić, sin kralja Ostoje i druge mu žene Kujave, koji se pokaza važnim Dubrovčanima. Tako je on na zahtjev Dubrovčana zarobio Radića Sankovića, vojskovođu kralja Ostoje, a Sandalj Hranić je zatočenomu Radiću odsjekao glavu i poslao je Dubrovčanima od kojih zauzvrat dobi dvorove u Dubrovniku. Kralj Ostojić se nije ženio. Umro je 1422. godine.¹⁷

Stipan Tomaš, *predzadnji kralj bosanski*

Nakon smrti kralja Tvrtka II. 1443. godine, u Bosni kraljuje Tomaš,¹⁸ sin bosanskoga kralja Ostoje. (Ne zna se iz kojeg je braka.)¹⁹ Pri izboru mu bijaše velika pomoć Jahlanovića, jedne od pet najutjecajnijih obitelji u bosanskom kraljevstvu.

Sveti Jakov Markijski²⁰ obratio je 1444. godine kralja Tomaša na katoličanstvo, a krstio ga je iste godine španjolski kardinal, pravnik i diplo-mat Juan de Carvajl (1400. - 1469.).

Tomaš je iz prvoga braka s Vojačom imao sina Stipana Tomaševića, a iz drugoga s Katarinom Kosachom sina Sigismunda i kćerku Katarinu.

Prema predajama Tomaš je s turskim carem Mehmedom II., koji se s golemom vojskom nalazio uz granicu Bosne, potajno držao prijateljstvo. Želeći istražiti položaj te zemlje i njezine utvrde, vidjeti dvor i stanje kralja Tomaša, koji mu je plaćao danak, Mehmed II. se preobukao iz kraljevskoga u derviško odijelo i u društvu dvojice derviša istoga reda došao u Sutjesku. Tu ga pre-pozna Gojak, velmoža bosanskoga kraljevstva, i oda kralju, koji ga primi s najvećim veseljem te zagrli i poljubi kao prijatelja. Tada se Tomaš s Mehmedom II. pobratimi, pomiješavši svoju krv s njegovom i pusti ga s mnogo darova da se vrati svojoj vojsci.

Sarajevo – Bezistan

Čuvši za to, ugarski kralj Matija silno se razgnjevio te je nastojao Tomaša uhvatiti i kazniti zbog očigledne izdaje, a Tomaš saznajući za to postade oprezniji i dobro se čuvaše.

Matija, pak, posredstvom tajnih glasnika, pridobi Tomašova sina Stipana i Tomaševa brata Radivoja, da oni, radi spasa kršćanstva, uklone toga čovjeka. Obeća im zaštitu i pomoć da se domognu vlasti u bosanskome kraljevstvu. Ponuda moćnoga kralja raspalila je maštu Stipana i Radivoja koji nisu us-tuknuli učiniti takav zločin, u nadi da će doći na vlast.

U to vrijeme Tomaš, Stipanov otac, krenu s vojskom na hrvatskoga bana Pribila s nakanom da osvoji njegovu utvrdu Bilaj kod Ključa.

Kada se utaborio u polju, koje nosi ime te utvrde, kralj se razboli i padne na postelju. Stipan i Radivoj dobiju tako prigodu izvršiti zločin. U gluho doba noći uđu u kraljevu ložnicu i udave ga konopom. Sutradan su pustili glasinu kako su kralja dugo mučile unutarnje bolesti i da je iznenada preminuo od kapi. U to se dugo vjerovalo sve dok Radivojev sluga nije kraljici udovici Katarini otkrio kako je Tomaš poginuo.

U sutješkome i fojničkom kraju i danas živi predaja po kojoj je kralj Tomaš ubijen u Bobovcu zbog neke ljubavnice te da je ukopan u đubre pa se dugo nije znalo za njega sve dok neki mještаниn to nije otkrio svećeniku na ispovijedi.²¹

¹⁷ – Orbini (str. 428.), Lašvanin (str. 106.) i Kačić-Miošić (Razgovor ugodni ... Zg. 1956., str. 72.-74.) pišu da je u to vrijeme vladao Stipan Jablanović. (U tome tekstu Orbiniju su se potkrale pogreške: Umjesto Stipana Jablanovića vladao je Stipan Ostojić, a kralj Ostoja je umro 1418. godine.)

¹⁸ – Orbini, Farlati, Lašvanin, Benić i drugi pišu da se zvao Krstić (Krištić) i da je bio sin bosanskoga velikaša Pavla Krstića (Krištića).

¹⁹ – Kotromanić, u: Hrvatski leksikon, sv. 1., Zagreb, 1996., str. 631. (Orbini u navedenom djelu, str. 429., piše da je Tomaš bio sin velikaša Pavla Kulišića.)

²⁰ - Usp. Marko Dragić, *Deset kamenih mačeva*, Mala nakladna kuća Sv. Jure, Baška Voda, 1999., str. 125. - 127.

²¹ - Predaju mi je kazivalo više starijih ljudi u Aljinićima kod Sutjeske, Bakovićima i Gojevićima kod Fojnice u lipnju 1995. godine.

PODJELA DRŽAVNE IMOVINE BiH ZNAČI SMRT DRŽAVE BiH I POČETAK NOVIH STRAHOTA (2. dio)

mr. Nurija Omerbašić, Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

1.3 MOGUĆE POSLJEDICE AKO BI DRŽAVA BiH OSTALA BEZ DRŽAVNE IMOVINE

1. Bez vlasništva nad imovinom, država BiH ne bi mogla biti garant za internacionalne zajmove, entiteti se ne mogu pojavljivati kao garanti u internacionalnim obavezama i dogovorima.

2. Vlasništvo entiteta nad državnom imovinom bi impliciralo da su entiteti postali države prije BiH i da su entiteti svojom voljom formirali državu BiH. Podsjetimo da je država Bosna stara hiljadu godina. Usporedbe radi, neke evropske države su nastale voljom entiteta; njihovi entiteti su stariji od države nekoliko stotina godina.

3. Ako bi se prihvatio prijedlog Dodika da se RS i FBiH dogovore oko raspodjele državne imovine, ispalo bi da je država stvorena u BiH nastala voljom dva entiteta. To bi značilo da može nestati voljom samo jednog entiteta. Prestao bi hiljadugodišnji kontinuitet države BiH.

4. Ako bi entiteti postali vlasnici pograničnog prostora prema susjednim državama, tada državna granica prestaje biti državna, entitetska već sa naše strane, pa samim time entiteti postaju države.

5. Ako RS postaje vlasnik cijelog prostora uz granicu prema Srbiji, kao vlasnik mogla bi ustupiti prostor u BiH uz Drinu tako da Srbija postane vlasnik prostora sa obadvije strane Drine, što je san Šešelja, čiji je strateški cilj da zauzme cijelu BiH i dio Hrvatske. Tako dodjela državne

imovine u vlasništvo RS pretvara čitav Balkan u bure baruta, što je suprotno interesima SAD-u i EU-a, koji imaju iste interese kao i BiH, kad žele stabilnu BiH, što znači stabilan Balkan.

6. Dok bi u RS-u sva državna imovina bila na nivou entiteta RS-države, u entitetu Federacija BiH postoje aspiracije kantona i opština da postanu vlasnici državne imovine, što također donosi nesagledive posljedice za stabilnost BiH i Balkana. Imali bi situaciju da cijela BiH više pripadne jednom kantonu ili samo opštini Neum. Ima li logike da država BiH nije vlasnik BiH mora, već da vlasnik cijelog BiH mora bude vlasnik kanton ili opština Neum. **Može li se desiti da to politička vrhuška Neuma ili više kantona ustupi Hrvatskoj**, jer kao vlasnik bi imali na to pravo, pa bi BiH ostala totalno bez BiH mora. Ili, šta ako opština Neum, kao vlasnik prostora, pristane da Republika Hrvatska sagradi most za Pelješac i tako zatvori BiH izlaz na internacionalne vode. U tom slučaju se BiH ne bi niti mogla pojaviti u sporu - jer ne bi bila vlasnik mora.

7. Sadašnja granica entiteta RS-a postala bi za sva vremena nedodirljiva, pa bi za sva vremena otpale varijante teritorijalne organizacije države BiH, na bazi ekonomskih regija.

8. Republika srpska bi snažno počela eksploatisati osvojeni suverenitet, pa bi njen referendum tada bio legalan, poslije prepisa vlasništva nad državnom imovinom sa

države na entitet. Praktično, RS bi stekla poziciju koju je imala Republika BiH u sastavu SFRJ, kad se ta federacija raspala.

9. Internacionalna zajednica bi izgubila sve adute da spriječi otcjepljenje RS od BiH, jer prepis vlasništva nad državnom imovinom nije učinila internacionalna zajednica, već bi se tumačilo da je to želja i dogovor samih lidera u BiH, tačnije da je to volja i želja svih stanovnika BiH, pa bi internacionalnoj zajednici ostalo samo da konstatuje da podržava unutrašnji dogovor.

10. Da bi sebi skratila muke, internacionalna zajednica bi pristala samo na "Mirno odvajanje RS-a od ostatka BiH", kako su počeli govoriti Evropski zvaničnici. Ostatak BiH ne bi postao država, već bi se morao prethodno dogovoriti o podjeli između Hrvata i Srba. **Hrvati bi htjeli da uzmu sve od Kiseljaka do mora i još dio Srednje Bosne i Posavinu i još udio u upravljanju nad Sarajevom kao Distrikom**. Bošnjaci na tako nešto nikad ne bi mogli pristati, pa bi izbio rat između Bošnjaka i Hrvata. Srbima bi odgovarao sukob, da se umiješaju, da uzmu još prostora BiH i isprave krivudavu međuentitetsku/državnu granicu.

Copyright© 2006 - Bosna Folk

Židovska sinagoga u Sarajevu

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (10. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

DULBEJAZA: Zašto zbog mene?

DŽAFERBEG: Lijepa si previše. Čitav šehar žudi za tobom. Ljudi se opijaju, šenluče, bekriju. Ima ih nekoliko koji svaku noć obilaze ispod naših pendžera, pa tamburaju i pjevaju. To su neke fukare i barabe, znam ih ja...

DULBEJAZA (protrne): Znaš?!

DŽAFERBEG: Znam. I onog bekriju, što ima tamburu, i nje-ga sam oferčio.

DULBEJAZA (prošapće): I nje-ga!

DŽAFERBEG: Sutra, čim sva-ne, slistiću ga sa zemljom! (Ja-ko): Hoću! Sve ću slistiti! Sve do jednog! Poklaću ih kao pilad! Fukare! (Naglo mijenja ton): Ali, ostavimo to sad! Ti si moja i ničija više ne možeš biti! Od mene te niko živ više ne može oteti! Razveseli me samo! Zapjevaj mi, ama veselo, da mi srce zaplače! Hajde, kado, mene ti! Hajde! Ustani! (Podiže je. No ona sama, već kad mora, zauzima stav, priprema se). Tako! Samo tiho, tiho, toliko tiho da za srce prione! Hajde! Počni! Ja ću da slušam i da se to-pim ... (Zavrati glavu oslonivši je na jastuk od sećije. Zaklopi oči. Čeka...)

Ispod prozora začuše se zvuči Enesove tambure, kao zvuci neke tihe, daleke muzike.

Lice Đulbejazino preli rumen sjaj. U skladu tih zvukova ona

Sarajevo – Brusa Bezistan

zapjeva. Za njom povede i ENES. Pjesma:

*De si, dragi, živa željo moja,
živom sam te željom poželjela,
živio će mi srce prepuknuti,
kao ljeti zemlja od žarkoga sun-
ca...
I t. d.*

DŽAFERBEG (sav u zanosu, u nekom čudnom strasnom treperenju, u prvi mah nije ni osjetio da osim Đulbejaze još neko drugi pjeva. Ali, malo-pomalo, vidi se kako oči rasklapa, uši načuljuje, lice mijenja i, ne trepćući, polagano podiže glavu s jastuka. Oči mu zaplamsaju zagonetno. Pogleda u Đulbejazu, pa po čitavoj sobi. Ni-kako da dođe sebi. Najednom mu situacija posta jasna: skoči i rukne kao ris): Dosta! Dosta! Zar ne čuješ da još neko pjeva! Dimiskiju mi daj! Živa ću ga rasporeti! (Izleti kao mamen).

ĐULBEJAZA (s krikom kroz mušebak): Enese! Bježi!

Odaja naglo utone u mrak i prekrije je zavjesa.

V.

Prvu scenu osvjetljaju reflektori. Odjednom, iz kafane, zaori se pjesma:

*Tri se ptice sastanule
u šumici na grančici.
Među sobom govorele:
Čija kajda ponajbolja?
Bulbul ptica progovara:
Moja kajda ponajbolja...
I t. d.*

Zatim odmah izlaze: prvo RAGIB, a za njim ostali, pjevajući i tresući se puni neke sile i dragosti.

Tako, s pjesmom, pođu preko scene.

Odnekle iz dubine začuje se glas Džaferbega.

DŽAFERBEG (strašan, zaceren trči s lijeva s golom sabljom, užasno vičući): Ja ću vama da pokažem, psi pasji! Čekajte! Nećete mi uteći, taman da ste na krilima!

Nastala je gužva, metež, povici:

— Džaferbeg! — Džaferbeg!

— Bježimo! — Bježimo!

Svi osim RAGIBA navale i natisnu na desnu stranu. Za njima trči Džaferbeg. No upravo, kada je htio umaći za scenu, Ragib mu je, s leđa, zario nož u plećku. On je bolno jeknuo, zatresao se i srušio — mrtav.

RAGIB: Evo ti! Nā! Ovako se svako nasilje plaća!

Sva se svjetla na sceni pogase.

Zavjesa —

UROTA U KARADORĐEVU (1. dio)

Dogovor Milošević – Tuđman o podjeli Bosne i Hercegovine

www.hrvatsko-pravo.hr

Činjenica je, da je Bosna i Hercegovina danas *de facto* i *de iure* podijeljena na srpski dio i bošnjačko-hrvatski dio. Činjenica je, da je međunarodna zajednica Daytonskim sporazumom i Pariškim mirom 1995. ukinula Republiku Bosnu i Hercegovinu, i činjenica je da je zapadna granica "Velike Srbije" danas na Uni, a ne više na Drini. Činjenica je, da je jedini politički čimbenik koji je pred bosanskohercegovačkim Ustavnim sudom u Sarajevu tražio poništenje podjele Republike BiH, i odbacivanje Daytonskog sporazuma kao protuustavnog i vraćanje ustava Republike BiH iz 1992. godine, bila Hrvatska stranka prava 1861. (HSP 1861.) Ustavna tužba Hrvatske stranke prava 1861. protiv podjele BiH je odbijena, i kao posljedica toga je Ustavni sud Republike BiH ukinut, a s njime je ukinuta i Republika BiH, na čije je mjesto stupila (takoreći virtualna) "Bosna i Hercegovina" s dva entiteta odnosno sa zmijom u njedrima – tzv. "Republikom Srpskom". Činjenica je, da je Hrvatska stranka prava pod vodstvom Dobroslava Parage osnovala Hrvatske obrambene snage (HOS) koje su od velikosrpske agresije branile, ne samo Republiku Hrvatsku, nego i Republiku Bosnu i Hercegovinu, tako da je gospodin Dobroslav Paraga branio Bosnu ne samo u ratu, nego i u miru, svim legalnim i legitimnim i pravnim sredstvima, jer je interes hrvatskog političkog naroda da granica "Velike" Srbije ne bude na Uni i

Savi, kao što je danas, nego na Drini gdje je bila jučer! Zbog obrane Bosne, njene časti, njenih naroda i vjernika muslimana i katolika, i bosanskohercegovačke teritorijalne cjelovitosti su hrvatski branitelji na čelu sa Dobroslavom Paragom i generalom Blažom Kraljevićem (zapovjednikom Hrvatskih obrambenih snaga u Republici BiH) podnijeli najveće moguće žrtve, zajedno sa sinovima Bosne i Hercegovine i civilnim stanovništvom. Zbog obrane Bosne je Dobroslav Paraga izgubio političku stranku HSP, stranku Oca domovine dr. Ante Starčevića koju je obnovio i predvodio, a zagovaratelji podjele BiH u svijetu i kod kuće (u Republici Hrvatskoj) stavili su ga pod čeličnu medijsku cenzuru, i izvrgnuli ga u Republici Hrvatskoj pravosuđnom progonu koji je završio tako da su svi javni i vojni tužitelji Republike Hrvatske polomili zube na Dobroslavu Paragi. **Obra- na Republike BiH od strane hrvatskih i bosanskih mladića i dragovoljaca pod vodstvom Dobroslava Parage rezultirala je u najmanju ruku jednom veličanstvenom povijesnom pobjedom tako da nitko ne može tvrditi da je Bosna ponovo "šaptom pala"** (kao što je Franjo Tuđman pogrešno tvrdio). Bosna je pala, ali ne šaptom, iako je pala opet izdajom, ali je pala uz prasak tako glasan, da valovi toga praska u svom povratnom hodu ruše u svijetu i u "regionu" sve nerealne i imperijalističke sne o podjeli Bosne, podjela koja ugrožava svjetski mir! (Jedan jedini / velikosrpski/ pucanj u Sarajevu 1914. godine – pucanj u Bosnu – već je izazvao jedan

svjetski rat!) Izdajice Bosne treba tražiti u svijetu, ali i u Sarajevu i Zagrebu! **Činjenica je, da je agresor na Republiku BiH bila 1992. godine Miloševićeva Srbija i "JNA"** (uz protubosansku djelatnost zločinačke organizacije "KOS").

Činjenica je, da je Slobodan Milošević ponudio Franji Tuđmanu 1991. u Karadorđevu podjelu Republike Bosne i Hercegovine, ali je isto tako činjenica da je odgovornost za podjelu BiH s hrvatske strane preuzeo prvi predsjednik Republike Hrvatske Franjo Tuđman, uz njegove najbliže suradnike Josipa Manolića, Stjepana Mesića, Gojka Šuška, Matu Bobana, Franju Gregurića, Nikicu Valentića, Hrvoja Šarinića i dr., koji su svi bili visoki dužnosnici vladajuće Hrvatske demokratske zajednice i HDZ-BiH. (Stjepan Mesić i Hrvoje Šarinić su se odrekli odgovornosti za podjelu BiH u zamjenu za svjedočenje na sudu ICTY u korist tužiteljstva i oprost od kaznenog progona.) **Preuzimanjem odgovornosti za podjelu BiH, Tuđman je svijetu dao alibi da velikosrpsku agresiju na BiH relativizira, i da odgovornost za rat u BiH svijet podijeli na tzv. "zaraćene strane" u navodnom "građanskom ratu" u BiH.** Povijesna je istina da nije bilo "zaraćenih strana", niti "građanskog rata", nego veliko-

Baščaršija

Bašćaršija

srpske agresije koja je prouzročila hrvatsko-muslimanske sukobe 1992./1993. u Srednjoj Bosni i u Mostaru, te muslimansko-muslimanske sukobe u Cazinskoj krajini.

Činjenica je, da se Franjo Tuđman poskliznuo na kori od banane koju je pred njega u Karadorđevu bacio vođa velikosrpske agresije na Hrvatsku Slobodan Milošević, jer je činjenica da podjela BiH nije zaštitila hrvatske nacionalne interese, s obzirom da je Franjo Tuđman 1991. u Banskim dvorima svojim najbližjim suradnicima priopćio da "hrvatski interes nije na Drini nego na jednoj drugoj rijeci", pri čemu je hrvatski vrhovnik mislio na rijeku Neretvu. Činjenica je, da je hrvatski narod u Bosni i Hercegovini zbog velikosrpske agresije, ali i zbog podjele BiH doživio apokaliptičnu kataklizmu, goru nego za vrijeme osmanlijske agresije u 15. stoljeću! Činjenica je, da je hrvatski narod u BiH sveden na enklave, činjenica je, da su Hrvati u BiH etnički očišćeni u svim dijelovima BiH osim u zapadnoj Hercegovini, i činjenica je, da je Tuđmanova bosanska politika riješila hrvatsko pitanje u BiH, ali, negativno! Činjenica je također da je dio međunarodne zajednice poticao i podupirao podjelu Bosne i Hercegovine, te da je Slobodan Milošević u tome imao podršku britanskih tzv. "mirovnih pregovarača" i lordova Carringtona i Davida Owena, i američke adminis-

tracije predsjednika Georgea Busha seniora, te savjetnika u sjeni Henrya Kissingera, američkog državnog v.d. tajnika Lawrencea Eagelburgera i državnog tajnika Jamesa Bakera i američkog tzv. mirovnog

pregovarača UN Cyrusa Vancea, zatim Sovjetskog Saveza i Ruske Federacije, kao i francuskog predsjednika Francois Mitteranda. Podjelu BiH poticao i podržavao je dio Zapada, i Moskva, uz instrumentaliziranu Organizaciju Ujedinjenih Nacija, i Vijeća sigurnosti UN. Činjenica je da su protivnici podjele BiH bili njemački kancelar Helmut Kohl i njemačka vlada, Sveti otac papa Ivan Pavao II i Sveta stolica Grada Vatikana, te predsjednik Hrvatske stranke prava Dobroslav Paraga i dopredsjednik Hrvatske stranke prava Ante Paradžik i general Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) Blaž Kraljević, član Glavnog stožera Armije BiH. Činjenica je, da je svjetska, europska i hrvatska javnost bila protiv podjele Bosne i Hercegovine, kao što je protiv podjele BiH bio hrvatski dio stanovništva Bosne i Hercegovine, i bivši predsjednik HDZ-BiH Stjepan Kljuić. Činjenica je da je Tuđmanovu politiku podjele BiH podupirao dio hrvatske oporbe na čelu sa Draženom Budišom (HSLs) i Račanov SDP, dok je Rimokatolička crkva u Hrvatskoj i u BiH na čelu s kardinalima Franjom Kuharićem i banjolučkim biskupom Komarićem bila također protiv podjele BiH, jer je stav hrvatskih biskupa bio da se ne mogu cijepati teritoriji i seliti ljudi. Činjenica je, da je Tuđmanov HDZ na cjedilu ostavio banjolučke

Hrvate u Bosni, kao i Hrvate iz Bosanske posavine i iz doline rijeke Drine, gdje su u gradovima na Drini poput Zvornika, Goražda, Srebrenice i drugih srednjovjekovnih hrvatskih gradova živjeli i hrvatski katolici do 1992. godine. Činjenica je također da je Tuđmanov HDZ i HVO na cjedilu ostavio Hrvate Srednje Bosne i sarajevske vrhbosanske Hrvate, ili jednom riječju: Franjo Tuđman je 1992. na cjedilu ostavio bosanske Hrvate!

Urota u Karadorđevu, urota koja je prokleta tako strašna da će se Hrvati jednog dana sramiti svoga "vrhovnika", ili neće htjeti priznati da se urota ikada dogodila. Nitko u ovom feljtonu o podjeli BiH i uroti u Karadorđevu ne treba očekivati objavu dokumentacije o podjeli BiH ili transkripta o razgovoru Milošević – Tuđman u Karadorđevu i Tikvešu iz 1991. godine o podjeli BiH, iako snimljeni transkripti postoje, te jedan primjerak posjeduje austrijska obavještajna služba koja ih je u Austriji presnimila gdje su bili pohranjeni u jednom bankovnom sefu (time ih automatski posjeduje i BND i CIA), vrlo vjerojatno ih posjeduje i haški sud ICTY, a sigurno ih posjeduju obavještajne službe SAD, Rusije, Velike Britanije i Srbije i Hrvatske, jer, Tuđman je u Predsjedničkim dvorima snimao apsolutno sve razgovore (kao što ih snima i Predsjednik Mesic), pa nema razloga da nije snimio i razgovor u Tikvešu s Miloševićem (Tikveš je u Hrvatskoj), kao što je i Milošević dao snimati sve razgovore na Dedinju, a "KOS" i "DB" snimili su sa stopostotnom sigurnošću razgovor u Karadorđevu. Međutim, transkripti razgovora svjetskih državnika i diplomata, primjerice Georga Busha seniora, Francois Mitteranda, lorda Carringtona i drugih ostaju pod ključem desetljećima, ako ne i 100 godina.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (7 dio)

Bilal Hasanović: Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Darežljivost

Sve objavljene vjere preporučuju darežljivost, a osuđuju tvrdičluk i škrtost. Islam to posebno naglašava.

U islamu su određena davanja učinjena obaveznim za svakog njegovog pripadnika, dok su

druga obavezna samo za imućnije.

Sva su ta davanja, u biti, darežljivost, koja podstiče vjernika da dijeli i pomaže svoju braću i bliže, u skladu sa svojim mogućnostima.

Allah dž.š. kaže:

"Nećete postići nagradu dok ne žrtvujete od onoga što vam je najdraže, a bilo šta žrtvovali, Allah to sigurno zna" (Alu Imran, 92).

Muhammed a.s. kaže:

"Darežljiv čovjek je blizak Allahu dž.š. blizak narodu i blizak Džennetu, a daleko od Džehennema. Škrtac je daleko od Allaha dž.š., daleko od naroda i daleko od Dženeta, a blizak Džehennemu".

"Sadaka poništava male grijeh, kao što voda poništava vatra."

"Nije pravi vjernik ko zanoćio sit, a zna da mu je komšija zanoćio gladan."

JUGOSLAVENSTVO DANAS (41. nastavak)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

"UPOTREBA VLASTITOG"

Šta Vi mislite: jesu li zaista?

Zašto ne bi bili ako to hoće da budu; tj. mogu biti onoliko koliko i ostali, kako se već mi međusobno, manje ili više, razlikujemo jedni spram drugih na ovom tlu. Ne treba nikome zamjeriti što se nastoji nacio-

nalno potvrditi, nego što to čini na neprikladan i nesuvremen način. Doduše, nije lako naći neki novi način, ali se može ponešto naučiti od starih grešaka. Inače, u postupcima koje smo spominjali, sadašnjost se isto toliko opterećuje prošlošću koliko i prošlost sadašnnošću. Svojevrсна dijalektika! Tu gubi pravo građanstva kritička misao, zamjenjuju je ustupci i oportuniteti, svakojake međuvisnosti posebnih i općih stvari. Postaje vrlo teško analizirati vlastita opredjeljenja,

snaći se u njima i ovladati njima. Holderlin je u pismu jednom prijatelju zapisao epohalnu konstataciju: "Slobodna upotreba vlastitog je ono najteže"³¹.

Šta da se radi, uprkos svemu?

Ono što je najpotrebnije i što najbolje umijemo raditi. Ja, evo, sabi-rem s raznih strana neka pitanja i pokušavam odgovoriti na ona koja mi izgledaju važna. Neka od njih dugo tražim.

Nastavimo.

Jedinstvo Jugoslavije pretpostavlja prije svega stvarni interes svih nas, a ne neku svetu i mitsku vezu među nama ili nešto slično. Razumijem afektivne stavove prema vrijednostima koje su stečene ili potvrđene u najvećim naporima i teškoćama, ali i te vrijednosti valja kritički pro-vjeravati, ako je potrebno i mijenjati.

Neke su nam poglede, na žalost, nametnuli neprijatni događaji koje smo u toku zadnjih 10—15 godina proživjeli.

³¹ Holderlin iz pisma Casimiru Bohendorfu, 4. XII, 1801 Samtliche Werke, sv.V, str. 316, izd. Georg Miiller, Miinchen-Leipzig 1913.

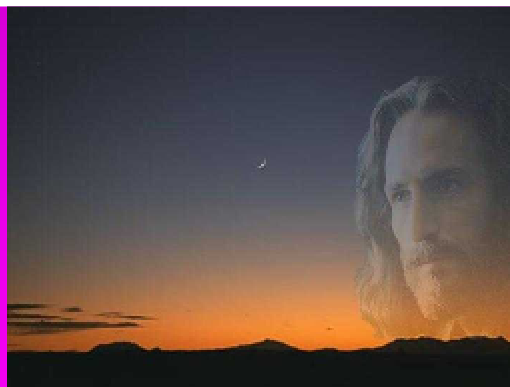

Jug Bogdan

I NEDJELJA DOŠAŠĆA GODINA C

Luca 21,25-28.34-36

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

**"I bit će znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama,
a na zemlji bezizlazna tjeskoba naroda zbog
huke mora i valovlja.**

**Izdisat će ljudi od straha i
iščekivanja onoga što prijeti svijetu.**

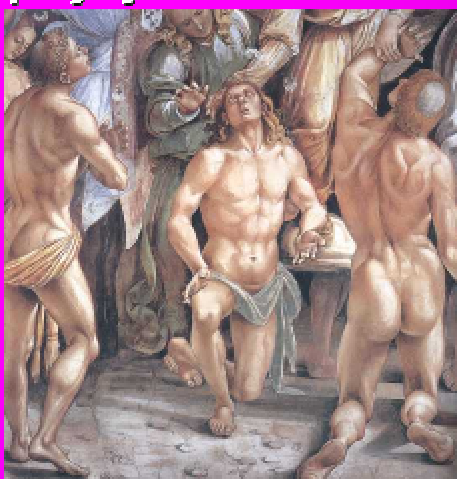

**Doista, sile će se nebeske
poljuljati.**

**Tada će ugledati Sina Čovječjega
gdje dolazi u oblaku s velikom moći i
slavom.**

**Kad se sve
to stane
zbivati,
uspravite
se i
podignite
glave jer se
približuje
vaše
otkupljenje.**

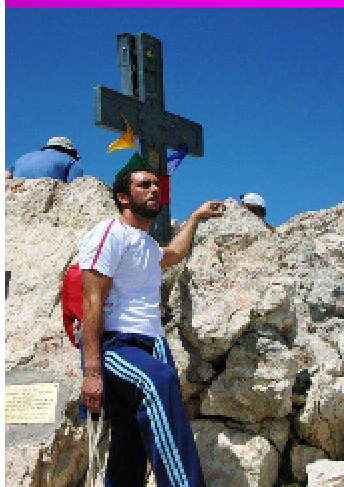
**Pazite na se
da vam srca
ne otežaju u
proždrljivosti,
pijanstvu i u
životnim
brigama**

**te vas iznenada ne zatekne onaj
Dan jer će kao zamka**

**nadoći na sve žitelje po svoj
zemlji."**

**"Stoga
budni budite
i u svako
doba molite
da
uzmognete
umaći
svemu tomu**

što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega."

SNAGA NEMOĆI

Ivan Dugandžić

Korizma u koju smo ovih dana zakoračili jest ono vrijeme crkvene godine koje na poseban način pozivlje na ozbiljnost i razmišljanje o smislu života. Ovo nas vrijeme neumoljivo suočava s tajnama našega spasenja po Kristu i traži naš sasvim određen stav prema njima. Sve je to ipak najbolje zgusnuto u jednoj riječi i jednom znaku — križu. Križ je bez sumnje u samom središtu kršćanske vjere, ali u korizmi to posebice dolazi do izražaja. Kroz čitavu korizmu obavljam put križa, razmišljamo o Isusovoj mucij koja je vezana uza nj, a na Veliki petak križu se posebice klanjamo i častimo ga. Križ je u tolikoj mjeri središte kršćanstva da je postao njegov raspoznajni znak.

Kako se to dogodilo? Kako je bilo moguće da od jednoga okrutnog mučila i znaka smrti postane tako drag znamen? U čemu je stvarno tajna križa? Već je veliki apostol kršćanstva, na samim počecima njegove povijesti, sv. Pavao priznao da

je križ u to vrijeme bio sablazan, kamen smutnje — za Židove i za Grke. Svojim govorom o križu Pavao je razočarao Židove jer su oni očekivali da se pred njima iskaže silnim čudesima i tako zasvjedoči istinitost nauka koji je propovijedao. A Grke, ponosne na svoju mudrost, razočarao je jer nije nastupio snagom dokaza ljudske mudrosti nego snagom križa. Prvima koji su u tom novom nauku vidjeli slabost i drugima koji su u njemu vidjeli ludost — Pavao ponosno odgovara da je "Božja ludost mudrija od ljudi, i Božja slabost jača od ljudi" (1. Kor 1,25).

Tako je to ostalo do danas. Još uvijek su u priličnoj manjini oni koji shvaćaju tajnu križa i koji ga prihvaćaju. Modernom čovjeku još je kako tako prihvatljiv Bog kao onaj koji je stvorio i uzdržava svemir. Ali Bog kao onaj koji dopušta da ga ljudi ponize, prezru i konačno raspnu — to je već nešto drugo. Križ ostaje i danas mnogima sablazan, a govor o njemu ludost. Mnogi kršćani nesvjesno trpe od toga pa se radije trude da prave i prodaju umjetničke križeve ili da se kite zlatnim križićima nego da u životu dijele sudbinu Raspetoga.

Najveća napast kršćanstva bila je uvijek u tome da nesvjesno zaniječe križ i od religije Raspetoga postane religija blagostanja ili ljudske mudrosti.

Isusov je križ samo zadnja točka njegova života, koji je sav bio u znaku služenja drugima i žrtvovanja za druge. Života koji nije poznavao silu i nasilje nego samo snagu ljubavi i praštanja. Njegov križ nema vrijednosti zbog same okrutnosti smrti na njemu. Jer, na križu su jednako okrutno pogubljeni i mnogi drugi. **Vrijednost je njegova križa u božanskom dostojanstvu onoga koji je tu visio i u čudesnom opraštanju svima pa i vlastitim mučiteljima.** Tako se nemoć križa divno okrenula u silu uskrsnuća. A svima onima, koji ljube Raspetoga postala je izvor neslućene snage u nevoljama i poteškoćama. Samo onaj tko shvati tajnu Raspetoga, može shvatiti njegovu zapovijed opraštanja i ljubavi prema neprijatelju.

Ostvarenju kraljevstva Božjega nisu najviše pridonijeli ni oni najsposobniji, ni najokretniji ni najpametniji u Crkvi — **nego oni koji su se po primjeru i snagom Raspetoga bili spremni odreći svega**, zamjenjujući silu, pa često i snagu dokaza silom križa.

U ljudi je to drugačije. Mjera uspjeha i čovjekove veličine najčešće je stupanj moći kojom netko raspolaže ili položaj koji zauzima. **Psiholozi kažu da za čovjeka nema ništa opojnije i zamamnije kao osjećaj da je iznad nekoga i da može nekim gospodariti.** A budući da ljudi nikada nisu do kraja sigurni u sebe, imaju potrebu da često glume snagu i pokazuju nadmoć Bogu to nije potrebno. Naprotiv, njegova je veličina baš u tome što nema potrebe dokazivati svoju snagu, **nego se zadovoljava samo silom ljubavi koja ide tako daleko da se ne stidi ni poniženja ni prezira pa ni samog uništenja.** U tom smislu možemo uistinu govoriti o Božjoj "nemoći" koja se tako zorno očitovala u načinu života Isusa Krista i njegovu prihvaćanju smrti.

Kurt Marti poslužio se jednom književnom slikom da bi istaknuo tu Božju osobinu. "Kad je nakon grijeha prvih ljudi Bog poslao anđela s plamenim mačem da ih istjera iz zemaljskog raja, Adam mu reče: 'Mi moramo bježati pred tobom jer si ti naoružan, a mi nismo!' Čuvši te riječi, Bog se zaprepasti i odluči razoružati anđela, a nakon toga razoruža i sama sebe. I to do te mjere, da je konačno dopustio da mu čovjek kopljem probode srce."

U Kristu se Bog nije očitovao kao silnik i nasilnik, nego s izrazom dobrote i ljubavi na licu. Zato Boga nitko ne može optužiti za okrutnost. Okrutan može biti samo čovjek koji to ne vidi ili dapače prezire. On je okrutan prema Bogu, ali u isto vrijeme i prema sebi — jer time sam odlučuje o svojoj vječnoj sreći. Apostol Ivan navodi Isusove riječi: "Tko mene prezire i ne prima mojih riječi, imat će svog suca. — Riječ koju sam vam navješćivao sudit će mu u posljednji dan." (Iv 12,48).

Pitamo se, što može još Bog učiniti u jednom svijetu koji je prezreo njegovu ljubav i odbacio logiku križa, a koji sve gradi na dokazivanju vlastite sile? Ništa osim pokazati na Raspetoga u kojemu je on već učinio sve. Lijepo je to izrazio njemački književnik W. Borchert u svojoj drami "Pred vratima". Nakon što su minule strahote prošloga rata, vraća se jedan teški ratni invalid u svoj razoreni grad. Njegova žena ga napustila i udala se za drugoga, a u njegovoj kući stanuju nepoznati ljudi. On ide od vrata do vrata i traži posao, ali nigdje nije dobro došao. Nakon svega pada u očaj i skače s mosta u rijeku. Ali kao da ga ni rijeka neće. Izbacuje ga na obalu i on ostaje živ. Ponovno kuša naći posao, ali svugdje ostaje pred vratima. Zatim upućuje očajnički krik Bogu i pita ga zašto je tako okrutan prema njemu. A Bog, koji se na pozornici pojavljuje u liku jednoga starca odgovara: **"Dragi moj, ja uopće nisam okrutan. Ja sam zapravo nemoćan u svijetu koji više nema mjesta za mene."**

Ovdje Bog svjedoči da je nemoćan bez čovjeka. A valjda je u naše vrijeme postalo sasvim jasno da je i čovjek nemoćan bez Boga. Zar se i danas ne potvrđuje ona Pavlova: "Bez sumnje, govor o križu ludost je za one koji propadaju, a za nas koji se spašavamo sila je Božja." (I. Kor 1,18). Jesmo li mi kršćani u stanju pomoći svijetu da to shvati? U svakom slučaju nije dovoljno lijepo govoriti o križu nego i živjeti iz njegove snage. **Kršćanstvo — da bi pomoglo današnjem svijetu — moralo bi svakako u većoj mjeri postati vjera križa i Raspetoga.** Možda to nitko nije izrazio tako lijepo kao njemački i kršćanski mislilac i pisac C. F. Weizsäcker: **"Najdublje čovjekovo iskustvo samoga sebe nije sloboda nego nemoć. Zato najdublje iskustvo uspjeha ljudskog života nije iskustvo vlastite moći nego milosti. Dakle, najdublje čovjekovo iskustvo uopće nije sam čovjek nego Bog."** Ima li U današnja Crkva još dovoljno snage i volje za jedan takav zaokret? Nadajmo se da ima.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (6. dio)

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Nakon svega što ste rekli - imamo li Hrvatsku?

To je stvarno provokativno i teško pitanje. Budući da nisam najcrnji pesimist ili defetist, ne mogu reći ni da je nemamo. Ali da je sa sto strana ugrožena, ozbiljno ugrožena, to je evidentno. Nadam se da će naša politika u vremenu koje je pred nama uvažiti činjenicu da postoji nešto što se zove hrvatski narod u modernom smislu riječi i da je tom narodu stalo da Hrvatska opstane. Ljudi koji žele da Hrvatska opstane morali bi naći način da surađuju, a ne da se igraju kako se vlasti igraju dvije naše najveće stranke. To što oni rade, kako se svađaju, doista je groteskno. Sve je to duboko neproduktivno i neodgovorno.

Koja je uloga hrvatske inteligencije u sadašnjem stanju?

Malo osvješćivati one koji u narodu nisu osviješteni, bilo da je riječ o puku, bilo da je riječ o eksponiranim ljudima bez probudene svijesti. S jedne strane to je svijest o svome identitetu s druge je svijest o položaju u svijetu, a s treće svijest o situaciji u kojoj se nalazimo. Hrvatska inteligencija dužna je pokrenuti raspravu o tome što je nacionalni interes, jer iza toga tek možemo odgovoriti na pitanje kako formulirati svoju politiku prema svijetu i Europi.

P.S. - 30. travnja 2006. godine gospodin Igor Zidić bio je gost Hrvatske zajednice Chicaga. Tom prigodom TV kamerom zabilježio sam njegovo nebiblijsko (ljudsko) predavanje na temu:

"Pogled na domovinu Hrvatsku danas, kakva je, kamo ide i što od nje očekivati?!" Tom prigodom imao sam i TV intervju s gospodinom Igorom Zidićem.

TV otvoreno "Stankovićev gost"

Gospođa Branka Čokljat u svojoj kolumni TV otvoreno "Stankovićev gost" u Glasu Slavonije 25.7.2009. napisala je iz nebiblijske (ljudske) perspektive razumijevanja i gledanja sljedeće:

(Izvađeno iz konteksta članka)

"Serija besramnih repriza na domaćim TV programima nastavlja se. Čak i kad bi slušali zašto se bunimo, imali bi argument - rekli bi: kriza je!

Kako nas na sve strane lupa ta kriza, otvarajući još poneku rupicu za očajničku pljačku nas najmanjih, najnezaštićenijih, najmasovnijih - naroda ili ti puka.

Kad smo već kod toga, posebno mi je drago što sam u nedjelju "škicnula" što će biti kod Stankovića. Njegov posljednji gost u ovoj sezoni oduševio me. I naravno, ne samo mene. Napokon netko stručan, pametan, ugledan, koji glasno govori o našoj suvremenoj istini koju znamo ili naslućujemo! Šteta da ga nismo upoznali već prije, što mu naši (kao) radikalni novinari nisu dali priliku da se obrati masama!

Slavko Kulić je ugledni svjetski znanstvenik, predavač na fakultetima, s kojim su studenti zasigurno oduševljeni, a i nas je lako uvjerio da u te kako stoji iza onoga što govori. Isto tako, nimalo nije izgubio dignitet kad mu je Stanković pustio kritike, oprečna mišljenja, čak i vrijeđanja političkih (sad već mnogih i bivših) moćnika, nije se spuštao na njihovu razinu niti mu je to bilo potrebno. Iako su mu prognoze bile crne - nekako me je utješio. Sama spoznaja da u Hrvatskoj takvi ljudi postoje - daje nam nadu!"

prof. dr. sc. Slavko Kulić

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (6. dio)

Gen Kameni, "Glasnik",
Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junake! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: Reci.

Čeda: И као такав Цоле је отишао да одслужи свој војни рок у ЈНА. Да погине ради војничке части.

Antica: Ah, ta JNA!

Čeda: ТУЖНА ПРИЧА НАШЕГА НЕХАТА. Ваљало би и војника Цолета посхумно одликовати, а по једној улици у Београду и Ваљеву, бар, дати овакав назив: "Храброга војника Стојадина Мирковића".

Antica: Boli te to.

Čeda: Немам шта да кажем, осим да осећам искрено поштовање према војнику Стојадину Мирковићу. Познајем Аницу Мирковић, мајку Стојадина Мирковића. Та је обична жена хероина, сретао сам је више пута, личност из породице. Њен син, Стојадин је заборављени херој јер је његово дело ван сваке сумње херојско. Морам да приметим: он није био војник

по уговору, он није био официр да би га осим љубави према домовини обавезивала професионална позиција у војсци, он је био само војник. Био је човек изнад свега. Било је пуно јуначких примера у том иначе смутном рату али је понашање Стојадина Мирковића прворазредни херојски чин и држава је требала примереније да реагује.

Antica: Ni kod nas Hrvata nije ništa bolje. Nu, kako čujem, Srbi će ostati bez narodne vojske. Ode u dim tradicija Kajmakčalana i Soluna.

Č e d a : С а професионализовањем Војске почело је још 1988.године у ЈНА. Ми, који смо се бавили тиме, као "полуписмени" официри, одлично знамо квалитет, морал, храброст и посебно ПОСЛУШНОСТ једних и других. У Метохији 98-те и 99-те, први борбени ешелон (Кошаре, Морина, Маја Чобан, Ђафа Прушит, Дева, Јуник, Поношевац, Јабланица, Радоњичко језеро, Ђаковица, Ландовица, Паштрик, Врбница, Призрен...), хоће ли неко да се информисе, коначно, како је изгледао тај "други Вијетнам". И како су се држали прави борци, хероји-рочни војници, а како "професионалци"? Мартовска класа 1998, комплетна је

сама себи, заиста добровољно, продужила војни рок за три месеца. Да ли знате како је тада било часно

бити Србин и гинути за Србију. И успели смо, НАТО није прошао... Тада је постојала нада ... био сам поносан ... и тужан када је потписан Кумановски споразум... Дакле, ако морамо да ДОКРАЈЧИМО војску, нека бар буде достојанствено. Амин.

Antica: Mislim da ste to i zaslužili. Morate se naviknuti na uljudbeno i civilizirano ponašanje.

Čeda: Државне власти које лишавају народ своје војске, раде у корист националне штете. Па како ће се то војно неспособан народ бранити од непријатељске агресије, или барем знати заштити? Што су били наши официри, генерали и војводе? Не вјерујем да итко, који нешто зна из хисторије ратовања, може замислити побједу на Церу, Колубарску офанзиву, да су их водили само професионалци. Колико смо их могли имати!?

Antica: Ništa se ti ne brini Čedo. Tu ustaše, uvijek Za Dom Spremni. Računajte na nas.

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Đurđev danak – četnički sastanak, Dmitrov danak – četnički rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanjski, od čubre.

SRAMNO RJEŠENJE (1. dio)

Razgovor s **mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine. Što Vas muči?

Mr. Ivan Čulić: Sramno rješenje. Poslušajte što sam dne 4. listopada 2001. napisao gospodi Denisu Klarendiću i Nevenu Spetiću iz Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje.

Pismo:

"Danas, četiri listopada 2001. godine, primio sam od Đurđice Mlikotić iz Ivanić Grada, ovo vaše Sramno Rješenje. U vašem obrazloženju stoji, da tužbu na ovo Rješenje podnesem Upravnom Sudu Republike Hrvatske ali ne navodite adresu od njega.

Uviđam gadaluk kojim odbijate moje traženje za mirovinu, te vam postavljam pitanje, da li dokumentat vašega Vojnog Suda o mojoj službi za NDH toliko vrijedi koliko i vi sami? Sram vas bilo!

Dokumenat kada sam došao u službu NDH je bila moja "Radne Knjižica" izdata 1940. godine u Imotskom u kojoj je točno bilo upisano dan nastupa službe, a vaši su je drugovi 1945. prilikom zatvaranja u lo-gor u Splitu odnijeli i nikada je nisu vratili kao i sve što sam imao. Da sam u mogućnosti doći, mogao bih vam privesti još nekoliko živih svje-doka, koji bi mogli reći kada sam nastupio službu, ali je njih još vrlo malo. Ili ste ih poubijali ili su pomrli, pa bih mogao potezati mačka za rep.

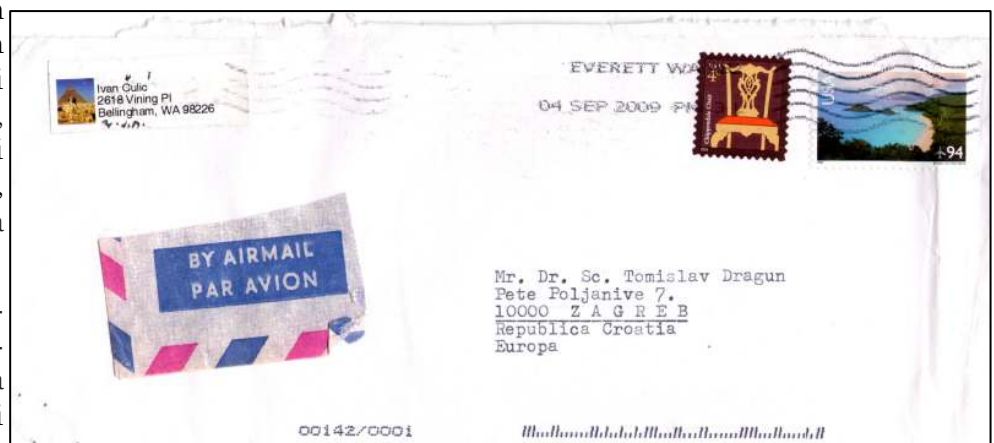
Ovo pismo i vaše sramno Rješenje ću poslati vašem Upravnom sudu, ali mislim, da vrana vrani oči ne kopa, ali

pristati neću na ovako nešto nepravedna. Isto ovo pismo sa Rješenjem šaljem predsjedniku Republike Hrvatske, Stjepanu Mesiću, ali i dalje drugima.

Ako mi ne dajete mirovinu za tih 15 godina kojih se držite kao pijan plota, dajte za to što mi priznajete. Kako Višani, koji dana nisu radili u Hrvatskoj, mogu imati mirovinu a ja ne mogu? Ja, koji sam sve dao za Hrvatsku, i sve izgubio. Sram vas bilo! Ja vam želim, da svi vi koji mi to odbijate, doživjeli ono što i ja. Vezali vam penis za struju i upropastili vas za život cijeli kao i vi mene. Moja je žalba neosnovana, samo ste vi "osnovani" koji ste neosnovani. Gonili ste me iz zatvora u zatvor, tukli i mučili, vezali struju za penis i to bi i sada činili kada bi mogli, koje vidim po ovom vašem sramnom Rješenju."

Preslik pisma poslao sam g. Stjepanu Androiću iz istog Zavoda, inače komentatoru "Glasa Koncila", a uz mali osvrt:

"Šaljem Vam svoj odgovor na Sramno Rješenje ovih Vaših piskarala. Hvala Vam na svemu, ali je gore visoko, a dolje tvrdo, pa nije vajde imati sa takovima bilo kakova posla. Pročitajte što sam im napisao. Znam da sve ne vrijedi ništa. Što se to me može? Gospodine Androić, da među Hrvatima nema magaraca na dvije noge, cijena dalmatinskoga "Čuks" magarca bi iznosila milijun kuna ili čak milijun dolara. Kako njima pišem, a mislim da sam Vam kazivao, Višanin, ne navodim ime ali ga i te kako znam, imao je ribarske brodove u Alaski a kao dječak je izbjegao u El Shat da u Jugi i u Hrvatskoj uru nije radio, a na Visu bogatstvo ima, i te kako prima mirovinu. Trebalo je da sam bio onakovi, pa bih dobio kao i oni. Sve ništa ne vrijedi. Da su što dali, vratio bih se da umrem tamo, ali ovako, mogu kao pas lajati na mjesec."

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Saher torta

Sastojine za biskvit:

8 jaja,
14 dag šećera,
7 dag mljevenih
oraha ili badema,
4 rebra ribane
čokolade za kuhanje,
2 žlice krušnih mrvica i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

4 jaja, 6 žlica šećera,
14 dag čokolade i 14 dag maslaca.

Izrada biskvita:

Od 8 bjelanjaka istući čvrsti snijeg.
Mikserom izmiješati 8 žumanjaka i 14 dag
šećera. Umiješati 4 rebra ribane čokolade,
1/2 praška za pecivo, 7 dag mljevenih oraha
ili badema i 2 žlice krušnih mrvica. Na kraju
dodati snijeg od 8 bjelanjaka., izmiješati, te
istresti u kalup koji se obloži folijom ili mas-
nim papirom, pomašćenim i pobrašnjenim.
Peći u pećnici 35 minuta na 200°C.

Izrada nadjeva: Mikserom izraditi 4 cijela
jaja i 6 žlica šećera. Dodati 14 dag čokolade,
te dalje kuhati na pari uz stalno miješanje
dok zgusne. U ohlađeno umiješati 14 dag iz-
rađenog maslaca.

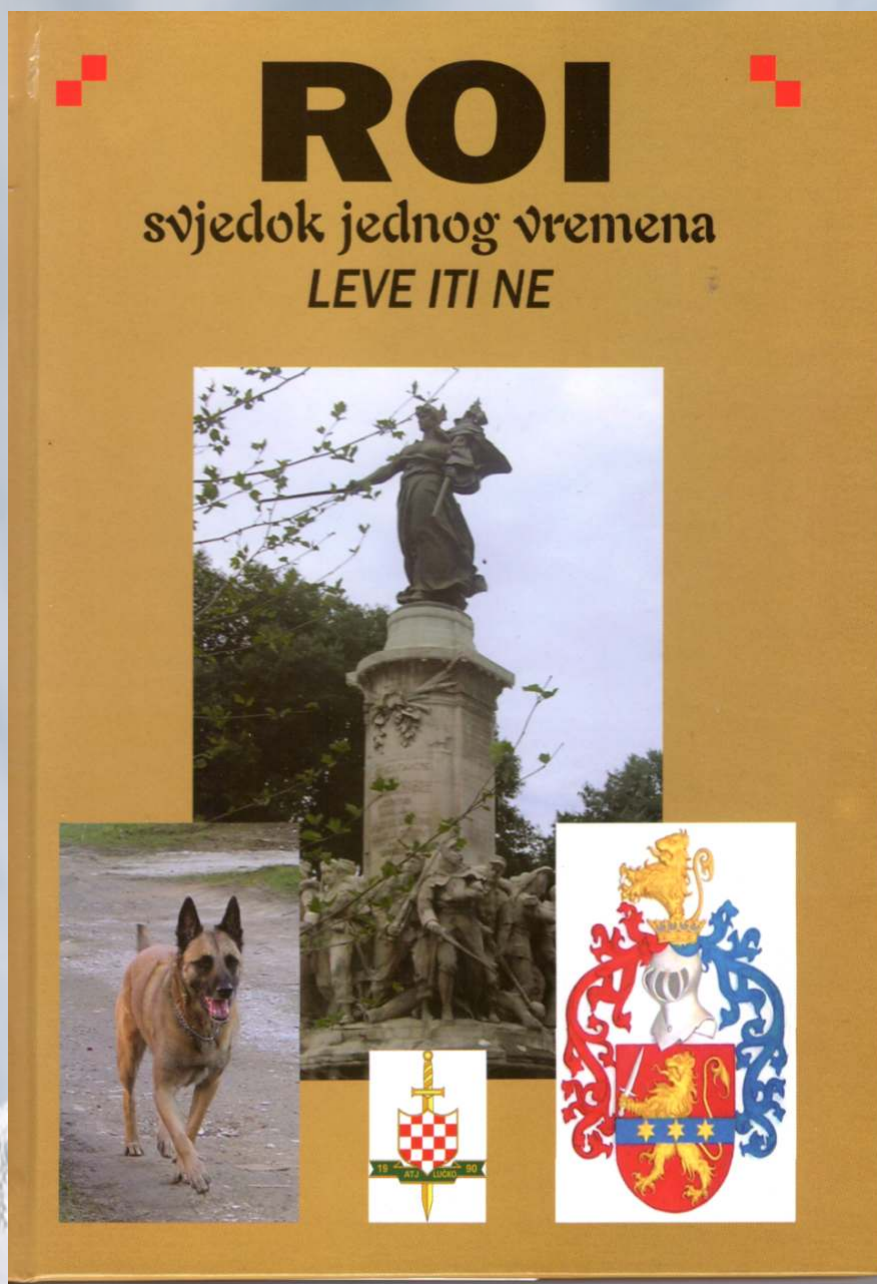
Završna obrada: Ohlađeni biskvit prereza-
ti, te pola kreme namazati između. Ostat-
kom nadjeva obući tortu izvana.

Može se ispeći biskvit i preliti glazurom od
čokolade - bez nadjeva.

Izrada glazure: Kuhati 14 dag šećera, 14
dag čokolade i 6 žlica vode. Kad se zgusne u
vruće dodati 10 dag maslaca. Miješati dok se
maslac rastopi, te preliti preko biskvita.

Dobar tek!

PORUKE

Nova knjiga Vladimira Biondića (pseudonim: ROI) o
suvremenim hrvatskim prilikama:

LEVE ITI NE (NE IĆI LIJEVO)

Obavijesti o nabavci knjige na e-mail:

vladimir@alfaiomega.hr

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković